

Europeiska unionens officiella tidning

L 111

Svensk utgåva

Lagstiftning

sextioandra årgången

25 april 2019

Innehållsförteckning

I Lagstiftningsakter

FÖRORDNINGAR

- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) 2019/629 av den 17 april 2019 om ändring av protokoll nr 3 om stadgan för Europeiska unionens domstol 1
- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/630 av den 17 april 2019 om ändring av förordning (EU) nr 575/2013 vad gäller minsta förlusttäckning för nödlidande exponeringar ⁽¹⁾ 4
- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/631 av den 17 april 2019 om fastställande av normer för koldioxidutsläpp för nya personbilar och för nya lätta nyttofordon och om upphävande av förordningarna (EG) nr 443/2009 och (EU) nr 510/2011 ⁽¹⁾ 13
- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/632 av den 17 april 2019 om ändring av förordning (EU) nr 952/2013 för att förlänga den övergångsansvändning av andra metoder än elektronisk databehandlingsteknik som föreskrivs i unionens tullkodex 54

DIREKTIV

- ★ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/633 av den 17 april 2019 om otillbörliga handelsmetoder mellan företag i jordbruks- och livsmedelskedjan 59

⁽¹⁾ Text av betydelse för EES.

SV

De rättsakter vilkas titlar är tryckta med fin stil är sådana rättsakter som har avseende på den löpande handläggningen av jordbrukspolitiska frågor. De har normalt begränsad giltighetstid.

Beträffande alla övriga rättsakter gäller att titlarna är tryckta med fet stil och föregås av en asterisk.

II *Icke-lagstiftningsakter*

ARBETSORDNINGAR OCH RÄTTEGÅNGSREGLER

★ Ändringar i domstolens rättegångsregler	73
--	-----------

I

(Lagstiftningsakter)

FÖRORDNINGAR

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU, Euratom) 2019/629**av den 17 april 2019****om ändring av protokoll nr 3 om stadgan för Europeiska unionens domstol**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artiklarna 256.1 och 281 andra stycket,

med beaktande av fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen, särskilt artikel 106a.1,

med beaktande av domstolens begäran,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska kommissionens yttranden ⁽¹⁾,i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) I enlighet med artikel 3.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) 2015/2422 ⁽³⁾ har domstolen, tillsammans med tribunalen, gjort en övergripande översyn av sin respektive behörighet och undersökt om det finns skäl att i samband med den reform av Europeiska unionens domstolsstruktur som ägde rum enligt den förordningen göra vissa ändringar i behörighetsfördelningen mellan domstolen och tribunalen eller i domstolens behandling i mål om överklaganden.
- (2) Såsom framgår av den rapport som domstolen överlämnat till Europaparlamentet, rådet och kommissionen den 14 december 2017 anser domstolen att det i detta skede saknas skäl att föreslå ändringar i fråga om handläggningen av frågor som hänskjuts till den för förhandsavgörande med stöd av artikel 267 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget). Förfarandet för förhandsavgörande utgör nämligen kärnan i unionens domstolssystem och målen om förhandsavgörande handläggs snabbt, varför det för närvarande inte är nödvändigt att ge tribunalen behörighet att avgöra frågor som hänskjutits för förhandsavgörande på vissa särskilda områden som fastställs i stadgan för Europeiska unionens domstol.
- (3) Den översyn som gjorts av domstolen och tribunalen har emellertid tydligt visat att tribunalen, när den avgör ett mål om talan om ogiltigförklaring som väckts av en medlemsstat mot en av kommissionen antagen akt som rör en medlemsstats underlåtenhet att följa en dom som domstolen meddelat enligt artikel 260.2 eller 260.3 i EUF-fördraget, kan komma att ställas inför betydande svårigheter, om kommissionen och den berörda medlemsstaten är oense om huruvida de åtgärder som medlemsstaten har vidtagit för att följa domstolens dom är lämpliga. Det framstår därför som nödvändigt att mål som rör tvister om ett schablonbelopp eller löpande vite som en medlemsstat ålagts att betala enligt artikel 260.2 eller 260.3 i EUF-fördraget omfattas av domstolens exklusiva behörighet.

⁽¹⁾ Yttrande av den 11 juli 2018 (ännu ej offentliggjort i EUT) och yttrande av den 23 oktober 2018 (ännu ej offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 13 mars 2019 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 9 april 2019.

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) 2015/2422 av den 16 december 2015 om ändring av protokoll nr 3 om stadgan för Europeiska unionens domstol (EUT L 341, 24.12.2015, s. 14).

- (4) Av den översyn som domstolen och tribunalen har genomfört framgår det vidare klart att ett stort antal överklaganden ges in i mål där tvisten redan har prövats två gånger, först av en oberoende överklagandenämnd och därefter av tribunalen, och att många av dessa överklaganden ogillas eller avvisas av domstolen på grund av att det är uppenbart att de är ogrundade respektive inte kan prövas i sak. För att göra det möjligt för domstolen att koncentrera sig på de mål som kräver dess fulla uppmärksamhet, och för att tillgodose intresset av en god rättskipning, bör det för sådana mål införas ett förfarande för prövningstillstånd för överklaganden, som ger domstolen möjlighet att medge prövningstillstånd, helt eller delvis, endast om överklagandet aktualiserar en fråga som är av vikt för enhetligheten eller konsekvensen i, eller utvecklingen av, unionsrätten.
- (5) Mot bakgrund av den ständigt ökande målstillströmningen vid domstolen, och i enlighet med skrivelsen från ordföranden för Europeiska unionens domstol av den 13 juli 2018, är det i detta skede nödvändigt att prioritera inrättandet av det ovannämnda förfarandet, varigenom domstolen beslutar om prövningstillstånd ska ges. Den del av domstolens begäran av den 26 mars 2018 som rör den delvisa överföringen av fördragsbrottsförfaranden till tribunalen bör behandlas senare, när den rapport om tribunalens funktionssätt som föreskrivs i artikel 3.1 i förordning (EU, Euratom) 2015/2422 har utarbetats i december 2020. Det erinras om att denna rapport i synnerhet bör inriktas på tribunalens effektivitet och på frågan om ökningen av antalet domare till 56 varit nödvändig och ändamålsenlig, med beaktande även av målet att säkerställa en jämn könsfördelning i tribunalen i enlighet med vad som sägs i ingressen i förordning (EU, Euratom) 2015/2422.
- (6) Protokoll nr 3 om stadgan för Europeiska unionens domstol bör följaktligen ändras, samtidigt som ändringar görs för att säkerställa att terminologin i bestämmelserna i protokollet helt överensstämmer med terminologin i motsvarande bestämmelser i EUF-fördraget. Det bör även föreskrivas lämpliga övergångsbestämmelser om vad som gäller i fråga om mål som pågår den dag då denna förordning träder i kraft.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Protokoll nr 3 ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 51 ska ersättas med följande:

"Artikel 51

Med avvikelse från regeln i artikel 256.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt ska domstolen ha exklusiv behörighet att pröva

- a) talan, enligt artiklarna 263 och 265 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, vilken väcks av en medlemsstat,
- i) mot en lagstiftningsakt, en akt som antagits av Europaparlamentet, av Europeiska rådet eller av rådet, eller mot en eller flera av dessa institutioners underlåtenhet att vidta åtgärder, med undantag av
- beslut som rådet har fattat med stöd av artikel 108.2 tredje stycket i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,
 - akter som rådet har antagit enligt en rådsförordning som rör handelspolitiska skyddsåtgärder i den mening som avses i artikel 207 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,
 - akter antagna av rådet genom vilka detta utövar genomförandebefogenheter i enlighet med artikel 291.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,
- ii) mot en akt antagen av kommissionen eller mot kommissionens underlåtenhet att fatta beslut enligt artikel 331.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,
- b) talan, enligt artiklarna 263 och 265 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, som väcks av en unionsinstitution mot en lagstiftningsakt, en akt som antagits av Europaparlamentet, av Europeiska rådet, av rådet, av kommissionen eller av Europeiska centralbanken, eller mot en eller flera av dessa institutioners underlåtenhet att vidta åtgärder,
- c) talan, enligt artikel 263 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, som väcks av en medlemsstat mot en akt som antagits av kommissionen och som rör medlemsstatens underlåtenhet att följa en dom som domstolen har meddelat enligt artikel 260.2 andra stycket eller 260.3 andra stycket i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt."

2. Följande artikel ska införas:

"Artikel 58a

För att domstolen ska pröva ett överklagande av ett avgörande av tribunalen som avser ett beslut av en oberoende överklagandenämnd vid någon av följande unionsbyråer krävs att domstolen först meddelar prövningstillstånd:

- a) Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet.
- b) Gemenskapens växtsortsmyndighet.
- c) Europeiska kemikaliemyndigheten.
- d) Europeiska unionens byrå för luftfartssäkerhet.

Det förfarande som avses i första stycket ska även vara tillämpligt på överklaganden av tribunalens avgöranden i fråga om avgöranden av en oberoende överklagandenämnd, som inrättats inom varje annan unionsbyrå efter den 1 maj 2019, vid vilken saken måste prövas innan talan kan väckas vid tribunalen.

Prövningstillstånd ska meddelas, helt eller delvis, i enlighet med de närmare bestämmelser härom som föreskrivs i rättegångsreglerna, om överklagandet aktualiserar en fråga som är av vikt för enhetligheten eller konsekvensen i, eller utvecklingen av, unionsrätten.

Beslut att meddela eller neka prövningstillstånd ska motiveras och offentliggöras."

Artikel 2

Mål som omfattas av domstolens behörighet enligt protokoll nr 3 såsom det ändrats genom denna förordning och som pågår vid tribunalen den 1 maj 2019, men i vilka den skriftliga delen av förfarandet den dagen ännu inte har avslutats, ska överlämnas till domstolen.

Artikel 3

Det förfarande som avses i artikel 58a i protokoll nr 3 ska inte tillämpas på mål om överklagande som pågår vid domstolen den 1 maj 2019.

Artikel 4

Denna förordning träder i kraft den första dagen i den första månaden efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 17 april 2019.

På Europaparlamentets vägnar

A. TAJANI

Ordförande

På rådets vägnar

G. CIAMBA

Ordförande

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2019/630**av den 17 april 2019****om ändring av förordning (EU) nr 575/2013 vad gäller minsta förlusttäckning för nödlidande exponeringar****(Text av betydelse för EES)**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾,

och av följande skäl:

- (1) Upprättandet av en övergripande strategi för att hantera nödlidande exponeringar är ett viktigt mål för unionen i dess försök att göra det finansiella systemet mer motståndskraftigt. Även om det primära ansvaret för att komma till rätta med nödlidande exponeringar ligger hos banker och medlemsstater finns en tydlig unionsdimension när det gäller att minska den nuvarande stora andelen nödlidande exponeringar, att förhindra en allt för stor ackumulering av nödlidande exponeringar i framtiden och att förebygga att systemriskerna uppstår utanför banksektorn. Med tanke på sammankopplingen av bank- och finanssystemen inom unionen, där banker är verksamma i flera jurisdiktioner och medlemsstater, finns en betydande potential för spridningseffekter för medlemsstater och för unionen som helhet när det gäller såväl ekonomisk tillväxt som finansiell stabilitet.
- (2) Finanskrisen ledde till en ackumulering av nödlidande exponeringar i banksektorn. Konsumenterna påverkades avsevärt av den efterföljande recessionen och de sjunkande bostadspriserna. Det är mycket viktigt att skydda konsumenternas rättigheter i överensstämmelse med relevant unionsrätt, som till exempel Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/48/EG ⁽⁴⁾ och 2014/17/EU ⁽⁵⁾, vid hanteringen av frågan om nödlidande exponeringar. Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/7/EU ⁽⁶⁾ uppmuntrar snabba betalningar från både företag och myndigheter och hjälper till att förebygga ackumulering av nödlidande exponeringar av det slag som uppstod under finanskrisen.
- (3) Ett integrerat finansiellt system kommer att stärka Ekonomiska och monetära unionens motståndskraft mot negativa chocker genom att gränsoverskridande privat riskdelning underlättas, samtidigt som behovet av offentlig riskdelning minskar. För att dessa mål ska kunna uppnås bör unionen fullborda bankunionen och ytterligare utveckla en kapitalmarknadsunion. Att ta itu med risken för en framtida ackumulering av nödlidande exponeringar är nödvändigt för förstärkningen av bankunionen eftersom det är nödvändigt för att säkerställa konkurrens inom banksektorn, bevara den finansiella stabiliteten och stimulera långivning för att skapa sysselsättning och tillväxt inom unionen.
- (4) I sin handlingsplan för hantering av nödlidande lån i Europa av den 11 juli 2017 uppmanade rådet olika institutioner att vidta lämpliga åtgärder för att fortsätta att reducera det stora antalet nödlidande exponeringar i unionen och förhindra att sådana ackumuleras i framtiden. Handlingsplanen bygger på en övergripande strategi

⁽¹⁾ EUT C 79, 4.3.2019, s. 1.

⁽²⁾ EUT C 367, 10.10.2018, s. 43.

⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 14 mars 2019 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 9 april 2019.

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/48/EG av den 23 april 2008 om konsumentkreditavtal och om upphävande av rådets direktiv 87/102/EEG (EUT L 133, 22.5.2008, s. 66).

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/17/EU av den 4 februari 2014 om konsumentkreditavtal som avser bostadsfastighet och om ändring av direktiven 2008/48/EG och 2013/36/EU och förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 60, 28.2.2014, s. 34).

⁽⁶⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/7/EU av den 16 februari 2011 om bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner (EUT L 48, 23.2.2011, s. 1).

med en kombination av kompletterande policyåtgärder inom fyra områden: i) tillsyn, ii) strukturreformer av ramverken för rekonstruktion, insolvens och skuldindrivning, iii) utveckling av sekundärmarknader för problemtillgångar och iv) främjande av omstrukturering av banksystemet. Åtgärder inom dessa områden ska vidtas på unionsnivå och nationell nivå, när så är lämpligt. Kommissionen gav uttryck för en liknande avsikt i sitt meddelande om fullbordande av bankunionen av den 11 oktober 2017, i vilket ett omfattande paket för att ta itu med problemet med nödlidande lån inom unionen efterlystes.

- (5) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 ⁽⁷⁾ utgör tillsammans med Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU ⁽⁸⁾ den rättsliga ramen för tillsynsregler för kreditinstitut och värdepappersföretag (nedan gemensamt kallade *institut*). Förordning (EU) nr 575/2013 innehåller bland annat bestämmelser som är direkt tillämpliga på institut när deras kapitalbas ska fastställas. Det är därför nödvändigt att komplettera de befintliga tillsynsregler i förordning (EU) nr 575/2013 som avser kapitalbasen med bestämmelser om krav på avdrag från kapitalbasen i fall då nödlidande exponeringar inte i tillräcklig utsträckning täcks av avsättningar eller andra justeringar. Ett sådant krav skulle i praktiken innebära att en säkerhetsspärr för nödlidande exponeringar inrättades som skulle tillämpas på ett enhetligt sätt på alla institut i unionen och som också skulle omfatta institut som är aktiva på sekundärmarknaden.
- (6) Säkerhetsspärren bör inte hindra behöriga myndigheter från att utöva sina tillsynsbefogenheter i enlighet med direktiv 2013/36/EU. Om de behöriga myndigheterna i sin bedömning i enskilda fall kommer fram till att de nödlidande exponeringarna i ett visst institut är otillräckligt täckta trots tillämpning av den säkerhetsspärr för nödlidande exponeringar som inrättas genom denna förordning, bör det vara möjligt för dem att använda de tillsynsbefogenheter som föreskrivs i direktiv 2013/36/EU, inbegripet befogenheten att kräva att institut i samband med kapitalbaskraven tillämpar en särskild reserveringspolitik eller behandlar tillgångar på särskilt sätt. Det är därför möjligt för de behöriga myndigheterna att i det enskilda fallet gå utöver kraven i denna förordning i syfte att säkerställa tillräcklig täckning för nödlidande exponeringar.
- (7) Med avseende på tillämpningen av säkerhetsspärren är det lämpligt att i förordning (EU) nr 575/2013 införa en tydlig uppsättning villkor för klassificering av nödlidande exponeringar. Eftersom kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 680/2014 ⁽⁹⁾ redan fastställer kriterier avseende nödlidande exponeringar i tillsynsrapporterings syfte, är det lämpligt att klassificeringen av nödlidande exponeringar bygger på denna befintliga ram. Genomförandeförordning (EU) nr 680/2014 hänvisar till fallerade exponeringar såsom de definieras i samband med beräkning av kapitalbaskrav för kreditrisk medan nedskrivna exponeringar definieras enligt tillämpliga redovisningsregler. Eftersom anståndsåtgärder skulle kunna påverka huruvida en exponering klassificeras som nödlidande, kompletteras klassificeringskriterierna av tydliga kriterier om effekterna av anståndsåtgärder. Anståndsåtgärder bör syfta till att låntagaren ska återfå en återbetalningsstatus som är hållbar och bör uppfylla kraven i unionens konsumentskydds rätt, särskilt direktiven 2008/48/EG och 2014/17/EU, men kan ha olika motiveringar och konsekvenser. Det är därför lämpligt att föreskriva att en anståndsåtgärd som beviljats en nödlidande exponering inte bör innebära att klassificeringen av den exponeringen som nödlidande upphör, såvida inte särskilda strikta kriterier för klassificeringens upphörande är uppfyllda.
- (8) Ju längre en exponering har varit nödlidande desto lägre är sannolikheten att dess värde kan återvinnas. Därför bör den del av exponeringen som bör täckas av avsättningar, andra justeringar eller avdrag öka med tiden i enlighet med en på förhand fastställd tidsplan. Nödlidande exponeringar som förvärvas av ett institut bör därför omfattas av en tidsplan som börjar löpa från och med den dag då den nödlidande exponeringen först klassificerats som nödlidande, och inte dagen för dess förvärv. I detta syfte bör säljaren informera köparen om vilken dag exponeringen klassificerades som nödlidande.
- (9) Partiella avskrivningar bör beaktas vid beräkningen av specifika kreditriskjusteringar. Det ursprungliga exponeringsvärdet före den partiella avskrivningen måste användas för att dubbelräkning av avskrivningen ska kunna undvikas. Införandet av partiella avskrivningar i förteckningen över poster som kan användas för att kraven i säkerhetsspärren ska uppfyllas bör uppmuntra instituten att i god tid erkänna avskrivningar. För nödlidande exponeringar som ett institut förvärvar till ett lägre pris än det belopp som gäldenären är skyldig bör köparen behandla skillnaden mellan inköpspriset och det belopp som gäldenären är skyldig på samma sätt som en partiell avskrivning vid tillämpning av säkerhetsspärren.

⁽⁷⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

⁽⁸⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

⁽⁹⁾ Kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 680/2014 av den 16 april 2014 om tekniska standarder för genomförande av instituts tillsynsrapportering enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 (EUT L 191, 28.6.2014, s. 1).

- (10) Säkrade nödlidande exponeringar förväntas normalt leda till en mindre betydande förlust än nödlidande exponeringar eftersom det kreditriskskydd som utgör säkerhet för den nödlidande exponeringen ger institutet ett särskilt anspråk på en tillgång eller gentemot en tredje part utöver institutets allmänna anspråk gentemot den fallerade låntagaren. När det gäller osäkrade nödlidande exponeringar finns bara det allmänna anspråket gentemot den fallerade låntagaren att ta till. Eftersom osäkrade nödlidande exponeringar förväntas leda till större förlust bör en striktare tidsplan tillämpas.
- (11) En exponering som endast delvis täcks av ett godtagbart kreditriskskydd bör anses vara säkrad för den täckta delen, och som osäkrad för den del som inte täcks av ett godtagbart kreditriskskydd. För att avgöra vilka delar av nödlidande exponeringar som ska behandlas som säkrade respektive osäkrade bör de godtagbarhetskriterier för kreditriskskydd och för fullt och fullständigt säkerställd fastighetsutlåning som används för beräkning av kapitalbaskrav tillämpas i enlighet med relevant metod enligt förordning (EU) nr 575/2013, inbegripet tillämplig värdejustering.
- (12) Samma tidsplan bör tillämpas oavsett skälet till att exponeringen är nödlidande. Säkerhetsspärren bör tillämpas på varje enskild exponering. En tidsplan på tre år bör tillämpas för osäkrade nödlidande exponeringar. För att göra det möjligt för institut och medlemsstater att effektivisera förfaranden för omstrukturering eller för ianspråktagande och för att erkänna att nödlidande exponeringar som är säkrade genom fast egendom och bostadslån som garanteras av en godtagbar tillhandahållare av kreditriskskydd enligt definitionen i förordning (EU) nr 575/2013 kommer att ha ett återstående värde under en längre period efter det att lånet har klassificerats som nödlidande, är det lämpligt att föreskriva en tidsplan på nio år. För övriga säkrade nödlidande exponeringar bör en tidsplan på sju år tillämpas i syfte att bygga upp full täckning.
- (13) Det bör vara möjligt att beakta anståndsåtgärder vid tillämpningen av den relevanta täckningsfaktorn. Mer exakt bör exponeringen fortsätta att klassificeras som nödlidande, men kravet på täckning bör förbli stabilt i ytterligare ett år. Den faktor som är tillämplig under det år då anståndsåtgärden beviljats bör därför vara tillämplig i två år. Om exponeringen fortfarande är nödlidande vid utgången av detta ytterligare år bör den tillämpliga faktorn fastställas som om inga anståndsåtgärder hade beviljats, med beaktande av det datum då exponeringen ursprungligen klassificerades som nödlidande. Eftersom beviljande av anståndsåtgärder inte bör leda till arbitrage bör det ytterligare året tillåtas endast för den första anståndsåtgärd som beviljats sedan exponeringen klassificerades som nödlidande. Dessutom bör den ettårsperiod under vilken täckningsfaktorn förblir oförändrad inte leda till en förlängning av avsättningstidsplanen. Följaktligen bör eventuella anståndsåtgärder som beviljas under det tredje året efter klassificeringen som nödlidande exponering för osäkrade exponeringar, eller under det sjunde året efter klassificeringen som nödlidande exponering för säkrade exponeringar, inte försena en fullständig täckning av de nödlidande exponeringarna.
- (14) För att säkerställa att kreditriskskyddsvärderingen av institutets nödlidande exponeringar sker i enlighet med en aktsamhetsprincip bör Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten) (EBA) överväga behovet av, och om det är nödvändigt utveckla, en gemensam metod, i synnerhet när det gäller antaganden som hänför sig till möjligheterna till återvinning respektive ianspråktagande av säkerhet, och eventuellt inklusive minimikrav för omvärdering av kreditriskskyddet i fråga om tidsramarna.
- (15) För att säkerställa en smidig övergång till den nya säkerhetsspärren bör de nya reglerna inte tillämpas på exponeringar som uppkommit före den 26 april 2019.
- (16) För att säkerställa att de ändringar av förordning (EU) nr 575/2013 som införs genom den här förordningen tillämpas i tid bör den här förordningen träda i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.
- (17) Förordning (EU) nr 575/2013 bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förordning (EU) nr 575/2013 ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 36.1 ska följande led läggas till:

”m) Tillämplig summa av otillräcklig täckning för nödlidande exponeringar.”

2. Följande artiklar ska införas:

"Artikel 47a

Nödlidande exponeringar

1. Vid tillämpning av artikel 36.1 m ska exponering innefatta vilken som helst av följande poster, förutsatt att de inte ingår i institutets handelslager:

- a) Ett skuldinstrument inbegripet ett räntebärande värdepapper, ett lån, ett förskott och en avistainlåning.
- b) Ett låneåtagande, en utställd finansiell garanti eller annat åtagande, oavsett om det är återkalleligt eller oåterkalleligt, med undantag för outnyttjade kreditmöjligheter som kan annulleras villkorslöst när som helst och utan uppsägningstid, eller som medger automatisk annullering på grund av försämring av låntagarens kreditvärdighet.

2. Vid tillämpning av artikel 36.1 m ska ett skuldinstruments exponeringsvärde vara dess redovisade värde utan hänsyn till specifika kreditriskjusteringar, ytterligare värdejusteringar i enlighet med artiklarna 34 och 105, belopp som dragits av i enlighet med artikel 36.1 m, andra reduceringar av kapitalbasen som är hänförliga till exponeringen eller partiella avskrivningar som institutet gjort sedan den senaste gången exponeringen klassificerades som nödlidande.

Vid tillämpning av artikel 36.1 m ska exponeringsvärdet av ett skuldinstrument som förvärvades till ett pris som är lägre än det belopp som gäldenären är skyldig inkludera skillnaden mellan inköpspriset och det belopp som gäldenären är skyldig.

Vid tillämpning av artikel 36.1 m ska exponeringsvärdet för ett låneåtagande, en utställd finansiell garanti eller något annat ingånget åtagande som avses i punkt 1 b i den här artikeln vara dess nominella värde, vilket ska representera institutets maximala exponering mot kreditrisk utan hänsyn till eventuella betalda eller obetalda kreditriskskydd. Det nominella värdet av ett låneåtagande ska vara det outnyttjade belopp som institutet åtagit sig att låna ut och det nominella värdet av en utställd finansiell garanti ska vara det högsta belopp som enheten skulle kunna behöva betala om garantin utnyttjades.

I det nominella värde som avses i tredje stycket i denna punkt ska ingen hänsyn tas till specifika kreditriskjusteringar, ytterligare värdejusteringar i enlighet med artiklarna 34 och 105, belopp som dragits av i enlighet med artikel 36.1 m eller andra reduceringar av kapitalbasen som är hänförliga till exponeringen.

3. Vid tillämpning av artikel 36.1 m ska följande exponeringar klassificeras som nödlidande:

- a) En exponering för vilken ett fallissemang anses ha inträffat i enlighet med artikel 178.
- b) En exponering som anses nedskriven i enlighet med tillämpliga redovisningsregler.
- c) En exponering under prövning enligt punkt 7, om ytterligare anståndsåtgärder beviljas eller om exponeringen varit förfallen till betalning sedan mer än 30 dagar.
- d) En exponering i form av ett åtagande som, om det utnyttjades eller på annat sätt användes, sannolikt inte skulle betalas tillbaka till fullo utan att säkerheten måste realiseras.
- e) En exponering i form av en finansiell garanti som sannolikt kommer att utnyttjas av den garanterade parten, inbegripet om den underliggande garanterade exponeringen uppfyller kriterierna för att betraktas som nödlidande.

Vid tillämpning av led a gäller att om ett institut har exponeringar i balansräkningen mot en viss gäldenär vilka är förfallna till betalning sedan mer än 90 dagar och motsvarar mer än 20 % av alla exponeringar i balansräkningen mot den gäldenären, ska alla exponeringar i och utanför balansräkningen mot den gäldenären betraktas som nödlidande.

4. Exponeringar som inte varit föremål för en anståndsåtgärd ska upphöra att klassificeras som nödlidande vid tillämpning av artikel 36.1 m om alla följande villkor är uppfyllda:

- a) Exponeringen uppfyller de avslutskriterier som tillämpas av institutet för upphörande av klassificering som nedskriven i enlighet med tillämpliga redovisningsregler och av klassificeringen som fallerad i enlighet med artikel 178.
- b) Gäldenärens situation har förbättrats i en sådan utsträckning att institutet är övertygat om att det är sannolikt att fullständig återbetalning i tid kommer att ske.
- c) Gäldenären är inte skyldig något belopp som är förfallet till betalning sedan mer än 90 dagar.

5. Klassificeringen av en nödlidande exponering som en anläggningstillgång som innehas för försäljning i enlighet med tillämpliga redovisningsregler ska inte upphöra att klassificeras som nödlidande exponering vid tillämpning av artikel 36.1 m.

6. Nödlidande exponeringar som är föremål för anståndsåtgärder ska upphöra att klassificeras som nödlidande vid tillämpning av artikel 36.1 m om alla följande villkor är uppfyllda:

- a) Exponeringarna är inte längre i en sådan situation att de kan klassificeras som nödlidande enligt punkt 3.
- b) Minst ett år har gått sedan den dag då anståndsåtgärderna beviljades eller den dag då exponeringarna klassificerades som nödlidande, beroende på vilken som infaller senast.
- c) Det finns inga belopp som är förfallna till betalning efter anståndsåtgärderna, och institutet anser på grundval av en analys av gäldenärens finansiella situation att sannolikheten för fullständig återbetalning i tid är tillräckligt stor.

Fullständig återbetalning i tid ska inte anses sannolik såvida inte gäldenären utfört regelbundna återbetalningar i tid av belopp som motsvarar något av följande:

- a) Det belopp som var förfallet till betalning innan anståndsåtgärden beviljades, om förfallna belopp förekom.
- b) Det belopp som skrivits av enligt den beviljade anståndsåtgärden, om inga förfallna belopp förekom.

7. Om en nödlidande exponering har upphört att klassificeras som nödlidande enligt punkt 6 ska en sådan exponering vara under prövning till dess att samtliga följande villkor är uppfyllda:

- a) Minst två år har gått sedan den dag då den exponering som omfattas av en anståndsåtgärd omklassificerades till presterande.
- b) Regelbundna betalningar i tid har gjorts under åtminstone halva den period då exponeringen är under prövning, vilket har resulterat i att en betydande del av de totala kapital- eller räntebeloppet betalats.
- c) Ingen av exponeringarna mot gäldenären är förfallen till betalning sedan mer än 30 dagar.

Artikel 47b

Anståndsåtgärder

1. Anståndsåtgärd är en eftergift från ett instituts sida till en gäldenär vars finansiella situation har eller sannolikt kommer att få svårigheter att fullgöra sina finansiella åtaganden. En eftergift kan innebära en förlust för långivaren och ska avse någon av följande åtgärder:

- a) En ändring av villkoren i en skuldförbindelse, om en sådan ändring inte skulle ha beviljats om gäldenären inte fått svårigheter att fullgöra sina finansiella åtaganden.
- b) En fullständig eller partiell refinansiering av en skuldförbindelse, om en sådan refinansiering inte skulle ha beviljats om gäldenären inte fått svårigheter att fullgöra sina finansiella åtaganden.

2. Åtminstone följande situationer ska anses vara anståndsåtgärder:

- a) Nya avtalsvillkor är förmånligare för gäldenären än de tidigare avtalsvillkoren, om gäldenären har eller sannolikt kommer att få svårigheter att fullgöra sina finansiella åtaganden.
- b) Nya avtalsvillkor är förmånligare för gäldenären än de avtalsvillkor som samma institut erbjöd gäldenärer med liknande riskprofil vid samma tidpunkt, om gäldenären har eller sannolikt kommer att få svårigheter att fullgöra sina finansiella åtaganden.
- c) Exponeringen enligt de ursprungliga avtalsvillkoren klassificerades som nödlidande före ändringen av avtalsvillkoren eller skulle ha klassificerats som nödlidande om avtalsvillkoren inte hade ändrats.
- d) Åtgärden resulterar i att skuldförbindelsen helt eller delvis upphävs.
- e) Institutet godkänner tillämpningen av klausuler som ger gäldenären rätt att ändra avtalsvillkoren, och exponeringen klassificerades som nödlidande före tillämpningen av dessa klausuler eller skulle ha klassificerats som nödlidande om dessa klausuler inte hade tillämpats.

- f) Vid eller nära den tidpunkt då lånet beviljades betalade gäldenären av kapitalbelopp eller ränta på en annan skuldförbindelse hos samma institut som klassificerades som en nödlidande exponering eller skulle ha klassificerats som nödlidande om dessa betalningar inte hade gjorts.
 - g) Ändringen av avtalsvillkoren inbegriper återbetalningar som gjorts genom att säkerheter tagits i besittning, om sådana ändringar utgör en eftergift.
3. Följande omständigheter är indikatorer på att anståndsåtgärder kan ha antagits:
- a) Det ursprungliga avtalet har varit förfallet till betalning sedan mer än 30 dagar minst en gång under tremånadersperioden före ändringarna av avtalet, eller skulle ha varit förfallet sedan mer än 30 dagar om inga ändringar hade gjorts.
 - b) Vid eller nära den tidpunkt då kreditavtalet ingicks betalade gäldenären av kapital- eller räntebelopp på en annan skuldförbindelse hos samma institut som varit förfallen till betalning sedan 30 dagar minst en gång under den tremånadersperiod som föregick beviljandet av en ny skuld.
 - c) Institutet godkänner tillämpningen av klausuler som ger gäldenären rätt att ändra avtalsvillkoren, och exponeringen har varit förfallen för betalning sedan 30 dagar eller skulle ha varit förfallen till betalning sedan 30 dagar om dessa klausuler inte hade tillämpats.
4. Vid tillämpning av denna artikel ska en gäldenärs svårigheter att fullgöra sina finansiella åtaganden bedömas på gäldenärnivå, med beaktande av alla juridiska personer i gäldenärens grupp som omfattas av redovisningen på konsoliderad grupp nivå och de fysiska personer som kontrollerar gruppen.

Artikel 47c

Avdrag för nödlidande exponeringar

1. Vid tillämpning av artikel 36.1 m ska instituten separat för varje nödlidande exponering fastställa det tillämpliga belopp av otillräcklig täckning som ska dras av från kärnprimärkapitalposter genom att subtrahera det belopp som fastställs i led b i den här punkten från det belopp som fastställs i led a i den här punkten, om det belopp som avses i led a överstiger det belopp som avses i led b.
- a) Summan av
 - i) den delen av varje nödlidande exponering, om sådan finns, multiplicerad med den tillämpliga faktor som avses i punkt 2,
 - ii) den säkrade delen av varje nödlidande exponering, om sådan finns, multiplicerad med den tillämpliga faktor som avses i punkt 3.
 - b) Summan av följande poster, under förutsättning att de avser samma nödlidande exponering:
 - i) Särskilda kreditriskjusteringar.
 - ii) Ytterligare värdejusteringar i enlighet med artiklarna 34 och 105.
 - iii) Andra reduceringar av kapitalbasen.
 - iv) För institut som beräknar riskvägda exponeringsbelopp med hjälp av internmetoden, det absoluta värdet av de belopp som dragits av enligt artikel 36.1 d som rör nödlidande exponeringar, där det absoluta värdet för varje nödlidande exponering fastställs genom att de belopp som dragits av enligt artikel 36.1 d multipliceras med den förväntade förlustens bidrag för den nödlidande exponeringen till de totala förväntade förlusterna för fallerade eller icke-fallerade exponeringar, beroende på vad som är tillämpligt.
 - v) Om en nödlidande exponering förvärvats till ett lägre pris än det belopp som gäldenären är skyldig, skillnaden mellan förvärvspriset och det belopp som gäldenären är skyldig.
 - vi) Belopp som institutet har skrivit av sedan exponeringen klassificerades som nödlidande.

Den säkrade delen av en nödlidande exponering är den del av exponeringen som vid beräkningen av kapitalbaskraven enligt del tre avdelning II anses vara täckt genom betalt kreditriskskydd eller obetalt kreditriskskydd eller genom fullt och fullständigt säkerställd fastighetsutlåning.

Den osäkrade delen av en nödlidande exponering motsvarar skillnaden, om sådan finns, mellan värdet av den exponering som avses i artikel 47a.1 och den säkrade delen av exponeringen, om sådan finns.

2. Vid tillämpningen av punkt 1 a i ska följande faktorer gälla:
 - a) 0,35 för den osäkrade delen av en nödlidande exponering ska gälla under perioden mellan den första och den sista dagen av det tredje året efter det att den klassificerats som nödlidande.
 - b) 1 för den osäkrade delen av en nödlidande exponering ska gälla från och med den första dagen av det fjärde året efter det att den klassificerats som nödlidande.
3. Vid tillämpningen av punkt 1 a ii ska följande faktorer gälla:
 - a) 0,25 för den säkrade delen av en nödlidande exponering ska tillämpas under perioden mellan den första och den sista dagen av det fjärde året efter det att den klassificerats som nödlidande.
 - b) 0,35 för den säkrade delen av en nödlidande exponering ska tillämpas under perioden mellan den första och den sista dagen av det femte året efter det att den klassificerats som nödlidande.
 - c) 0,55 för den säkrade delen av en nödlidande exponering ska tillämpas under perioden mellan den första och den sista dagen av det sjätte året efter det att den klassificerats som nödlidande.
 - d) 0,70 för den del av en nödlidande exponering som är säkrad genom fast egendom enligt del tre avdelning II eller som är ett bostadslån som garanteras av en godtagbar tillhandahållare av kreditriskskydd enligt artikel 201 ska tillämpas under perioden mellan den första och den sista dagen av det sjunde året efter det att den klassificerats som nödlidande.
 - e) 0,80 för den del av en nödlidande exponering som är säkrad genom annat betalt eller obetalt kreditriskskydd enligt del tre avdelning II ska tillämpas under perioden mellan den första och den sista dagen av det sjunde året efter det att den klassificerats som nödlidande.
 - f) 0,80 för den del av en nödlidande exponering som är säkrad genom fast egendom enligt del tre avdelning II eller som är ett bostadslån som garanteras av en godtagbar tillhandahållare av kreditriskskydd enligt artikel 201 ska tillämpas under perioden mellan den första och den sista dagen av det åttonde året efter det att den klassificerats som nödlidande.
 - g) 1 för den del av en nödlidande exponering som är säkrad genom annat betalt eller obetalt kreditriskskydd enligt del tre avdelning II ska tillämpas från och med den första dagen av det åttonde året efter det att den klassificerats som nödlidande.
 - h) 0,85 för den del av en nödlidande exponering som är säkrad genom fast egendom enligt del tre avdelning II eller som är ett bostadslån som garanteras av en godtagbar tillhandahållare av kreditriskskydd enligt artikel 201 ska tillämpas under perioden mellan den första och den sista dagen av det nionde året efter det att den klassificerats som nödlidande.
 - i) 1 för den del av en nödlidande exponering som är säkrad genom fast egendom enligt del tre avdelning II eller som är ett bostadslån som garanteras av en godtagbar tillhandahållare av kreditriskskydd enligt artikel 201 ska tillämpas från och med den första dagen av det tionde året efter det att den klassificerats som nödlidande.
4. Med avvikelse från punkt 3 ska följande faktorer tillämpas för den del av den nödlidande exponeringen som garanteras eller försäkras av ett officiellt exportkreditorgan:
 - a) 0 för den säkrade delen av den nödlidande exponeringen ska tillämpas under perioden mellan ett och sju år efter det att den klassificerats som nödlidande.
 - b) 1 för den säkrade delen av den nödlidande exponeringen ska tillämpas från och med den första dagen av det åttonde året efter det att den klassificerats som nödlidande.
5. EBA ska bedöma den spännvidd av metoder som tillämpas för värdering av säkrade nödlidande exponeringar och får utarbeta riktlinjer för att fastställa en gemensam metod, inbegripet möjliga minimikrav för omvärdering när det gäller tidpunkter och ad hoc-metoder, för tillsynsvärdering av godtagbara former av betalt eller obetalt kreditriskskydd, i synnerhet när det gäller antaganden som hänför sig till möjligheterna till återvinning respektive ianspråktagande av säkerhet. Dessa riktlinjer får också innehålla en gemensam metod för att fastställa den säkrade delen av en nödlidande exponering, enligt vad som avses i punkt 1.

Dessa riktlinjer ska utfärdas i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010.

6. Med avvikelse från punkt 2 gäller att om en exponering har, mellan ett och två år efter exponeringens klassificering som nödlidande, beviljats en anståndsåtgärd ska den faktor som är tillämplig i enlighet med punkt 2 den dag då anståndsåtgärden beviljas vara tillämplig under ytterligare ett år.

Med avvikelse från punkt 3 gäller att om en exponering har, mellan två och sex år efter exponeringens klassificering som nödlidande, beviljats en anståndsåtgärd ska den faktor som är tillämplig enligt punkt 3 den dag då anståndsåtgärden beviljas vara tillämplig under ytterligare ett år.

Denna punkt ska endast tillämpas för den första anståndsåtgärd som beviljas efter det att exponeringen har klassificerats som nödlidande.”

3. I artikel 111.1 första stycket ska inledningsfrasen ersättas med följande:

”1. Exponeringsvärdet för en tillgångspost ska vara dess redovisade värde efter tillämpning av specifika kreditriskjusteringar i enlighet med artikel 110, ytterligare värdejusteringar i enlighet med artiklarna 34 och 105, avdragna belopp i enlighet med artikel 36.1 m och andra reduceringar av kapitalbasen som är hänförliga till tillgångsposten. Exponeringsvärdet för en post utanför balansräkningen som ingår i förteckningen i bilaga I ska utgöra följande procentandel av dess nominella värde efter reducering av specifika kreditriskjusteringar och belopp som dragits av i enlighet med artikel 36.1 m.”

4. Artikel 127.1 ska ersättas med följande:

”1. Den osäkrade andelen av en post där gäldenären har fallerat i enlighet med artikel 178 eller, vid hushållsexponeringar, den osäkrade delen av en kreditfacilitet som har fallerat i enlighet med artikel 178, ska åsättas riskvikten

- a) 150 %, om summan av de specifika kreditriskjusteringar och de belopp som dragits av i enlighet med artikel 36.1 m understiger 20 % av den osäkrade delen av exponeringen om dessa specifika kreditriskjusteringar och avdrag inte tillämpades,
- b) 100 %, om summan av de specifika kreditriskjusteringar och de belopp som dragits av i enlighet med artikel 36.1 m inte understiger 20 % av den osäkrade delen av exponeringen om dessa specifika kreditriskjusteringar och avdrag inte tillämpades.”

5. Artikel 159 ska ersättas med följande:

”Artikel 159

Behandling av förväntade förlustbelopp

Institutet ska dra av de förväntade förlustbelopp som beräknats i enlighet med artikel 158.5, 158.6 och 158.10 från allmänna och specifika kreditriskjusteringar i enlighet med artikel 110, ytterligare värdejusteringar i enlighet med artiklarna 34 och 105 och andra avdrag från kapitalbasen som är hänförliga till dessa exponeringar med undantag för de avdrag som gjorts i enlighet med artikel 36.1 m. Underkursbelopp på exponeringar i balansräkningen som förvärvats i samband med fallissemang i enlighet med artikel 166.1 ska behandlas på samma sätt som specifika kreditriskjusteringar. Specifika kreditriskjusteringar av fallerade exponeringar får inte användas för att täcka förväntade förlustbelopp i samband med andra exponeringar. Förväntade förlustbelopp för värdepapperiserade exponeringar samt allmänna och specifika kreditriskjusteringar som är hänförliga till dessa exponeringar ska inte tas med i denna beräkning.”

6. Artikel 178.1 b ska ersättas med följande:

”b) Någon av gäldenärens väsentliga kreditförpliktelser gentemot institutet, moderföretaget eller något av dess dotterföretag är förfallen till betalning sedan mer än 90 dagar. De behöriga myndigheterna får ersätta de 90 dagarna med 180 dagar för exponeringar som är säkrade genom bostadsfastigheter eller små och medelstora företags kommersiella fastigheter i klassen hushållsexponeringar och exponeringar mot offentliga organ. De 180 dagarna tillämpas inte vid tillämpning av artikel 36.1 m eller artikel 127.”

7. Följande artikel ska införas:

”Artikel 469a

Avvikelse från avdrag från kärnprimärkapitalposter för nödlidande exponeringar

Med avvikelse från artikel 36.1 m ska institutet inte dra av tillämpliga belopp av otillräcklig täckning för nödlidande exponeringar från kärnprimärkapitalposter om exponeringen uppkommit före den 26 april 2019.

Om villkoren för en exponering som uppkommit före den 26 april 2019 ändras av institutet på ett sätt som ökar institutets exponering mot gäldenären, ska exponeringen anses ha uppkommit vid den tidpunkt då ändringen börjar gälla och den ska upphöra att omfattas av den avvikelse som föreskrivs i första stycket.”

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 17 april 2019.

På Europaparlamentets vägnar

A. TAJANI

Ordförande

På rådets vägnar

G. CIAMBA

Ordförande

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2019/631**av den 17 april 2019****om fastställande av normer för koldioxidutsläpp för nya personbilar och för nya lätta nyttofordon och om upphävande av förordningarna (EG) nr 443/2009 och (EU) nr 510/2011****(omarbetning)****(Text av betydelse för EES)**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 192.1,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

efter att ha hört Regionkommittén,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 443/2009 ⁽³⁾ och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 510/2011 ⁽⁴⁾ har ändrats väsentligt flera gånger. Eftersom ytterligare ändringar ska göras, bör de förordningarna av tydlighetsskäl omarbetas.
- (2) För att möjliggöra en enhetlig och effektiv övergång efter omarbetningen och upphävandet av förordningarna (EG) nr 443/2009 och (EU) nr 510/2011 bör denna förordning tillämpas från och med den 1 januari 2020. Det är emellertid lämpligt att bibehålla de normer för koldioxidutsläpp och de tillvägagångssätt för att uppnå dem som anges i dessa förordningar oförändrade fram till 2024.
- (3) I Parisavtalet ⁽⁵⁾ fastställs bland annat ett långsiktigt mål som ligger i linje med målet att den globala genomsnittliga temperaturhöjningen ska ligga väl under 2 °C över den förindustriella nivån och att ansträngningar ska göras för att begränsa den till 1,5 °C över den förindustriella nivån. Klimatförändringarnas negativa effekter bekräftas entydigt av de senaste vetenskapliga rönen från Mellanstatliga panelen för klimatförändringar (IPCC) i dess särskilda rapport om effekterna av en global uppvärmning på 1,5 °C över förindustriella nivåer och relaterade globala växthusgasutsläppsvägar. I den särskilda rapporten konstateras att utsläppsminskningar i alla sektorer är avgörande för att begränsa den globala uppvärmningen.
- (4) För att bidra till målen i Parisavtalet måste omställningen av hela transportsektorn i riktning mot nollutsläpp påskyndas, med beaktande av kommissionens meddelande av den 28 november 2018 med titeln *En ren jord åt alla – En europeisk strategisk långsiktig vision för en stark, modern, konkurrenskraftig och klimatneutral ekonomi*, som presenterar en vision om de nödvändiga ekonomiska och samhällseliga förändringarna där alla delar av ekonomin och samhället medverkar, för att klara omställningen till nettonollutsläpp av växthusgaser senast 2050. Transportsektorns utsläpp av luftföroreningar, som allvarligt skadar vår hälsa och miljön, måste också minskas kraftigt utan dröjsmål. Utsläppen från fordon med konventionella förbränningsmotorer måste minskas ytterligare efter 2020. Utsläppsfria och utsläppsnåla fordon måste lanseras och komma upp i väsentliga marknadsandelar till år 2030. Ytterligare minskningar av koldioxidutsläppen från personbilar och lätta nyttofordon kommer att krävas efter 2030.

⁽¹⁾ EUT C 227, 28.6.2018, s. 52.⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 27 mars 2019 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 15 april 2019.⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 443/2009 av den 23 april 2009 om utsläppsnormer för nya personbilar som del av gemenskapens samordnade strategi för att minska koldioxidutsläppen från lätta fordon (EUT L 140, 5.6.2009, s. 1).⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 510/2011 av den 11 maj 2011 om fastställande av utsläppsnormer för nya lätta nyttofordon som ett led i unionens samordnade strategi för att minska koldioxidutsläppen från lätta fordon (EUT L 145, 31.5.2011, s. 1).⁽⁵⁾ EUT L 282, 19.10.2016, s. 4.

- (5) I kommissionens meddelanden med titeln *Europa på väg – En agenda för en socialt rättvis övergång till ren, konkurrenskraftig och uppkopplad rörlighet för alla* av den 31 maj 2017 och *Resultat för utsläppssnål rörlighet – Ett EU som skyddar vår planet, sätter konsumenterna i centrum och försvarar sina företag och sina arbetstagare* av den 8 november 2017 framhålls att normer för koldioxidutsläpp från personbilar och lätta nyttofordon ger starka incitament till innovation och effektivitet och kommer att bidra till att stärka bilindustrins konkurrenskraft och bana vägen för utsläppsfria och utsläppssnåla fordon på ett teknikneutralt sätt.
- (6) Denna förordning ger en tydlig färdriktning för minskade koldioxidutsläpp från vägtransportsektorn och bidrar till det bindande målet om en minskning av koldioxidutsläppen från unionens hela ekonomi på minst 40 % jämfört med 1990 års nivåer fram till 2030, vilket fick stöd i Europeiska rådets slutsatser av den 23–24 oktober 2014 och godkändes i form av unionens och dess medlemsstaters planerade nationellt fastställda bidrag enligt Parisavtalet vid mötet i rådet (miljö) den 6 mars 2015.
- (7) I Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/842 ⁽⁶⁾ fastställs skyldigheter för medlemsstaterna när det gäller att uppfylla unionens mål att fram till 2030 minska sina växthusgasutsläpp med 30 % under 2005 års nivåer inom de sektorer som inte ingår i Europeiska unionens utsläppshandelssystem inrättat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG ⁽⁷⁾. Vägtransportsektorn står för en betydande del av utsläppen från dessa sektorer. Utsläppen från vägtransportsektorn visar dessutom en uppåtgående trend och är fortfarande väsentligt högre än 1990 års nivåer. Om utsläppen från vägtransporter ökar ytterligare kommer dessa ökningarna att fortsätta att motverka de utsläppsminskningar som görs inom andra sektorer i kampen mot klimatförändringen.
- (8) I Europeiska rådets slutsatser av den 23–24 oktober 2014 betonades vikten av att minska utsläppen av växthusgaser och riskerna med beroendet av fossila bränslen i transportsektorn genom ett heltäckande och teknikneutralt tillvägagångssätt för främjande av utsläppsminskning och energieffektivitet i transportsektorn, för eldrivna transporter och för förnybara energikällor i transportsektorn även efter 2020.
- (9) I syfte att ge unionens konsumenter säker, hållbar och konkurrenskraftig energi till överkomligt pris, är energieffektivitet som ett sätt att bidra till dämpad efterfrågan en av de fem ömsesidigt förstärkande och nära sammanhörande aspekter som anges i kommissionens meddelande av den 25 februari 2015 med titeln *En ramstrategi för en motståndskraftig energiunion med en framåtblickande klimatpolitik*. I meddelandet framhålls att man måste vidta åtgärder för effektivare energiförbrukning inom alla ekonomiska sektorer, men att det särskilt inom transportsektorn finns en enorm potential för ökad energieffektivitet som kan förverkligas bland annat genom fortsatt inriktning på skärpta normer för koldioxidutsläpp för personbilar och lätta nyttofordon fram till 2030.
- (10) I en utvärdering som gjordes 2015 av förordningarna (EG) nr 443/2009 och (EU) nr 510/2011 konstaterades att förordningarna har varit relevanta och i stort sett konsekventa, samt att de har lett till betydande utsläppsminskningar och varit mer kostnadseffektiva än vad som ursprungligen förväntades. De har också lett till betydande mervärde för unionen som inte hade kunnat uppnås i samma utsträckning genom nationella åtgärder. Nyttan med de förordningarna har dock urholkats av den tilltagande diskrepansen mellan koldioxidutsläpp som mäts upp i den nya europeiska körcykeln (NEDC) och koldioxidutsläpp från fordon som körs under verkliga förhållanden.
- (11) Det är därför lämpligt att uppnå syftet med förordningarna (EG) nr 443/2009 och (EU) nr 510/2011 genom att sätta upp nya mål för minskning av koldioxidutsläppen från EU:s hela personbilspark och lätta nyttofordon för perioden fram till 2030. Vid fastställandet av nivåerna på de målen har hänsyn tagits till i vilken utsträckning dessa mål kan bidra till att på ett kostnadseffektivt minska utsläppen i de sektorer som omfattas av förordning (EU) 2018/842 fram till 2030, hur stora kostnader och besparingar de medför för samhället, tillverkare och fordonsanvändare samt hur de direkt och indirekt påverkar sysselsättning, konkurrenskraft och innovation och vilka fördelar de medför i form av minskade luftföroreningar och tryggad energiförsörjning. Med tanke på att personbilarnas marknadsandel är högre än den för lätta nyttofordon, och att därmed det totala bidraget av koldioxidutsläpp från personbilar är betydligt högre än från lätta nyttofordon, anses det lämpligt att strategin för personbilar skiljer sig från den för lätta nyttofordon.

⁽⁶⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/842 av den 30 maj 2018 om medlemsstaternas bindande årliga minskningar av växthusgasutsläpp under perioden 2021–2030 som bidrar till klimatåtgärder för att fullgöra åtagandena enligt Parisavtalet samt om ändring av förordning (EU) nr 525/2013 (EUT L 156, 19.6.2018, s. 26).

⁽⁷⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG av den 13 oktober 2003 om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom unionen och om ändring av rådets direktiv 96/61/EG (EUT L 275, 25.10.2003, s. 32).

- (12) En socialt godtagbar och rättvis omställning till utsläppsfri rörlighet bör säkerställas. Därför är det viktigt att beakta en sådan omställnings sociala effekter genom bilindustrins hela värdekedja och proaktivt ta itu med konsekvenserna för sysselsättningen. Det bör därför övervägas riktade program på unionsnivå, nationell nivå och regional nivå för omskolning, fortbildning och omplacering av arbetstagare, samt initiativ för utbildning och arbetssökande bland grupper och i regioner som påverkas negativt, i nära dialog med arbetsmarknadens parter och behöriga myndigheter. Som ett led i denna omställning bör kvinnors sysselsättning och lika möjligheter i denna sektor stärkas.
- (13) En framgångsrik omställning till utsläppsfri rörlighet kräver en samordnad strategi och ett gynnsamt klimat för att stimulera innovation och behålla unionens tekniska ledarskap i denna sektor. Det innebär bl.a. offentliga och privata investeringar i forskning och innovation, ökad tillgång på utsläppsfria och utsläppssnåla fordon, utbyggnad av infrastruktur för laddning och tankning, integrering i energisystemen samt hållbar materialförsörjning och hållbar tillverkning, återanvändning och återvinning av batterier i Europa. Detta kräver samstämda åtgärder på unionsnivå samt nationell, regional och lokal nivå.
- (14) Som ett led i genomförandet av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 715/2007 ⁽⁸⁾ fastställs ett nytt provningsförfarande för mätning av personbilar och lätta nyttofordons koldioxidutsläpp och bränsleförbrukning, *Worldwide Harmonised Light Vehicles Test procedure* (nedan kallat WLTP) i kommissionens förordning (EU) 2017/1151 ⁽⁹⁾ och började tillämpas 2017. Detta provningsförfarande ger värden för koldioxidutsläpp och bränsleförbrukning som bättre speglar verkliga körförhållanden.

Det är därför lämpligt att de nya utsläppsmålen baseras på koldioxidutsläppsvärden som bestäms med användning av detta provningsförfarande. Eftersom WLTP-baserade koldioxidutsläppsvärden för att kontrollera hur målen uppfylls kommer att vara tillgängliga från och med 2021 är det emellertid lämpligt att de nya normerna för koldioxidutsläpp fastställs som minskningsnivåer i förhållande till målen för 2021 beräknade på grundval av de koldioxidutsläpp som mäts upp i samband med WLTP-provningsförfarandet. För att säkerställa att de värden som används som utgångspunkt för att fastställa de utsläppsmålsminskningsmål som ska gälla för 2025 och 2030 är tillförlitliga och representativa har villkoren för att utföra dessa mätningar klargjorts som ett led i genomförandet av kommissionens genomförandeförordningar (EU) 2017/1152 ⁽¹⁰⁾ och (EU) 2017/1153 ⁽¹¹⁾.

- (15) Det är viktigt att man vid fastställandet av minskningar av koldioxidutsläpp ser till att fordonstillverkare kan fortsätta att planera sin park av nya personbilar och lätta nyttofordon i unionen på ett säkert och förutsägbart sätt över hela unionen.
- (16) I den utvärdering av Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/94/EG ⁽¹²⁾ som kommissionen gjorde 2016 konstaterades ett behov av att tydliggöra och förenkla den lagstiftningsakten, vilket skulle kunna öka dess relevans, ändamålsenlighet, effektivitet och enhetlighet. Kommissionen bör därför se över det direktivet senast den 31 december 2020 och vid behov lägga fram ett relevant lagstiftningsförslag. För att främja spridningen av de mest bränsleeffektiva och miljövänliga fordonen bör man i den översynen särskilt beakta möjligheten att inkludera lätta nyttofordon samt behovet av bättre utformade och mer harmoniserade unionskrav på märkning som kan ge konsumenterna jämförbar, tillförlitlig och användarvänlig information om fördelarna med utsläppsfria och utsläppssnåla fordon, bland annat information om luftföreningar.

⁽⁸⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 715/2007 av den 20 juni 2007 om typgodkännande av motorfordon med avseende på utsläpp från lätta personbilar och lätta nyttofordon (Euro 5 och Euro 6) och om tillgång till information om reparation och underhåll av fordon (EUT L 171, 29.6.2007, s. 1).

⁽⁹⁾ Kommissionens förordning (EU) 2017/1151 av den 1 juni 2017 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 715/2007 om typgodkännande av motorfordon med avseende på utsläpp från lätta personbilar och lätta nyttofordon (Euro 5 och Euro 6) och om tillgång till information om reparation och underhåll av fordon samt om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/46/EG, kommissionens förordningar (EG) nr 692/2008 och (EU) nr 1230/2012 och om upphävande av kommissionens förordning (EG) nr 692/2008 (EUT L 175, 7.7.2017, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2017/1152 av den 2 juni 2017 om fastställande av en metod för bestämning av de nödvändiga korrelationsparametrarna för att återspegla ändringen av det föreskrivna provningsförfarandet med avseende på lätta nyttofordon och om ändring av genomförandeförordning (EU) nr 293/2012 (EUT L 175, 7.7.2017, s. 644).

⁽¹¹⁾ Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2017/1153 av den 2 juni 2017 om fastställande av en metod för bestämning av de nödvändiga korrelationsparametrarna för att återspegla ändringen av det föreskrivna provningsförfarandet och om ändring av förordning (EU) nr 1014/2010 (EUT L 175, 7.7.2017, s. 679).

⁽¹²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/94/EG av den 13 december 1999 om tillgång till konsumentinformation om bränsleekonomi och koldioxidutsläpp vid marknadsföring av nya personbilar (EGT L 12, 18.1.2000, s. 16).

- (17) Utsläppsminskningsmålen för parkerna av nya personbilar och lätta nyttofordon i hela unionen bör därför fastställas för 2025 och för 2030, med hänsyn till den tid det tar för fordonsparken att förnyas och till vägtransportsektorns nödvändiga bidrag till klimat- och energimålen för 2030. Ett sådant successivt införande av normerna ger också redan nu en tydlig signal till fordonsindustrin om att inte dröja med att lansera energieffektiv teknik och utsläppsfria och utsläppssnåla fordon på marknaden.
- (18) De normer för koldioxidutsläpp som fastställs i denna förordning gäller för nya personbilar och nya lätta nyttofordon. Vad gäller den befintliga parken av sådana fordon, inbegripet begagnade fordon, kan kompletterande åtgärder vidtas, bland annat på nationell nivå och unionsnivå, i syfte att minska utsläppen. Till exempel kan åtgärder vidtas för att främja en snabbare förnyelse av fordonsparken, så att äldre fordon med större utsläpp ersätts med bättre alternativ så snabbt som möjligt. Tillgång till billigare utsläppsfria och utsläppssnåla fordon skulle kunna leda till ett förändrat konsumentbeteende och ett snabbare ibruktagande av utsläppssnål teknik.
- (19) Unionen är en av världens största tillverkare av motorfordon och uppvisar ett tekniskt ledarskap inom den globala bilindustrin, men konkurrensen hårdnar och sektorn förändras snabbt genom nya innovationer inom elektriska drivsystem och samverkande, uppkopplad och automatiserad rörlighet. För att kunna behålla sin globala konkurrenskraft och tillgången till marknaderna behöver unionen ett regelverk där det ingår särskilda incitament för utsläppsfria och utsläppssnåla fordon, vilket kommer att bidra till att skapa en stor hemmamarknad och stödja teknisk utveckling och innovation.
- (20) En särskild mekanism för incitament bör införas för att underlätta omställningen till utsläppsfri rörlighet. Den mekanismen bör utformas så att incitament ges för fler utsläppsfria och utsläppssnåla fordon på marknaden i unionen. En särskild övergångsåtgärd bör även införas för att möjliggöra tillgång till utsläppsfria och utsläppssnåla fordon för konsumenter från medlemsstater där utsläppsfria och utsläppssnåla fordon ännu inte har slagit igenom på marknaden.
- (21) Lämpliga riktmärken för andelen utsläppssnåla och utsläppsfria fordon i EU:s fordonspark tillsammans med en genomtänkt mekanism för att justera tillverkarens specifika utsläppsmål utifrån andelen utsläppssnåla och utsläppsfria fordon i dennes egen fordonspark bör ge en tydlig och trovärdig signal som uppmuntrar till utveckling, användning och marknadsföring av sådana fordon samtidigt som möjligheten att ytterligare förbättra effektiviteten hos konventionella förbränningsmotorer finns kvar.
- (22) För att fastställa krediterna för utsläppsfria och utsläppssnåla fordon är det lämpligt att beakta skillnaden mellan fordonens koldioxidutsläpp. När det gäller personbilar bör rollen för utsläppssnåla fordon, i synnerhet laddhybridfordon, i omställningen till utsläppsfria fordon erkännas. Justeringsmekanismen bör säkerställa att tillverkare som går över riktmärkets nivå får ett högre specifikt utsläppsmål. För att säkerställa en balanserad strategi bör det finnas övre gränser för hur stor justeringen inom mekanismen kan vara. Detta ger incitament, uppmuntrar till en snabb utbyggnad av infrastruktur för laddning och tankning och leder till stora vinster för konsumenterna, konkurrenskraften och miljön.
- (23) Regelverket för genomförande av målen för EU:s hela fordonspark bör utformas så att konkurrensneutrala, socialt rättvisa och hållbara utsläppsminskningsmål säkerställs, med hänsyn tagen till olikheterna mellan de europeiska biltillverkarna och utan omotiverad snedvridning av konkurrensen mellan biltillverkarna.
- (24) För att marknaden för personbilar och lätta nyttofordon ska kunna behålla sin mångfald och sin förmåga att möta olika kundbehov bör specifika utsläppsmål anges som en funktion av nyttan av fordonen på linjär basis. Fortsatt användning av vikt som nyttoparameter ligger i linje med nuvarande ordning. För att bättre återspegla vikten hos fordon som används på väg bör parametern ändras, med verkan från och med 2025, från vikt i körklart skick till fordonets provningsvikt enligt WLTP.
- (25) Det bör undvikas att målen för EU:s hela fordonspark ändras på grund av förändringar i parkens genomsnittliga vikt. Förändringar i den genomsnittliga vikten bör därför utan dröjsmål återspeglas i beräkningen av de specifika utsläppsmålen, och justeringarna av värdet för genomsnittlig vikt som används för detta ändamål bör göras vartannat år från och med 2025.
- (26) För att fördela utsläppsminskningarna på ett sätt som är konkurrensneutralt och rättvist och som återspeglar mångfalden på marknaden för personbilar och lätta nyttofordon, och med tanke på övergången till WLTP-baserade specifika utsläppsmål 2021, är det lämpligt att fastställa gränsvärdekurvas lutning på grundval av de specifika koldioxidutsläppen från alla nya fordon som registrerats under det året, och att ta hänsyn till ändringen

av målen för EU:s hela fordonspark mellan 2021, 2025 och 2030 för att säkerställa att alla tillverkares insatser för att minska utsläppen blir lika stora. Vad gäller lätta nyttofordon bör samma tillvägagångssätt som gäller för personbiltillverkare även gälla för tillverkare av lättare transportfordon som bygger på personbilar, medan en fast och högre lutning för hela målperioden bör fastställas för tillverkare av fordon inom tyngre segment.

- (27) Målen för denna förordning bör bland annat uppnås genom incitament för fordonsindustrin att investera i ny teknik. Denna förordning gynnar aktivt miljövänlig innovation och tillhandahåller en mekanism som är avsedd att kunna integrera den kommande tekniska utvecklingen. Erfarenheten har visat att miljöinnovation på ett framgångsrikt sätt har bidragit till en kostnadseffektiv tillämpning av förordningarna (EG) nr 443/2009 och (EU) nr 510/2011 och till att minska koldioxidutsläppen vid verklig körning. Denna komponent bör därför bibehållas och utvidgas för att ge incitament till effektivisering av luftkonditioneringssystem.
- (28) Man bör emellertid säkerställa balans mellan de incitament som ges till miljöinnovation och den teknik vars utsläppsminskningseffekter visas i det officiella provningsförfarandet. Det är därför lämpligt att bibehålla det tak för utsläppsminskningar till följd av miljöinnovation som tillverkare kan räkna in för uppfyllandet av målen. Kommissionen bör ha möjlighet att ändra nivån på taket, särskilt för att beakta effekterna av ändringar i det officiella provningsförfarandet. Det är också lämpligt att förtydliga hur utsläppsminskningarna bör beräknas i samband med uppfyllandet av målen.
- (29) Hållbara lätta komponenter är viktiga för att minska energiförbrukningen hos och koldioxidutsläppen från nya fordon. Ytterligare utveckling och spridning av sådana bör främja omställningen till en utsläppsfri och utsläppssnål rörlighet.
- (30) Genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/46/EG⁽¹³⁾ fastställdes en harmoniserad ram med de administrativa bestämmelserna och allmänna tekniska kraven för godkännande av alla nya fordon som omfattas av det direktivet. Den enhet som ansvarar för att denna förordning efterlevs bör vara densamma som den enhet som ansvarar för samtliga delar av typgodkännandeförfarandet i enlighet med direktiv 2007/46/EG och som ansvarar för att produktionen överensstämmer med regelverket.
- (31) I fråga om typgodkännande tillämpas särskilda krav för fordon avsedda för särskilda ändamål, enligt definitionen i bilaga II till direktiv 2007/46/EG, och de bör därför undantas från denna förordnings tillämpningsområde.
- (32) I de fall där utsläppsfria lätta nyttofordon med en referensvikt på över 2 610 kg eller 2 840 kg, beroende på vad som är aktuellt, skulle ligga utanför denna förordnings tillämpningsområde enbart beroende på energilagringssystemets vikt är det lämpligt att ändå låta dessa fordon omfattas av förordningen.
- (33) Det är inte lämpligt att använda samma metod för att fastställa utsläppsminskningarna för storskaliga tillverkare som för småskaliga tillverkare som betraktas som oberoende enligt de kriterier som anges i denna förordning. Sådana småskaliga tillverkare bör ha möjlighet att ansöka om alternativa utsläppsminskningssmål som står i relation till den tekniska potentialen hos en viss tillverkares fordon att minska sina specifika koldioxidutsläpp, och som står i överensstämmelse med de särskilda förhållandena inom de berörda marknadssegmenten.
- (34) För att ta hänsyn till den oproportionellt stora påfrestningen på de minsta tillverkarna om de skulle uppfylla specifika utsläppsmål definierade efter fordonets nytta, den betungande administrationen i undantagsförfarandet och de endast marginella fördelarna av minskade koldioxidutsläpp från fordon sålda av de tillverkarna, bör tillverkare som ansvarar för färre än 1 000 nya personbilar och nya lätta nyttofordon som registreras i unionen per år undantas från de specifika utsläppsmålen och från avgifterna för extra utsläpp. Om en sådan tillverkare som inte omfattas av tillämpningsområdet trots detta ansöker om och beviljas undantag är det emellertid lämpligt att tillverkaren åläggs att respektera utsläppsmålet enligt undantaget.
- (35) Förfarandet för att bevilja undantag från målet på 95 g CO₂/km för EU:s hela fordonspark för nisch tillverkare säkerställer att det utsläppsminskningsarbete som krävs av dessa nisch tillverkare överensstämmer med kraven för stora tillverkare vad gäller det målet. Det är lämpligt att fortsätta att ge dessa nisch tillverkare möjlighet till undantag även från de mål som gäller för perioden 2025–2028.

⁽¹³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/46/EG av den 5 september 2007 om fastställande av en ram för godkännande av motorfordon och släpvagnar till dessa fordon samt av system, komponenter och separata tekniska enheter som är avsedda för sådana fordon ("Ramdirektiv") (EUT L 263, 9.10.2007, s. 1).

- (36) Då man fastställer de genomsnittliga specifika koldioxidutsläppen för samtliga nya personbilar och nya lätta nyttofordon som registreras i unionen och som tillverkarna ansvarar för, bör samtliga personbilar och lätta nyttofordon beaktas, oavsett deras vikt eller andra egenskaper. Trots att förordning (EG) nr 715/2007 inte omfattar personbilar och lätta nyttofordon med en referensvikt på över 2 610 kg, som inte heller omfattas av typgodkännandet i enlighet med artikel 2.2 i den förordningen, bör utsläppen för dessa fordon mätas enligt samma mättningsförfaranden som anges enligt förordning (EG) nr 715/2007, i synnerhet de förfaranden som anges i kommissionens förordning (EG) nr 692/2008⁽¹⁴⁾ och i förordning (EU) 2017/1151, och de korrelationsförfaranden som antas på grundval av förordningarna (EG) nr 443/2009 och (EU) nr 510/2011, i synnerhet genomförandeförordningarna (EU) 2017/1152 och (EU) 2017/1153. De utsläppsvärden för koldioxid som är resultatet härav bör införas i fordonens intyg om överensstämmelse för att de ska kunna inkluderas i övervakningssystemet.
- (37) De etappvis färdigbyggda lätta nyttofordonens specifika koldioxidutsläpp bör tilldelas grundfordonets tillverkare.
- (38) Tillverkare av lätta nyttofordon som producerar icke färdigbyggda fordon vilka typgodkänns i flera etapper har en särskild situation, vilket bör beaktas. Dessa tillverkare är skyldiga att uppnå koldioxidutsläppsmålen, och de bör därför ha möjlighet att med rimlig säkerhet kunna förutsäga koldioxidutsläppen från de etappvis färdigbyggda fordonen. Kommissionen bör säkerställa att dessa behov återspeglas på ett lämpligt sätt i de genomförandeåtgärder som antas i enlighet med förordning (EG) nr 715/2007.
- (39) För att skapa flexibilitet i fråga om att uppnå målen i denna förordning kan tillverkarna komma överens om att, på ett öppet och icke-diskriminerande sätt, gå samman i pooler. Ett avtal om poolsamarbete bör inte ingås för längre tid än fem år, men bör kunna förnyas. Tillverkare som går samman i en pool bör anses ha uppfyllt målen i denna förordning om poolens genomsnittliga utsläpp inte överskrider de specifika utsläppsmålen för poolen.
- (40) Möjligheten för tillverkarna att gå samman i pooler har visat sig vara ett kostnadseffektivt sätt att uppnå koldioxidutsläppsmålen, och särskilt underlätta efterlevnaden för tillverkare som bara producerar ett fåtal fordonsmodeller. För att stärka konkurrensneutraliteten bör kommissionen ha befogenhet att klargöra på vilka villkor oberoende tillverkare kan gå samman i pooler så att de får en ställning som är likvärdig med anslutna företag.
- (41) En pålitlig efterlevnadsmekanism är nödvändig för att målen i denna förordning ska uppnås.
- (42) För att uppnå de koldioxidutsläppsminskningar som krävs enligt denna förordning är det också viktigt att utsläppen från fordon i drift överensstämmer med de koldioxidvärden som har fastställts vid typgodkännandet. Kommissionen bör därför ha möjlighet att vid beräkningen av en tillverkares genomsnittliga specifika koldioxidutsläpp beakta eventuella upprepade fall av avvikelser som typgodkännandemyndigheterna finner när det gäller koldioxidutsläpp från fordon i drift.
- (43) Kommissionen bör ha befogenhet att fastställa och genomföra ett förfarande för att kontrollera överensstämmelsen mellan koldioxidutsläppen från fordon i drift, fastställda i enlighet med WLTP, och de koldioxidutsläppsvärden som registrerats i intygen om överensstämmelse. Vid utarbetandet av detta förfarande bör särskild hänsyn tas till att fastställa metoder, bland annat användning av uppgifter från ombordsystem för övervakning av bränsle- och/eller energiförbrukningen, för att upptäcka strategier genom vilka ett fordons koldioxidprestanda förbättras på konstgjord väg i provningsförfarandet för typgodkännande. Om avvikelser eller strategier som på konstgjord väg förbättrar ett fordons koldioxidprestanda upptäcks vid sådana kontroller bör detta anses vara tillräckliga skäl för att misstänka att det finns en allvarlig risk för bristande efterlevnad av kraven i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/858⁽¹⁵⁾ och förordning (EG) nr 715/2007, och medlemsstaterna bör utifrån detta vidta nödvändiga åtgärder i enlighet med kapitel XI i förordning (EU) 2018/858.
- (44) De specifika koldioxidutsläppen från nya personbilar och lätta nyttofordon mäts på harmoniserad basis i unionen i enlighet med WLTP. För att minimera den administrativa börda som denna förordning medför, bör

⁽¹⁴⁾ Kommissionens förordning (EG) nr 692/2008 av den 18 juli 2008 om genomförande och ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 715/2007 om typgodkännande av motorfordon med avseende på utsläpp från lätta personbilar och lätta nyttofordon (Euro 5 och Euro 6) och om tillgång till information om reparation och underhåll av fordon (EUT L 199, 28.7.2008, s. 1).

⁽¹⁵⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/858 av den 30 maj 2018 om godkännande av och marknads kontroll över motorfordon och släpfordon till dessa fordon samt av system, komponenter och separata tekniska enheter som är avsedda för sådana fordon, om ändring av förordningarna (EG) nr 715/2007 och (EG) nr 595/2009 samt om upphävande av direktiv 2007/46/EG (EUT L 151, 14.6.2018, s. 1).

efterlevnaden mätas med utgångspunkt från uppgifter om registrering av nya personbilar och lätta nyttofordon i unionen som samlats in av medlemsstaterna och rapporterats till kommissionen. För att säkerställa att de uppgifter som används för att bedöma efterlevnaden är enhetliga, bör reglerna om insamling och rapportering av dessa uppgifter harmoniseras i största möjliga utsträckning. De behöriga myndigheternas skyldighet att tillhandahålla riktiga och fullständiga uppgifter bör därför tydligt anges, och även behovet av effektivt samarbete mellan dessa myndigheter och kommissionen för att hantera frågor som rör uppgifternas kvalitet.

- (45) Hur väl tillverkarna uppfyller målen i den här förordningen bör bedömas på unionsnivå. Tillverkare vars genomsnittliga specifika koldioxidutsläpp överskrider dem som godkänns i denna förordning bör betala en avgift för extra utsläpp för varje kalenderår. Avgiftsbeloppen bör anses vara intäkter i unionens allmänna budget. I sin översyn 2023 bör kommissionen utvärdera möjligheten att anslå dessa belopp från avgifter för extra utsläpp till en särskild fond eller ett relevant program som syftar till att säkerställa en rättvis omställning till en utsläppsfri rörlighet och stödja omskolning, fortbildning och annan kompetensutveckling för arbetstagare i bilindustrin.
- (46) Eventuella nationella åtgärder som medlemsstaterna får behålla eller införa enligt artikel 193 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) bör, med beaktande av denna förordnings syfte och de förfaranden som fastställs i den, inte medföra ytterligare eller strängare sanktioner för tillverkare som inte uppnår sina mål enligt denna förordning.
- (47) Denna förordning bör inte påverka en fullständig tillämpning av unionens konkurrensregler.
- (48) Hur effektiva målen i denna förordning är för att minska koldioxidutsläppen vid verklig körning beror i hög grad på hur representativt det officiella provningsförfarandet är för verklig körning. Enligt det vetenskapliga yttrandet nr 1/2016 från mekanismen för vetenskaplig rådgivning med titeln *Closing the gap between light-duty vehicle real-world CO₂ emissions and laboratory testing* och Europaparlamentets rekommendation av den 4 april 2017 till rådet och kommissionen som uppföljning av undersökningen om utsläppsmätningar i bilindustrin⁽¹⁶⁾ bör en mekanism inrättas för att bedöma hur väl de värden för fordons koldioxidutsläpp och energiförbrukning som fastställts i enlighet med det WLTP återspeglar värdena vid verklig körning. Det tillförlitligaste sättet att säkerställa att de typgodkända värdena återspeglar värdena vid verklig körning är att använda uppgifter från ombordsystem för övervakning av bränsle- och/eller energiförbrukning. Kommissionen bör därför ha befogenhet att utveckla nödvändiga förfaranden för att samla in och behandla de uppgifter om bränsle- och energiförbrukningen som krävs för att utföra sådana bedömningar samt att säkerställa allmänhetens tillgång till dessa uppgifter, samtidigt som personuppgifter skyddas. För att säkerställa tillgången till uppgifter om bränsle- och energiförbrukning hos batteridrivna elfordon och fordon med drivsystem som använder gasformiga bränslen, däribland vätgas, är det dessutom lämpligt att arbetet med att standardisera ombordsystemen för övervakning av bränsle- och/eller energiförbrukning hos sådana fordon utförs utan dröjsmål som ett led i genomförandet av förordning (EU) 2017/1151.
- (49) Vidare bör kommissionen bedöma hur uppgifter om bränsle- och energiförbrukning kan bidra till att säkerställa att fordons koldioxidutsläpp som fastställts i enlighet med det WLTP förblir representativa över tid för utsläppen vid verklig körning för alla tillverkare, och närmare bestämt hur sådana uppgifter kan användas för att övervaka klyftan mellan koldioxidutsläpp i laboratorier och koldioxidutsläpp vid verklig körning och vid behov förhindra att denna klyfta ökar.
- (50) Det är viktigt att bedöma utsläppen under hela livscykeln från personbilar och lätta fordon på unionsnivå. Därför bör kommissionen senast 2023 utvärdera möjligheten att utveckla en gemensam unionsmetod för bedömning och konsekvent uppgiftsrapportering om koldioxidutsläppen under hela livscykeln från sådana fordon som släpps ut på unionsmarknaden. Kommissionen bör vidta uppföljningsåtgärder, vid behov även med lagstiftningsförslag.
- (51) Under 2024 kommer det ske en översyn av de framsteg som uppnåtts inom ramen för förordning (EU) 2018/842 och direktiv 2003/87/EG. Det är därför lämpligt att under 2023 göra en fullständig översyn av hur effektiv den här förordningen är, för att få en samordnad och enhetlig bedömning av de åtgärder som genomförts på grundval av alla dessa instrument. I översynen 2023 bör kommissionen också fastställa en tydlig väg för ytterligare minskning av koldioxidutsläppen från personbilar och lätta nyttofordon efter 2030 för att i betydande grad bidra till att uppnå det långsiktiga målet i Parisavtalet. Rapporten om översynen bör vid behov åtföljas av ett förslag till ändring av denna förordning.

⁽¹⁶⁾ EUT C 298, 23.8.2018, s. 140.

- (52) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter med avseende på fastställandet av närmare villkor för poolningsarrangemang, antagande av närmare bestämmelser om förfarandena för övervakning och rapportering av uppgifter om genomsnittliga utsläpp och om tillämpningen av bilagorna II och III, antagande av närmare bestämmelser om förfarandena för rapportering av avvikelser som konstaterats, till följd av kontroller, i koldioxidutsläppen från fordon i drift och beaktande av dessa avvikelser vid beräkningen av en tillverkares genomsnittliga specifika koldioxidutsläpp, fastställande av metoderna för uttag av avgifter för extra utsläpp, offentliggörande av tillverkarnas resultat, antagande av närmare bestämmelser för ett förfarande för godkännande av innovativ teknik eller innovativa teknikpaket, antagande av ett detaljerat förfarande för att samla in och behandla uppgifter om koldioxidutsläpp och bränsle- eller energiförbrukning vid verklig körning för personbilar och lätta nyttofordon, fastställande av förfaranden för kontrollen av i) att de värden för koldioxidutsläpp och bränsleförbrukning som registrerats i intygen om överensstämmelse motsvarar koldioxidutsläppen och bränsleförbrukningen hos fordon i drift och ii) huruvida det i eller för provningsfordon finns några strategier som på konstgjord väg förbättrar fordonens prestanda i de provningar som genomförs för typgodkännande och fastställande av de nödvändiga korrelationsparametrarna för att återspegla eventuella ändringar av det föreskrivna provningsförfarandet för mätning av specifika koldioxidutsläpp. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 ⁽¹⁷⁾.
- (53) För att ändra eller komplettera, beroende på vad som är lämpligt, icke väsentliga delar av bestämmelserna i denna förordning bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen för att ändra uppgiftskrav och uppgiftsparametrar som fastställs i bilagorna II och III till denna förordning, fastställa bestämmelser för tolkningen av kriterierna för undantag för vissa tillverkare från de specifika utsläppsmålen, om innehållet i ansökningarna om undantag och om innehållet i och bedömningen av programmen för minskning av specifika koldioxidutsläpp för vissa tillverkare, ändra del A i bilaga I till denna förordning för att fastställa beräkningsformler för de mål som omfattas av undantag och som gäller för nischstillverkare, anpassa taket för det sammanlagda bidraget från innovativ teknik för att minska en tillverkares genomsnittliga specifika koldioxidutsläpp med verkan från och med 2025, fastställa de vägledande principerna och kriterierna för fastställandet av förfarandena för att genomföra kontroller, fastställa åtgärderna för att anpassa värdena för M_0 och TM_0 och justera formeln för beräkning av specifika utsläppsmål för att återspegla ändringar av det föreskrivna provningsförfarandet. Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning ⁽¹⁸⁾. För att säkerställa lika stor delaktighet i utarbetandet av delegerade akter erhåller Europaparlamentet och rådet alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som utarbetar delegerade akter.
- (54) Förordningarna (EG) nr 443/2009 och (EU) nr 510/2011 bör upphöra att gälla med verkan från och med den 1 januari 2020.
- (55) Eftersom målen för denna förordning, nämligen fastställande av krav i fråga om koldioxidutsläppen från nya personbilar och nya lätta nyttofordon, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av dess omfattning och verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte och mål

1. Genom denna förordning fastställs krav avseende koldioxidutsläpp för nya personbilar och för nya lätta nyttofordon för att bidra till uppnåendet av unionens mål att minska sina utsläpp av växthusgaser, enligt förordning (EU) 2018/842, och målen i Parisavtalet samt för att säkerställa en väl fungerande inre marknad.

⁽¹⁷⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

⁽¹⁸⁾ EUT L 123, 12.5.2016, s. 1.

2. Från och med den 1 januari 2020 föreskrivs i denna förordning ett mål för EU:s hela fordonspark för de genomsnittliga koldioxidutsläppen på 95 g CO₂/km från nya personbilar och ett mål för EU:s hela fordonspark för de genomsnittliga koldioxidutsläppen på 147 g CO₂/km från nya lätta nyttofordon som registreras i unionen, uppmätt till och med den 31 december 2020 i enlighet med förordning (EG) nr 692/2008, tillsammans med genomförandeförordningarna (EU) 2017/1152 och (EU) 2017/1153, och från och med den 1 januari 2021 uppmätt i enlighet med förordning (EU) 2017/1151.

3. Denna förordning kommer att till och med den 31 december 2024 kompletteras med ytterligare åtgärder som ska ge en minskning motsvarande 10 g CO₂/km, som ett led i unionens integrerade tillvägagångssätt enligt kommissionens meddelande av den 7 februari 2007 med titeln *Resultat av översynen av gemenskapens strategi för minskade koldioxidutsläpp från personbilar och lätta nyttofordon*.

4. Från och med den 1 januari 2025 ska följande mål för EU:s hela fordonspark gälla:

- a) För de genomsnittliga utsläppen från parken av nya personbilar: ett mål för EU:s hela fordonspark på en minskning med 15 % av målen under 2021, fastställt i enlighet med del A punkt 6.1.1 i bilaga I.
- b) För de genomsnittliga utsläppen från parken av nya lätta nyttofordon: ett mål för EU:s hela fordonspark på en minskning med 15 % av målen under 2021, fastställt i enlighet med del B punkt 6.1.1 i bilaga I.

5. Från och med den 1 januari 2030 ska följande mål gälla för EU:s hela fordonspark:

- a) För de genomsnittliga utsläppen från parken av nya personbilar: ett mål för EU:s hela fordonspark på en minskning med 37,5 % av målen under 2021, fastställt i enlighet med del A punkt 6.1.2 i bilaga I.
- b) För de genomsnittliga utsläppen från parken av nya lätta nyttofordon: ett mål för EU:s hela fordonspark på en minskning med 31 % av målen under 2021, fastställt i enlighet med del B punkt 6.1.2 i bilaga I.

6. Från och med den 1 januari 2025 ska ett riktmärke för utsläppsfria och utsläppssnåla fordon motsvarande en andel på 15 % av parken av nya personbilar respektive nya lätta nyttofordon tillämpas i enlighet med punkterna 6.3 i delarna A respektive B i bilaga I.

7. Från och med den 1 januari 2030 ska följande riktmärken för utsläppsfria och utsläppssnåla fordon tillämpas i enlighet med punkterna 6.3 i delarna A respektive B i bilaga I:

- a) Ett riktmärke motsvarande en andel på 35 % av parken av nya personbilar och
- b) ett riktmärke motsvarande en andel på 30 % av parken av nya lätta nyttofordon.

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Denna förordning ska gälla följande motorfordon:

- a) Kategori M₁ enligt definitionen i bilaga II till direktiv 2007/46/EG (nedan kallade *personbilar*) som registreras för första gången i unionen och som inte registrerats tidigare utanför unionen (nedan kallade *nya personbilar*).
- b) Kategori N₁ enligt definitionen i bilaga II till direktiv 2007/46/EG med en referensvikt på högst 2 610 kg och fordon i kategori N₁ för vilka typgodkännandet utvidgats i enlighet med artikel 2.2 i förordning (EG) nr 715/2007 (nedan kallade *lätta nyttofordon*), som registreras för första gången i unionen och som inte registrerats tidigare utanför unionen (nedan kallade *nya lätta nyttofordon*). Utsläppsfria fordon i kategori N med en referensvikt på över 2 610 kg eller 2 840 kg, beroende på vad som är aktuellt, ska från och med den 1 januari 2025 vid tillämpningen av denna förordning, utan att det påverkar tillämpningen av direktiv 2007/46/EG och förordning (EG) nr 715/2007, räknas som lätta nyttofordon som omfattas av denna förordning om den extra referensvikten endast beror på energilagringssystemets vikt.

2. En tidigare registrering utanför unionen som gjorts mindre än tre månader före registrering i unionen ska inte beaktas.

3. Denna förordning ska inte gälla fordon avsedda för särskilda ändamål enligt definitionen i del A punkt 5 i bilaga II till direktiv 2007/46/EG.

4. Artiklarna 4, 7.4 b och c, 8 och 9.1 a och c ska inte gälla tillverkare som, tillsammans med alla sina anslutna företag, är ansvariga för färre än 1 000 registreringar av nya personbilar eller för färre än 1 000 registreringar av nya lätta nyttofordon i unionen under föregående kalenderår, om inte tillverkaren ansöker om och beviljas ett undantag enligt artikel 10.

Artikel 3

Definitioner

1. I denna förordning avses med

- a) *genomsnittliga specifika koldioxidutsläpp*: i förhållande till en tillverkare, det genomsnittliga specifika koldioxidutsläppet från alla nya personbilar eller alla nya lätta nyttofordon från den tillverkaren,
- b) *intyg om överensstämmelse*: det intyg om överensstämmelse som avses i artikel 18 i direktiv 2007/46/EG,
- c) *etappvis färdigbyggt fordon*: ett lätt nyttofordon där typgodkännande beviljats efter ett fullföljt etappvis typgodkännande i enlighet med direktiv 2007/46/EG,
- d) *färdigbyggt fordon*: lätt nyttofordon som inte behöver kompletteras för att uppfylla de tillämpliga tekniska kraven i direktiv 2007/46/EG,
- e) *grundfordon*: lätt nyttofordon som används under den inledande etappen av ett etappvis typgodkännande,
- f) *tillverkare*: den person eller det organ som inför godkännandemyndigheten ansvarar för alla delar av förfarandet för EG-typgodkännande i enlighet med direktiv 2007/46/EG och som garanterar att produktionen överensstämmer med regelverket,
- g) *vikt i körklart skick* eller *M*: personbilens eller det lätta nyttofordonets vikt inklusive karosseri i körklart skick enligt uppgift i intyget om överensstämmelse och definitionen i punkt 2.6 i bilaga I till direktiv 2007/46/EG,
- h) *specifika koldioxidutsläpp*: koldioxidutsläpp från personbilar eller lätta nyttofordon uppmätta i enlighet med förordning (EG) nr 715/2007 och tillhörande genomförandeförordningar och angivna som koldioxidviktutsläpp (blandad körning) i fordonets intyg om överensstämmelse; för personbilar eller lätta nyttofordon som inte är typgodkända i enlighet med förordning (EG) nr 715/2007 innebär *specifika koldioxidutsläpp* sådana koldioxidutsläpp som mäts enligt förordning (EG) nr 715/2007, i synnerhet i enlighet med samma mättningsförfarande som anges i förordning (EG) nr 692/2008 till och med den 31 december 2020 och, från och med den 1 januari 2021, i förordning (EU) 2017/1151 eller i enlighet med de förfaranden som antagits av kommissionen för att fastställa koldioxidutsläpp från sådana fordon,
- i) *markyta*: den genomsnittliga spårvidden multiplicerad med hjulbasen, enligt uppgiften i intyget om överensstämmelse och definitionen i punkterna 2.1 och 2.3 i bilaga I till direktiv 2007/46/EG,
- j) *specifika utsläppsmål*: i förhållande till en tillverkare, det årliga mål som fastställts i enlighet med bilaga I eller, om tillverkaren beviljats ett undantag enligt artikel 10, det specifika utsläppsmål som fastställts i enlighet med det undantaget,
- k) *mål för EU:s hela fordonspark*: de genomsnittliga koldioxidutsläpp för alla nya personbilar eller alla nya lätta nyttofordon som ska uppnås under en viss period,
- l) *provningsvikt* eller *TM*: personbilens eller det lätta nyttofordonets provningsvikt enligt uppgiften i intyget om överensstämmelse och enligt definitionen i punkt 3.2.25 i bilaga XXI till förordning (EU) 2017/1151,
- m) *utsläppsfritt och utsläppssnålt fordon*: personbil eller lätt nyttofordon med utsläpp från avgasröret på noll upp till 50 g CO₂/km, fastställt i enlighet med förordning (EU) 2017/1151,
- n) *nyttolast*: skillnaden mellan den högsta tekniskt tillåtna vikten inklusive last enligt bilaga II till direktiv 2007/46/EG och fordonets vikt.

2. I denna förordning avses med *en grupp av anslutna tillverkare* en tillverkare och dennes anslutna företag. I förhållande till en tillverkare avses med *anslutna företag*

a) företag i vilket tillverkaren direkt eller indirekt

- i) har rätt att utöva mer än hälften av rösträtterna, eller

- ii) har befogenhet att utse mer än hälften av ledamöterna i tillsynsorganet, styrelsen eller organ som rättsligt företräder företaget, eller
 - iii) har rätt att förvalta företagets affärer,
- b) företag som direkt eller indirekt har sådana rättigheter eller befogenheter som avses i led a över tillverkaren,
 - c) företag i vilka ett företag som avses i led b direkt eller indirekt har de rättigheter eller befogenheter som avses i led a,
 - d) företag i vilka tillverkaren tillsammans med ett eller flera av de företag som avses i led a, b eller c, eller i vilka två eller flera av de senare företagen gemensamt har de rättigheter eller befogenheter som avses i led a,
 - e) företag i vilka de rättigheter eller befogenheter som avses i led a gemensamt innehas av tillverkaren eller ett eller flera av dennes anslutna företag som avses i leden a–d och en eller flera tredje parter.

Artikel 4

Specifika utsläppsmål

1. Tillverkaren ska säkerställa att dennes genomsnittliga specifika koldioxidutsläpp inte överskrider följande specifika utsläppsmål:
 - a) För kalenderåret 2020: det specifika utsläppsmål som fastställs i enlighet med del A punkterna 1 och 2 i bilaga I vad gäller personbilar eller del B punkterna 1 och 2 i bilaga I vad gäller lätta nyttofordon eller, om en tillverkare beviljats undantag i enlighet med artikel 10, i enlighet med det undantaget.
 - b) För varje kalenderår från och med 2021 till och med 2024: de specifika utsläppsmål som fastställts i enlighet med punkterna 3 och 4 i del A eller B i bilaga I, beroende på vad som är tillämpligt, eller, om en tillverkare beviljats undantag i enlighet med artikel 10, i enlighet med det undantaget samt punkt 5 i del A eller B i bilaga I.
 - c) För varje kalenderår från och med 2025: de specifika utsläppsmål som fastställts i enlighet med punkt 6.3 i del A eller B i bilaga I eller, om en tillverkare beviljats undantag i enlighet med artikel 10, i enlighet med det undantaget.
2. För lätta nyttofordon ska, om det etappvis färdigbyggda fordonets specifika koldioxidutsläpp inte är tillgängliga, grundfordonets tillverkare använda grundfordonets specifika koldioxidutsläpp för att fastställa dess genomsnittliga specifika koldioxidutsläpp.
3. För att fastställa varje tillverkares genomsnittliga specifika koldioxidutsläpp ska följande procentandelar av varje tillverkares nya personbilar som registreras under det berörda året beaktas:
 - 95 % år 2020.
 - 100 % från och med 2021.

Artikel 5

Superkrediter

När de genomsnittliga specifika koldioxidutsläppen beräknas ska varje ny personbil med specifika koldioxidutsläpp under 50 g CO₂/km räknas som

- 2 personbilar år 2020,
- 1,67 personbilar år 2021,
- 1,33 personbilar år 2022,
- 1 personbil från 2023,

för det år då den registreras under perioden från 2020 till 2022, med ett högsta värde på 7,5 g CO₂/km under denna period för varje tillverkare, beräknat i enlighet med artikel 5 i genomförandeförordning (EU) 2017/1153.

Artikel 6

Poolning

1. De tillverkare som inte beviljats undantag enligt artikel 10 får bilda en pool för att fullgöra sina skyldigheter enligt artikel 4.
2. Ett avtal om att bilda en pool får omfatta ett eller flera kalenderår, under förutsättning att den sammanlagda varaktigheten för varje avtal inte överstiger fem kalenderår, och avtalet måste ingås senast den 31 december det första kalenderåret för poolverksamheten. Tillverkare som bildar en gemensam pool ska skicka följande information till kommissionen:
 - a) De tillverkare som kommer att ingå i poolen.
 - b) Den tillverkare som kommer att fungera som poolansvarig och som också kommer att vara poolens kontaktpunkt och ansvara för betalning av poolens eventuella avgifter för extra utsläpp i enlighet med artikel 8.
 - c) Bevis för att den poolansvarige kommer att kunna uppfylla kraven i led b.
 - d) Den kategori av fordon som registrerats som M₁ eller N₁ för vilken poolen ska gälla.
3. Om den föreslagne poolansvarige inte uppfyller kravet att ansvara för poolens avgifter för extra utsläpp i enlighet med artikel 8 ska kommissionen underrätta tillverkarna.
4. De tillverkare som ingår i en pool ska gemensamt informera kommissionen om ändringar som rör den poolansvarige eller dennes finansiella situation om de påverkar dennes möjligheter att uppfylla kravet att ansvara för poolens avgifter för extra utsläpp i enlighet med artikel 8, och om ändringar av poolens sammansättning eller om den upplöses.
5. Tillverkare kan gå ihop i pooler under förutsättning att deras avtal överensstämmer med artiklarna 101 och 102 i EUF-fördraget och att de tillåter att andra tillverkare som vill delta i poolen får göra det på ett öppet, transparent och icke-diskriminerande sätt och på kommersiellt rimliga villkor. Utan att begränsa den generella tillämpligheten av unionens konkurrensregler på sådana pooler, ska samtliga medlemmar i en pool särskilt ansvara för att varken uppgiftsdelening eller informationsspridning kan ske inom ramen för deras poolarrangemang, med undantag för följande uppgifter:
 - a) De genomsnittliga specifika koldioxidutsläppen.
 - b) Det specifika utsläppsmålet.
 - c) Det sammanlagda antalet registrerade fordon.
6. Punkt 5 ska inte tillämpas om samtliga tillverkare i poolen ingår i samma grupp av anslutna tillverkare.
7. Förutom i de fall anmälan lämnas enligt punkt 3 i denna artikel ska tillverkarna i en pool för vilken information lämnas till kommissionen anses vara en enda tillverkare med avseende på uppfyllandet av kraven i artikel 4. Information om övervakning och rapportering beträffande enskilda tillverkare och pooler kommer att registreras, rapporteras och finnas tillgänglig i den centrala förteckning som avses i artikel 7.4.
8. Kommissionen får genom genomförandeakter fastställa de närmare villkor som ska gälla för ett poolningsarrangemang som upprättas enligt punkt 5 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 16.2.

Artikel 7

Övervakning och rapportering av genomsnittliga utsläpp

1. För varje kalenderår ska varje medlemsstat för varje ny personbil och varje nytt lätt nyttofordon som registreras på dess territorium registrera information i enlighet med del A i bilagorna II och III till denna förordning. Informationen ska göras tillgänglig för tillverkarna och deras utsedda importörer eller representanter i varje medlemsstat. Medlemsstaterna ska göra allt för att säkerställa att rapporteringsorganen fungerar på ett öppet sätt. Varje medlemsstat ska säkerställa att de specifika koldioxidutsläppen för personbilar som inte är typgodkända i enlighet med förordning (EG) nr 715/2007 uppmäts och registreras i intyget om överensstämmelse.

2. Senast den 28 februari varje år ska varje medlemsstat fastställa och till kommissionen överlämna de uppgifter som anges i del A i bilagorna II och III med avseende på föregående kalenderår. Uppgifterna ska överlämnas i det format som anges i del B i bilaga II och del C i bilaga III.

3. På begäran av kommissionen ska en medlemsstat också överlämna alla de uppgifter som samlats in i enlighet med punkt 1.

4. Kommissionen ska upprätta en central förteckning över de uppgifter som medlemsstaterna rapporterat i enlighet med den här artikeln och senast den 30 juni varje år för varje tillverkare göra en preliminär beräkning av följande:

- a) Genomsnittliga specifika koldioxidutsläpp under föregående kalenderår.
- b) Specifika utsläppsmål för föregående kalenderår.
- c) Skillnaden mellan tillverkarens genomsnittliga specifika koldioxidutsläpp under föregående kalenderår och dennes specifika utsläppsmål för det året.

Kommissionen ska meddela varje tillverkare sin preliminära beräkning för den tillverkaren. Meddelandet ska innehålla uppgifter om antalet nya personbilar och nya lätta nyttofordon som registrerats i varje medlemsstat och deras specifika koldioxidutsläpp.

Förteckningen ska vara tillgänglig för allmänheten.

5. Tillverkare får inom tre månader från det att de meddelats den preliminära beräkningen enligt punkt 4 underrätta kommissionen om eventuella oriktigheter i uppgifterna, med angivande av i vilken medlemsstat oriktigheterna ska ha uppstått.

Kommissionen ska beakta alla synpunkter från tillverkare och ska, senast den 31 oktober, bekräfta eller ändra de preliminära beräkningarna enligt punkt 4.

6. Medlemsstaterna ska utse en myndighet som ska vara behörig att samla in och meddela övervakningsuppgifter i enlighet med denna förordning och ska meddela kommissionen vilken behörig myndighet som utsetts.

De utsedda behöriga myndigheterna ska säkerställa att de uppgifter som överlämnas till kommissionen är riktiga och fullständiga, och tillhandahålla en kontaktpunkt som ska finnas tillgänglig för att snabbt svara på förfrågningar från kommissionen om att åtgärda oriktigheter och utelämnad information i de överlämnade datamängderna.

7. Kommissionen ska genom genomförandeakter anta detaljerade bestämmelser om övervakning och rapportering av uppgifter enligt punkterna 1–6 i denna artikel och om tillämpning av bilagorna II och III. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 16.2.

8. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 17 för att ändra de uppgiftskrav och uppgiftsparametrar som fastställs i bilagorna II och III.

9. Typgodkännandemyndigheterna ska utan dröjsmål rapportera till kommissionen om de finner avvikelser i koldioxidutsläppen från fordon i drift jämfört med de specifika koldioxidutsläpp som anges i intygen om överensstämmelse, till följd av kontroller som utförs i enlighet med artikel 13.

Kommissionen ska beakta dessa avvikelser vid beräkningen av en tillverkares genomsnittliga specifika koldioxidutsläpp.

Kommissionen ska genom genomförandeakter anta närmare bestämmelser om förfarandena för att rapportera sådana avvikelser och för att beakta dem vid beräkningen av de genomsnittliga specifika koldioxidutsläppen. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 16.2.

10. Kommissionen ska senast 2023 utvärdera möjligheten att utveckla en gemensam unionsmetod för bedömning och konsekvent uppgiftsrapportering om koldioxidutsläppen under hela livscykeln från personbilar och lätta nyttofordon som släpps ut på unionsmarknaden. Kommissionen ska översända denna utvärdering till Europaparlamentet och rådet, vid behov även med förslag till uppföljningsåtgärder, såsom lagstiftningsförslag.

11. Medlemsstaterna ska också samla in och rapportera uppgifter, enligt denna artikel, om registreringar av fordon i kategorierna M₂ och N₂ enligt definitionerna i bilaga II till direktiv 2007/46/EG med en referensvikt på högst 2 610 kg och fordon för vilka typgodkännandet utvidgats enligt artikel 2.2 i förordning (EG) nr 715/2007.

Artikel 8

Avgifter för extra utsläpp

1. För varje kalenderår ska kommissionen ålägga tillverkaren eller i förekommande fall den poolansvarige avgifter för extra utsläpp om tillverkarens genomsnittliga specifika koldioxidutsläpp överskrider dess specifika utsläppsmål.

2. Avgifterna för extra utsläpp enligt punkt 1 ska beräknas enligt följande formel:

$(\text{Extra utsläpp} \times 95 \text{ EUR}) \times \text{antalet nyregistrerade fordon.}$

I denna artikel avses med

— *extra utsläpp*: antalet (ett positivt tal) gram per kilometer med vilket en tillverkarens genomsnittliga specifika koldioxidutsläpp – med beaktande av eventuella koldioxidutsläppsminskningar genom innovativ teknik som godkänts i enlighet med artikel 11 – överskrider dennes specifika utsläppsmål under det kalenderår eller den del av kalenderåret som skyldigheten enligt artikel 4 gäller, avrundat till närmaste tre decimaler, och

— *antalet nyregistrerade fordon*: det antal nya personbilar eller nya lätta nyttofordon, räknat separat, som tillverkaren har tillverkat och som har registrerats under den aktuella perioden enligt infasningskriterierna i artikel 4.3.

3. Kommissionen ska genom genomförandeakter fastställa medlen för uttag av avgifterna för extra utsläpp som ålagts enligt punkt 1 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 16.2.

4. Avgifterna för extra utsläpp ska anses vara intäkter i unionens allmänna budget.

Artikel 9

Offentliggörande av tillverkarnas resultat

1. Senast den 31 oktober varje år ska kommissionen genom genomförandeakter offentliggöra en förteckning i vilken det anges följande:

a) Specifika utsläppsmål för föregående kalenderår för varje tillverkare.

b) Genomsnittliga specifika koldioxidutsläpp under föregående kalenderår för varje tillverkare.

c) Differensen mellan tillverkarens genomsnittliga specifika koldioxidutsläpp under föregående kalenderår och dennes specifika utsläppsmål för det året.

d) Det genomsnittliga specifika koldioxidutsläppet för alla nya personbilar och nya lätta nyttofordon som registrerades i unionen under föregående kalenderår.

e) Den genomsnittliga vikten i körklart skick för alla nya personbilar och nya lätta nyttofordon som registrerades i unionen under föregående kalenderår till och med den 31 december 2020.

f) Den genomsnittliga provningsvikten för alla nya personbilar och nya lätta nyttofordon som registrerades i unionen under föregående kalenderår.

2. I den förteckning som avses i punkt 1 i denna artikel ska det även anges om tillverkaren under föregående kalenderår har uppfyllt kraven i artikel 4.

3. Även följande ska anges i den förteckning som avses i punkt 1 i denna artikel för offentliggörande senast den 31 oktober 2022:

a) De mål för EU:s hela fordonspark för 2025 och 2030 som avses i artikel 1.4 respektive 1.5, beräknade av kommissionen i enlighet med punkterna 6.1.1 och 6.1.2 i delarna A och B i bilaga I.

b) Värdena för a_{2021} , a_{2025} och a_{2030} , beräknade av kommissionen i enlighet med punkt 6.2 i delarna A och B i bilaga I.

Artikel 10

Undantag för vissa tillverkare

1. En tillverkare av färre än 10 000 av de nya personbilar eller 22 000 av de nya lätta nyttofordon som registreras i unionen varje kalenderår ska ha rätt att ansöka om undantag från de specifika utsläppsmål som beräknats i enlighet med bilaga I, under förutsättning att denne tillverkare

- a) inte tillhör en grupp av anslutna tillverkare, eller
- b) tillhör en grupp av anslutna tillverkare som totalt ansvarar för färre än 10 000 av de nya personbilar eller 22 000 av de nya lätta nyttofordon som registreras i unionen varje kalenderår, eller
- c) tillhör en grupp av anslutna tillverkare men driver egna produktionsanläggningar och förfogar över egen designbyrå.

2. Ett undantag om vilket ansöks enligt punkt 1 får medges för en period av högst fem kalenderår med möjlighet till förlängning. Ansökan ska göras till kommissionen och innehålla följande:

- a) Namnet på tillverkaren och dennes kontaktperson.
- b) Bevis för att tillverkaren har rätt att ansöka om undantag enligt punkt 1.
- c) Närmare uppgifter om de personbilar eller lätta nyttofordon som den tillverkar, inbegripet dessa personbilar eller lätta nyttofordons provningsvikt och specifika koldioxidutsläpp.
- d) Ett specifikt utsläppsmål som är förenligt med tillverkarens minskningspotential, inbegripet den ekonomiska och tekniska potentialen att minska de specifika koldioxidutsläppen, och med hänsyn tagen till de särskilda förhållandena på marknaden för den tillverkade typen av personbilar eller lätta nyttofordon.

3. Kommissionen ska bevilja tillverkaren undantag om kommissionen anser att tillverkaren har rätt till undantag enligt punkt 1 och är övertygad om att det specifika utsläppsmål som tillverkaren föreslår är förenligt med dennes minskningspotential, inbegripet den ekonomiska och tekniska potentialen att minska de specifika koldioxidutsläppen, och med hänsyn tagen till de särskilda förhållandena på marknaden för den tillverkade typen av personbilar eller lätta nyttofordon.

Ansökan ska lämnas in senast den 31 oktober det första året som undantaget ska gälla för.

4. Ansökan om undantag från de specifika utsläppsmål som beräknats i enlighet med del A punkterna 1–4 och 6.3 i bilaga I får göras av tillverkare som tillsammans med alla sina anslutna företag ansvarar för en registrering per kalenderår inom unionen av 10 000–300 000 nya personbilar.

Tillverkare får göra en sådan ansökan för egen del eller för egen samt ett eller flera av sina anslutna företags del. Ansökan ska göras till kommissionen och innehålla följande:

- a) All den information som avses i punkt 2 a och c ovan, i förekommande fall även om de anslutna företagen.
- b) Ansökningar som hänför sig till del A punkterna 1–4 i bilaga I: ett utsläppsmål som motsvarar en 45-procentig minskning av det genomsnittliga specifika koldioxidutsläppet för 2007 eller, om en enda ansökan gäller ett antal anslutna företag, en 45-procentig minskning av medeltalet för dessa företags genomsnittliga specifika koldioxidutsläpp för 2007.
- c) Ansökningar som hänför sig till del A punkt 6.3 i bilaga I i denna förordning: ett mål för kalenderåren 2025–2028 som är den minskning som anges i artikel 1.4 a i denna förordning av det mål som beräknats i enlighet med led b i den här punkten, med beaktande av de koldioxidutsläpp som uppmätts i enlighet med förordning (EU) 2017/1151.

Om information om en tillverkarens genomsnittliga specifika koldioxidutsläpp inte finns att tillgå för 2007 ska kommissionen fastställa ett motsvarande minskningsmål, beräknat utifrån den bästa tekniken för att minska koldioxidutsläpp som finns att tillgå för personbilar i samma viktclass och med hänsyn tagen till de särskilda förhållandena på marknaden för den tillverkade fordonstypen. Den sökande ska använda detta mål för de syften som anges i andra stycket led b.

Kommissionen ska bevilja tillverkaren undantag om det visas att villkoren för undantag enligt denna punkt har uppfyllts.

5. En tillverkare som omfattas av ett undantag i enlighet med denna artikel ska omedelbart underrätta kommissionen om eventuella förändringar som påverkar eller kan påverka dennes rätt till ett undantag.

6. Om kommissionen, med anledning av en underrättelse enligt punkt 5 eller annat, anser att en tillverkare inte längre har rätt till undantag, ska den återkalla undantaget från och med den 1 januari följande kalenderår och underrätta tillverkaren om detta.

7. Om tillverkaren inte uppnår sitt specifika utsläppsmål, ska kommissionen ålägga tillverkaren att betala avgifter för extra utsläpp i enlighet med artikel 8.

8. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 17 för att fastställa regler som kompletterar punkterna 1–7 i den här artikeln med avseende på tolkningen av kriterierna för undantag, innehållet i ansökningarna samt innehållet i och bedömningen av programmen för minskning av specifika koldioxidutsläpp.

Kommissionen ges även befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 17 för att ändra del A i bilaga I i syfte att fastställa beräkningsformler för de mål som omfattas av undantag och som avses i punkt 4 andra stycket c i den här artikeln.

9. En ansökan om undantag, inklusive information till stöd för ansökan, underrättelser enligt punkt 5, återkallanden enligt punkt 6, åläggande av avgifter för extra utsläpp enligt punkt 7 och åtgärder som vidtagits enligt punkt 8, ska offentliggöras i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 ⁽¹⁹⁾.

Artikel 11

Miljöinnovationer

1. På begäran av en leverantör eller en tillverkare ska hänsyn tas till minskningar av koldioxidutsläppen som gjorts med hjälp av innovativ teknik eller en kombination av innovativa tekniker (nedan kallade *innovativa teknikpaket*).

Hänsyn till sådan teknik ska tas endast om den metod som den bedöms med kan ge kontrollerbara, repeterbara och jämförbara resultat.

Det sammanlagda bidraget från sådan teknik till minskningen av en tillverkares genomsnittliga specifika koldioxidutsläpp får vara högst 7 g CO₂/km.

Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 17 för att ändra denna förordning genom att anpassa det tak som avses i tredje stycket i denna punkt med verkan från och med 2025 i syfte att ta hänsyn till den tekniska utvecklingen och samtidigt säkerställa en välvägd nivå på taket i förhållande till tillverkarnas genomsnittliga specifika koldioxidutsläpp.

2. Kommissionen ska genom genomförandakter anta detaljerade bestämmelser för ett förfarande för godkännande av den innovativa teknik eller de innovativa teknikpaket som avses i punkt 1 i denna artikel. Dessa genomförandakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 16.2. Dessa detaljerade bestämmelser ska grundas på följande kriterier för innovativ teknik:

- a) De koldioxidminskningar som uppnås med hjälp av den innovativa tekniken ska kunna tillskrivas leverantören eller tillverkaren.
- b) Den innovativa tekniken ska bidra till en bekräftad minskning av koldioxidutsläpp.
- c) Den innovativa tekniken får inte omfattas av den standardiserade testcykeln för koldioxidmätningar.
- d) Den innovativa tekniken får inte
 - i) omfattas av obligatoriska bestämmelser som följd av kompletterande åtgärder för att uppnå den minskning på 10 g CO₂/km som avses i artikel 1.3 eller
 - ii) vara obligatorisk enligt andra bestämmelser i unionsrätten.

Med verkan från och med den 1 januari 2025 ska det kriterium som avses i led d i i första stycket inte längre gälla för effektivitetsförbättringar av luftkonditioneringssystem.

⁽¹⁹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (EGT L 145, 31.5.2001, s. 43).

3. En leverantör eller tillverkare som ansöker om att en åtgärd ska godkännas som en innovativ teknik eller ett innovativt teknikpaket ska förelägga kommissionen en rapport med en kontrollrapport från ett oberoende och certifierat organ. Eventuell samverkan mellan åtgärden i fråga och en annan, redan godkänd innovativ teknik eller ett annat, redan godkänt innovativt teknikpaket ska omnämnas i rapporten, och kontrollrapporten ska innehålla en bedömning av i vilken omfattning denna samverkan påverkar den minskning som uppnås genom varje enskild åtgärd.
4. Kommissionen ska godkänna den uppnådda minskningen utifrån de kriterier som fastställs i punkt 2.

Artikel 12

Koldioxidutsläpp och bränsle- eller energiförbrukning vid verklig körning

1. Kommissionen ska övervaka och bedöma hur väl de värden för koldioxidutsläpp och bränsle- eller energiförbrukning som har fastställts i enlighet med förordning (EG) nr 715/2007 återspeglar värdena vid verklig körning.

Vidare ska kommissionen regelbundet samla in uppgifter om koldioxidutsläpp och bränsle- eller energiförbrukning vid verklig körning för personbilar och lätta nyttofordon som använder ombordsystem för övervakning av bränsle- och/eller energiförbrukning, och börja med nya personbilar och nya nyttofordon som registreras under 2021.

Kommissionen ska säkerställa att allmänheten informeras om hur detta verkliga förhållande utvecklas över tiden.

2. Kommissionen ska i det syfte som avses i punkt 1 säkerställa att den regelbundet, med början den 1 januari 2021, får tillgång till följande parametrar avseende koldioxidutsläpp och bränsle- eller energiförbrukning vid verklig körning för personbilar och lätta nyttofordon, från tillverkare eller nationella myndigheter eller via direktöverföring av uppgifter från fordon, beroende på vad som är aktuellt:

- a) Fordonets identifieringsnummer.
- b) Förbrukning av bränsle och/eller elenergi.
- c) Total tillryggalagd sträcka.
- d) När det gäller externt laddbara hybridfordon: förbrukningen av bränsle och/eller elenergi samt tillryggalagd sträcka, fördelad på de olika körlägena.
- e) Andra nödvändiga parametrar för att skyldigheterna enligt punkt 1 ska kunna fullgöras.

Kommissionen ska behandla de uppgifter den erhåller enligt första stycket i syfte att skapa anonymiserade och aggregerade datamängder, bland annat per tillverkare, för tillämpningen av punkt 1. Fordonens identifieringsnummer ska endast användas vid den behandlingen av uppgifter och får inte behållas längre än de behövs för det syftet.

3. För att undvika att klyftan i förhållande till utsläppen vid verklig körning ökar, ska kommissionen senast den 1 juni 2023 bedöma hur uppgifter om bränsle- och energiförbrukning kan användas för att säkerställa att de värden för fordons koldioxidutsläpp och bränsle- eller energiförbrukning som fastställts i enlighet med förordning (EG) nr 715/2007 förblir representativa över tid för utsläppen vid verklig körning för varje tillverkare.

Kommissionen ska övervaka och årligen rapportera om hur den klyfta som avses i första stycket utvecklas under perioden 2021–2026 och ska, för att undvika att klyftan ökar, under 2027 bedöma huruvida det är möjligt med en mekanism som justerar tillverkarens genomsnittliga specifika koldioxidutsläpp från och med 2030 och vid behov lägga fram ett lagstiftningsförslag för att införa en sådan mekanism.

4. Kommissionen ska genom genomförandeakter anta det detaljerade förfarandet för att samla in och behandla de uppgifter som avses i punkt 2 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 16.2.

Artikel 13

Kontroll av koldioxidutsläppen från fordon i drift

1. Tillverkarna ska säkerställa att de värden för koldioxidutsläpp och bränsleförbrukning som registreras i intygen om överensstämmelse motsvarar koldioxidutsläppen och bränsleförbrukningen hos fordon i drift, som fastställts i enlighet med förordning (EU) 2017/1151.

2. När de förfaranden som avses i punkt 4 första stycket har trätt i kraft ska typgodkännandemyndigheterna för de fordonsfamiljer för vilkas typgodkännande de ansvarar, på grundval av lämpliga och representativa fordonsprov, kontrollera att de värden för koldioxidutsläpp och bränsleförbrukning som registrerats i intygen om överensstämmelse motsvarar koldioxidutsläppen och bränsleförbrukningen hos fordon i drift, som fastställts i enlighet med förordning (EU) 2017/1151, och ska då beakta bland annat tillgängliga uppgifter från ombordsystem för övervakning av bränsle- och/eller energiförbrukning.

Typgodkännandemyndigheterna ska även kontrollera om det i eller för provningsfordon finns några strategier som på konstgjord väg förbättrar fordonens prestanda i de provningar som genomförs för typgodkännande, och ska bland annat använda uppgifter från ombordsystem för övervakning av bränsle- och/eller energiförbrukning.

3. Om det vid de kontroller som görs i enlighet med punkt 2 konstateras att värdena för koldioxidutsläpp och bränsleförbrukning inte motsvarar varandra eller att det finns strategier som på konstgjord väg förbättrar ett fordon's prestanda ska den ansvariga typgodkännandemyndigheten, utöver att vidta de nödvändiga åtgärder som anges i kapitel XI i förordning (EU) 2018/858, säkerställa att intygen om överensstämmelse korrigeras.

4. Kommissionen ska genom genomförandeakter fastställa förfarandena för att genomföra de kontroller som avses i punkt 2 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 16.2.

Kommissionen ges befogenhet att, innan den antar de genomförandeakter som avses i det första stycket i denna punkt, anta en delegerad akt i enlighet med artikel 17 för att komplettera denna förordning genom att ange de vägledande principerna och kriterierna för fastställandet av de förfaranden som avses i det första stycket i denna punkt.

Artikel 14

Anpassning av värdena för M_0 och TM_0

1. De värden för M_0 och TM_0 som avses i delarna A och B i bilaga I ska anpassas enligt följande:
 - a) Senast den 31 oktober 2020 ska värdet för M_0 i del A punkt 4 i bilaga I anpassas till den genomsnittliga vikten i körklart skick för alla nya personbilar som registrerats 2017, 2018 och 2019. Det nya M_0 -värdet ska gälla från och med den 1 januari 2022 till och med den 31 december 2024.
 - b) Senast den 31 oktober 2022 ska värdet för M_0 i del B punkt 4 i bilaga I anpassas till den genomsnittliga vikten i körklart skick för alla nya lätta nyttofordon som registrerats 2019, 2020 och 2021. Det nya M_0 -värdet ska gälla under 2024.
 - c) Senast den 31 oktober 2022 ska det vägledande värdet för TM_0 för 2025 fastställas som genomsnittlig provningsvikt för alla nya personbilar respektive nya lätta nyttofordon som registrerats under 2021.
 - d) Senast den 31 oktober 2024 och vartannat år därefter ska värdet för TM_0 i punkt 6.2 i delarna A och B i bilaga I anpassas till den genomsnittliga provningsvikten för alla nya personbilar respektive nya lätta nyttofordon som registrerats under de föregående två kalenderåren, med början 2022 och 2023. De nya TM_0 -värdena ska gälla från och med den 1 januari det kalenderår som följer efter dagen för anpassningen.
2. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 17 för att komplettera denna förordning genom att fastställa de åtgärder som avses i punkt 1 i den här artikeln.

Artikel 15

Översyn och rapport

1. Under 2023 ska kommissionen göra en grundlig översyn av denna förordnings ändamålsenlighet och överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet med resultatet av översynen.
2. I den rapport som avses i punkt 1 ska kommissionen bland annat redogöra för hur väl de värden för koldioxidutsläpp och bränsle- eller energiförbrukning som har fastställts i enlighet med förordning (EG) nr 715/2007 återspeglar värdena vid verklig körning, införandet av utsläppsfria och utsläppssnåla fordon på marknaden i unionen, särskilt med avseende på lätta nyttofordon, utbyggnaden av infrastruktur för laddning och tankning, som rapporteras

enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/94/EU ⁽²⁰⁾, inbegripet finansieringen därav, det potentiella bidraget till utsläppsminskningen från användning av syntetiska och avancerade alternativa bränslen som producerats med förnybar energi, den minskning av koldioxidutsläpp som faktiskt kan konstateras för den befintliga fordonsparken, hur väl incitamentsmekanismen för utsläppsfria och utsläppssnåla fordon fungerar, de potentiella effekterna av övergångsåtgärden i del A punkt 6.3 i bilaga I, denna förordnings effekt på konsumenter, särskilt låg- och medelinkomsttagare, samt aspekter för att ytterligare främja en ekonomiskt genomförbar och socialt rättvis omställning till ren, konkurrenskraftig och ekonomiskt överkomlig rörlighet i unionen.

Kommissionen ska i den rapporten även fastställa en tydlig väg för ytterligare minskning av koldioxidutsläppen från personbilar och lätta nyttofordon efter 2030 för att i betydande grad bidra till att uppnå det långsiktiga målet i Parisavtalet.

3. Den rapport som avses i punkt 2 ska vid behov åtföljas av ett förslag om ändring av denna förordning, i synnerhet en eventuell översyn av målen för 2030 för EU:s hela fordonspark mot bakgrund av de inslag som förtecknas i punkt 2, och ett införande av bindande utsläppsminskningssmål för personbilar och lätta nyttofordon för 2035 och tiden från och med 2040, i syfte att säkerställa en omställning i god tid av transportsektorn i riktning mot nettonollutsläpp i överensstämmelse med målen i Parisavtalet.

4. Som ett led i den översyn som avses i punkt 1 i denna artikel ska kommissionen bedöma möjligheten att utveckla provningsförfaranden för utsläpp vid verklig körning som använder ombordsystem för utsläppsmätning (Pems). Kommissionen ska beakta denna bedömning och de som gjorts i enlighet med artikel 12 i denna förordning och får, om lämpligt, se över de förfaranden för att mäta koldioxidutsläpp som anges i förordning (EG) nr 715/2007. Kommissionen ska särskilt lägga fram lämpliga förslag om hur dessa förfaranden kan anpassas så att de på ett adekvat sätt återspeglar personbilers och lätta nyttofordons koldioxidutsläpp vid verklig körning.

5. Som ett led i den översyn som avses i punkt 1 i denna artikel ska kommissionen utvärdera möjligheten att anslå intäkterna från avgifterna för extra utsläpp till en särskild fond eller ett relevant program med målet att säkerställa en rättvis omställning till en klimatneutral ekonomi i enlighet med artikel 4.1 i Parisavtalet, särskilt för att stödja omskolning, fortbildning, kompetensutveckling och omplacering av arbetstagare i bilindustrin i alla berörda medlemsstater, särskilt i de regioner och bland de grupper som drabbas hårdast av omställningen. Kommissionen ska vid behov lägga fram ett lagstiftningsförslag om detta senast 2027.

6. Senast den 31 december 2020 ska kommissionen se över direktiv 1999/94/EG med beaktande av behovet av att ge konsumenterna exakt, tillförlitlig och jämförbar information om bränsleförbrukning, koldioxidutsläpp och luftföroreningar från nya personbilar som släpps ut på marknaden, samt utvärdera möjligheterna att införa märkning för bränsleekonomi och koldioxidutsläpp för nya lätta nyttofordon. Översynen ska vid behov åtföljas av ett lagstiftningsförslag.

7. Kommissionen ska genom genomförandeakter fastställa de nödvändiga korrelationsparametrarna för att återspegla eventuella ändringar av det föreskrivna provningsförfarandet för mätning av specifika koldioxidutsläpp som avses i förordningarna (EG) nr 715/2007 och (EG) nr 692/2008 och, om tillämpligt, förordning (EU) 2017/1151. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 16.2 i den här förordningen.

8. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 17 för att ändra denna förordning genom att anpassa de formler som anges i bilaga I, med tillämpning av den metod som antagits enligt punkt 7 i den här artikeln, samtidigt som man säkerställer att nya och gamla provningsförfaranden innehåller minskningskrav med jämförbar skärpa för tillverkare och fordon av olika nyttograd.

Artikel 16

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av den klimatförändringskommitté som avses i artikel 44.1 a i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1999 ⁽²¹⁾. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.

⁽²⁰⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/94/EU av den 22 oktober 2014 om utbyggnad av infrastrukturen för alternativa bränslen (EUT L 307, 28.10.2014, s. 1).

⁽²¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1999 av den 11 december 2018 om styrningen av energiunionen och av klimatåtgärder samt om ändring av Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 663/2009 och (EG) nr 715/2009, Europaparlamentets och rådets direktiv 94/22/EG, 98/70/EG, 2009/31/EG, 2009/73/EG, 2010/31/EU, 2012/27/EU och 2013/30/EU samt rådets direktiv 2009/119/EG och (EU) 2015/652 och om upphävande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 525/2013 (EUT L 328, 21.12.2018, s. 1).

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.
3. Om kommittén inte avger något yttrande, ska kommissionen inte anta utkastet till genomförandeakt och artikel 5.4 tredje stycket i förordning (EU) nr 182/2011 ska tillämpas.

Artikel 17

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artiklarna 7.8, 10.8, 11.1 fjärde stycket, 13.4, 14.2 och 15.8 ska ges till kommissionen för en period på sex år från och med den 15 maj 2019. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av perioden på sex år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.
3. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 7.8, 10.8, 11.1 fjärde stycket, 13.4, 14.2 och 15.8 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Innan kommissionen antar en delegerad akt, ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning.
5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
6. En delegerad akt som antagits enligt artiklarna 7.8, 10.8, 11.1 fjärde stycket, 13.4, 14.2 och 15.8 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot akten inom en period på två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 18

Upphävande

Förordningarna (EG) nr 443/2009 och (EU) nr 510/2011 ska upphöra att gälla med verkan den 1 januari 2020.

Hänvisningar till de upphävda förordningarna ska anses som hänvisningar till den här förordningen och läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga V.

Artikel 19

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den 1 januari 2020.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 17 april 2019.

På Europaparlamentets vägnar

A. TAJANI

Ordförande

På rådets vägnar

G. CIAMBA

Ordförande

BILAGA I

DEL A

SPECIFIKA UTSLÄPPSMÅL FÖR PERSONBILAR

1. För kalenderåret 2020 ska de specifika koldioxidutsläppen för varje ny personbil, för de beräkningar som ska göras i denna punkt och i punkt 2, fastställas enligt följande formel:

$$\text{Specifika koldioxidutsläpp} = 95 + a \cdot (M - M_0)$$

där

M = fordonets vikt i körklart skick i kilogram (kg)

M_0 = 1 379,88

a = 0,0333

2. Det specifika utsläppsmålet för en tillverkare 2020 ska beräknas som genomsnittet av de specifika koldioxidutsläppen, fastställda enligt punkt 1, för varje ny personbil som registrerats under det kalenderåret och som denne tillverkat.
3. Det specifika referensutsläppsmålet för en tillverkare under 2021 ska beräknas enligt följande:

$$\text{WLTP-baserat specifikt referensutsläppsmål} = \text{WLTP}_{\text{CO}_2} \cdot \left(\frac{\text{NEDC}_{2020\text{target}}}{\text{NEDC}_{\text{CO}_2}} \right)$$

där

$\text{WLTP}_{\text{CO}_2}$ är de genomsnittliga specifika koldioxidutsläppen under 2020, fastställda i enlighet med bilaga XXI till förordning (EU) 2017/1151 och beräknade i enlighet med artikel 4.3 andra strecksatsen i den här förordningen, utan att hänsyn tas till koldioxidutsläppsminskningar som uppnås genom tillämpning av artiklarna 5 och 11 i den här förordningen,

$\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$ är de genomsnittliga specifika koldioxidutsläppen under 2020, fastställda i enlighet med genomförandeförordning (EU) 2017/1153 och beräknade i enlighet med artikel 4.3 andra strecksatsen i den här förordningen, utan att hänsyn tas till koldioxidutsläppsminskningar som uppnås genom tillämpning av artiklarna 5 och 11 i den här förordningen,

$\text{NEDC}_{2020\text{target}}$ är det specifika utsläppsmålet under 2020, beräknat i enlighet med punkterna 1 och 2.

4. För kalenderåren 2021–2024 ska en tillverkares specifika utsläppsmål beräknas enligt följande:

$$\text{Specifikt utsläppsmål} = \text{WLTP}_{\text{reference target}} + a [(M_o - M_0) - (M_{o,2020} - M_{0,2020})]$$

där

$\text{WLTP}_{\text{reference target}}$ är det specifika referensutsläppsmålet för WLTP under 2021, beräknat i enlighet med punkt 3,

a har värdet 0,0333,

M_o är den genomsnittliga vikten i körklart skick (M) för tillverkarens nya personbilar som registrerats under det relevanta året för målet, i kilogram (kg),

M_0 är 1 379,88 för 2021, och enligt definitionen i artikel 14.1 a för åren 2022, 2023 och 2024,

$M_{o,2020}$ är den genomsnittliga vikten i körklart skick (M) för tillverkarens nya personbilar som registrerats under 2020, i kilogram (kg),

$M_{0,2020}$ är 1 379,88.

5. För tillverkare som har beviljats undantag med avseende på ett specifikt NEDC-baserat utsläppsmål under 2021 ska det WLTP-baserade målet som omfattas av undantag beräknas enligt följande:

$$\text{Mål (med undantag)}_{2021} = \text{WLTP}_{\text{CO}_2} \cdot \left(\frac{\text{NEDC}_{2021\text{target}}}{\text{NEDC}_{\text{CO}_2}} \right)$$

där

$\text{WLTP}_{\text{CO}_2}$ är $\text{WLTP}_{\text{CO}_2}$ enligt vad som anges i punkt 3,

$\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$ är $\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$ enligt vad som anges i punkt 3,

$\text{NEDC}_{2021\text{target}}$ är det undantag för 2021 som har beviljats av kommissionen i enlighet med artikel 10.

6. Från och med den 1 januari 2025 ska en tillverkares mål för EU:s hela fordonspark och specifika utsläppsmål beräknas enligt följande:

6.0 Mål för EU:s hela fordonspark₂₀₂₁

Mål för EU:s hela fordonspark₂₀₂₁ är genomsnittet, viktat på grundval av antalet nya personbilar som registrerats 2021, av de referensvärden₂₀₂₁ som fastställs för varje enskild tillverkare för vilken ett specifikt utsläppsmål tillämpas i enlighet med punkt 4.

Referensvärdet₂₀₂₁ ska för varje enskild tillverkare fastställas enligt följande:

$$\text{Referensvärdet}_{2021} = \text{WLTP}_{\text{CO}_2, \text{measured}} \cdot \left(\frac{\text{NEDC}_{2020, \text{Fleet Target}}}{\text{NEDC}_{\text{CO}_2}} \right) + a(M_{e2021} - M_{0,2021})$$

där

$\text{WLTP}_{\text{CO}_2, \text{measured}}$ är genomsnittet, för varje tillverkare, av de uppmätta kombinerade koldioxidutsläppen för varje ny personbil som registrerats under 2020, fastställda och rapporterade i enlighet med artikel 7a i genomförandeförordning (EU) 2017/1153,

$\text{NEDC}_{2020, \text{Fleet Target}}$ är 95 g/km,

$\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$ har ett värde enligt vad som anges i punkt 3,

M_{e2021} är den genomsnittliga vikten i körklart skick för nya personbilar från tillverkaren som registrerats under 2021, i kilogram (kg),

$M_{0,2021}$ är den genomsnittliga vikten i körklart skick i kilogram (kg) för alla nya personbilar som registrerats 2021 av tillverkare för vilka ett specifikt utsläppsmål tillämpas i enlighet med punkt 4,

a har ett värde enligt vad som anges i punkt 4.

6.1 Mål för EU: s hela fordonspark för 2025 och 2030

6.1.1 Mål för EU: s hela fordonspark för 2025–2029

$$\text{Mål för EU:s hela fordonspark}_{2025} = \text{mål för EU:s hela fordonspark}_{2021} \cdot (1 - \text{reduktionsfaktor}_{2025})$$

där

mål för EU:s hela fordonspark₂₀₂₁ har ett värde enligt vad som anges i punkt 6.0,

reduktionsfaktor₂₀₂₅ är den reduktion som anges i artikel 1.4 a.

6.1.2 Mål för EU:s hela fordonspark från och med 2030

Mål för EU:s hela fordonspark₂₀₃₀ = mål för EU:s hela fordonspark₂₀₂₁ · (1 – reduktionsfaktor₂₀₃₀)

där

mål för EU:s hela fordonspark₂₀₂₁ har ett värde enligt vad som anges i punkt 6.0,

reduktionsfaktor₂₀₃₀ är den reduktion som anges i artikel 1.5 a.

6.2 Specifika referensutsläppsmål från och med 2025

6.2.1 Specifika referensutsläppsmål för 2025–2029

Specifikt referensutsläppsmål = mål för EU:s hela fordonspark₂₀₂₅ + a₂₀₂₅ · (TM – TM₀)

där

mål för EU:s hela fordonspark₂₀₂₅ fastställs i enlighet med punkt 6.1.1,

a₂₀₂₅ är $\frac{a_{2021} \cdot \text{EU fleet-wide target}_{2025}}{\text{Average emissions}_{2021}}$

där

a₂₀₂₁ är lutningen på den bäst approximerade räta linje som fastställs genom att den linjära minstakvadratmetoden tillämpas på provningsvikten (oberoende variabel) och de specifika koldioxidutsläppen (beroende variabel) för varje ny personbil som registrerats under 2021,

average emissions₂₀₂₁ är genomsnittet av de specifika koldioxidutsläppen för alla nya personbilar som registrerats under 2021 från tillverkare för vilka ett specifikt utsläppsmål beräknas i enlighet med punkt 4,

TM är den genomsnittliga provningsvikten i kilogram (kg) för alla nya personbilar från tillverkaren som registrerats under det berörda kalenderåret,

TM₀ är det värde i kilogram (kg) som fastställs i enlighet med artikel 14.1 d.

6.2.2 Specifika referensutsläppsmål från och med 2030

Specifikt referensutsläppsmål = mål för EU:s hela fordonspark₂₀₃₀ + a₂₀₃₀ · (TM – TM₀)

där

mål för EU:s hela fordonspark₂₀₃₀ fastställs i enlighet med punkt 6.1.2,

a₂₀₃₀ är $\frac{a_{2021} \cdot \text{EU fleet-wide target}_{2030}}{\text{Average emissions}_{2021}}$

där

a₂₀₂₁ är enligt definitionen i punkt 6.2.1,

average emissions₂₀₂₁ är enligt definitionen i punkt 6.2.1,

TM är enligt definitionen i punkt 6.2.1,

TM₀ är enligt definitionen i punkt 6.2.1.

6.3 Specifika utsläppsmål från och med 2025

Specifika utsläppsmål = specifika referensutsläppsmål · ZLEV-faktor (Zero/Low Emission Vehicle)

där

specifikt referensutsläppsmål är det specifika referensutsläppsmålet för koldioxid, fastställt i enlighet med punkt 6.2.1 för perioden 2025–2029 och i enlighet med punkt 6.2.2 från och med 2030,

ZLEV-faktor är $(1+y-x)$, såvida inte denna summa är större än 1,05 eller mindre än 1,0, i vilket fall ZLEV-faktorn ska sättas till 1,05 respektive 1,0,

där

y är andelen utsläppsfria och utsläppssnåla fordon (ZLEV) i tillverkarens fordonspark av nya personbilar, beräknat som det sammanlagda antalet nya utsläppsfria och utsläppssnåla fordon, vart och ett av dem räknat som $ZLEV_{\text{specific}}$ i enlighet med följande formel, delat med det sammanlagda antalet nya personbilar som registreras det berörda kalenderåret,

$$ZLEV_{\text{specific}} = 1 - \left(\frac{\text{specific emissions of CO}_2 \cdot 0,7}{50} \right)$$

För nya personbilar som registrerats i medlemsstater med en andel utsläppsfria och utsläppssnåla fordon i sin fordonspark under 60 % av unionsgenomsnittet för år 2017 ⁽¹⁾ och med färre än 1 000 nya utsläppsfria och utsläppssnåla fordon som registrerats under 2017 ska $ZLEV_{\text{specific}}$ till och med utgången av 2030 beräknas i enlighet med följande formel:

$$ZLEV_{\text{specific}} = \left(1 - \left(\frac{\text{specific emissions of CO}_2 \cdot 0,7}{50} \right) \right) \cdot 1,85$$

Om andelen utsläppsfria och utsläppssnåla fordon utgör mer än 5 % av en medlemsstats fordonspark av nya personbilar som registrerats under ett år mellan 2025 och 2030, ska den medlemsstaten inte ha rätt att tillämpa multiplikatorn på 1,85 under de följande åren.

x är 15 % för 2025–2029 och 35 % från och med 2030.

DEL B.

SPECIFIKA UTSLÄPPSMÅL FÖR LÄTTA NYTTOFORDON

1. För kalenderåret 2020 ska de specifika koldioxidutsläppen för varje nytt lätt nyttofordon, för beräkningarna i denna punkt och i punkt 2, fastställas enligt följande formel:

$$\text{Specifika koldioxidutsläpp} = 147 + a \cdot (M - M_0)$$

där

M = Fordonets vikt i körklart skick i kilogram (kg),

M_0 = 1 766,4

a = 0,096

2. Det specifika utsläppsmålet för en tillverkare 2020 ska beräknas som genomsnittet av de specifika koldioxidutsläpp som fastställts enligt punkt 1 för varje nytt lätt nyttofordon som registrerats under det kalenderåret och som denne tillverkat.

⁽¹⁾ Andelen utsläppssnåla och utsläppsfria fordon i en medlemsstats park av nya personbilar år 2017 beräknas som det sammanlagda antalet nya utsläppsfria och utsläppssnåla fordon som registrerats under 2017 delat med det sammanlagda antalet nya personbilar som registrerats samma år.

3. Det specifika referensutsläppsmålet för en tillverkare under 2021 ska beräknas enligt följande:

$$\text{WLTP-baserat specifikt referensutsläppsmål} = \text{WLTP}_{\text{CO}_2} \cdot \left(\frac{\text{NEDC}_{2020\text{target}}}{\text{NEDC}_{\text{CO}_2}} \right)$$

där

$\text{WLTP}_{\text{CO}_2}$ är de genomsnittliga specifika koldioxidutsläppen under 2020, fastställda i enlighet med bilaga XXI till förordning (EU) 2017/1151, utan att hänsyn tas till koldioxidutsläppsminskningar som uppnås genom tillämpning av artikel 11 i den här förordningen,

$\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$ är de genomsnittliga specifika koldioxidutsläppen under 2020, fastställda i enlighet med genomförandeförordning (EU) 2017/1152, utan att hänsyn tas till koldioxidutsläppsminskningar som uppnås genom tillämpning av artikel 11 i den här förordningen,

$\text{NEDC}_{2020\text{target}}$ är det specifika utsläppsmålet under 2020, beräknat i enlighet med punkterna 1 och 2.

4. För kalenderåren 2021–2024 ska en tillverkares specifika utsläppsmål beräknas enligt följande:

$$\text{Specifikt utsläppsmål} = \text{WLTP}_{\text{reference target}} + a [(M_o - M_0) - (M_{o,2020} - M_{0,2020})]$$

där

$\text{WLTP}_{\text{reference target}}$ är det specifika referensutsläppsmålet för WLTP under 2021, beräknat i enlighet med punkt 3,

a har värdet 0,096,

M_o är den genomsnittliga vikten i körklart skick (M) för tillverkarens nya lätta nyttofordon som registrerats under det berörda året för målet, i kilogram (kg),

M_0 är 1 766,4 för 2020; det värde som antas i enlighet med artikel 13.5 i förordning (EU) nr 510/2011 för åren 2021, 2022 och 2023; och det värde som antas i enlighet med artikel 14.1 b i den här förordningen för 2024,

$M_{o,2020}$ är den genomsnittliga vikten i körklart skick (M) för tillverkarens nya lätta nyttofordon som registrerats under 2020, i kilogram (kg),

$M_{0,2020}$ är 1 766,4.

5. För tillverkare som har beviljats undantag med avseende på ett specifikt NEDC-baserat utsläppsmål under 2021 ska det WLTP-baserade målet som omfattas av undantag beräknas enligt följande:

$$\text{Mål (med undantag)}_{2021} = \text{WLTP}_{\text{CO}_2} \cdot \left(\frac{\text{NEDC}_{2021\text{target}}}{\text{NEDC}_{\text{CO}_2}} \right)$$

där

$\text{WLTP}_{\text{CO}_2}$ är $\text{WLTP}_{\text{CO}_2}$ enligt definitionen i punkt 3,

$\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$ är $\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$ enligt definitionen i punkt 3,

$\text{NEDC}_{2021\text{target}}$ är det mål med undantag för 2021 som har beviljats av kommissionen i enlighet med artikel 10.

6. Från och med den 1 januari 2025 ska en tillverkares mål för EU:s hela fordonspark och specifika utsläppsmål beräknas enligt följande:

6.0 Mål för EU:s hela fordonspark₂₀₂₁

Mål för EU:s hela fordonspark₂₀₂₁ är genomsnittet, viktat på grundval av antalet nya lätta nyttofordon som registrerats under 2021, av de referensvärden₂₀₂₁ som fastställs för varje enskild tillverkare för vilken ett specifikt utsläppsmål tillämpas i enlighet med punkt 4.

Referensvärdet₂₀₂₁ ska för varje enskild tillverkare fastställas enligt följande:

$$\text{reference-value}_{2021} = \text{WLTP}_{\text{CO}_2, \text{measured}} \cdot \left(\frac{\text{NEDC}_{2020, \text{Fleet Target}}}{\text{NEDC}_{\text{CO}_2}} \right) + a(M_{0,2021} - M_{0,2021})$$

där

$\text{WLTP}_{\text{CO}_2, \text{measured}}$ är genomsnittet, för varje tillverkare, av de uppmätta kombinerade koldioxidutsläppen för varje nytt lätt nyttofordon som registrerats under 2020, fastställda och rapporterade i enlighet med artikel 7a i genomförandeförordning (EU) 2017/1152,

$\text{NEDC}_{2020, \text{Fleet Target}}$ är 147 g/km,

$\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$ har ett värde enligt vad som anges i punkt 3,

$M_{0,2021}$ är den genomsnittliga vikten i körklart skick för nya lätta nyttofordon från tillverkaren som registrerats under 2021, i kilogram (kg),

$M_{0,2021}$ är den genomsnittliga vikten i körklart skick, i kilogram (kg), för alla nya lätta nyttofordon som registrerats under 2021 av de tillverkare för vilka ett specifikt utsläppsmål tillämpas i enlighet med punkt 4,

a har ett värde enligt vad som anges i punkt 4.

6.1 Mål för EU:s hela fordonspark för 2025 och 2030

6.1.1 Mål för EU:s hela fordonspark för 2025–2029

$$\text{Mål för EU:s hela fordonspark}_{2025} = \text{mål för EU:s hela fordonspark}_{2021} \cdot (1 - \text{reduktionsfaktor}_{2025})$$

där

$\text{mål för EU:s hela fordonspark}_{2021}$ har ett värde enligt vad som anges i punkt 6.0,

$\text{reduktionsfaktor}_{2025}$ är den reduktion som anges i artikel 1.4 b.

6.1.2 Mål för EU:s hela fordonspark från och med 2030

$$\text{Mål för EU:s hela fordonspark}_{2030} = \text{mål för EU:s hela fordonspark}_{2021} \cdot (1 - \text{reduktionsfaktor}_{2030})$$

där

$\text{mål för EU:s hela fordonspark}_{2021}$ har ett värde enligt vad som anges i punkt 6.0,

$\text{reduktionsfaktor}_{2030}$ är den reduktion som anges i artikel 1.5 b.

6.2 Specifika referensutsläppsmål från och med 2025

6.2.1 Specifika referensutsläppsmål för 2025–2029

$$\text{Specifikt referensutsläppsmål} = \text{mål för EU:s hela fordonspark}_{2025} + a \cdot (\text{TM} - \text{TM}_0)$$

där

$\text{mål för EU:s hela fordonspark}_{2025}$ fastställs i enlighet med punkt 6.1.1,

a är a_{2025} om den genomsnittliga provningsvikten för en tillverkares nya lätta nyttofordon är lika med eller mindre än TM_0 , fastställd i enlighet med artikel 14.1 d, och a_{2021} om den genomsnittliga provningsvikten för en tillverkares nya lätta nyttofordon är större än TM_0 , fastställd i enlighet med artikel 14.1 d,

där

$$a_{2025} \text{ är } \frac{a_{2021} \cdot EU \text{ fleet-wide target}_{2025}}{\text{Average emissions}_{2021}}$$

a_{2021} är lutningen på den bäst approximerade räta linje som fastställs genom att den linjära minstakvadratmetoden tillämpas på provningsvikten (oberoende variabel) och de specifika koldioxidutsläppen (beroende variabel) för varje nytt lätt nyttofordon som registrerats under 2021,

$\text{average emissions}_{2021}$ är genomsnittet av de specifika koldioxidutsläppen för alla nya lätta nyttofordon som registrerats under 2021 från tillverkare för vilka ett specifikt utsläppsmål beräknas i enlighet med punkt 4,

TM är den genomsnittliga provningsvikten i kilogram (kg) för alla nya lätta nyttofordon från tillverkaren som registrerats under det berörda kalenderåret,

TM_0 är det värde i kilogram (kg) som fastställs i enlighet med artikel 14.1 d.

6.2.2 Specifika referensutsläppsmål från och med 2030

Specifikt referensutsläppsmål = mål för EU:s hela fordonspark₂₀₃₀ + $\alpha \cdot (TM - TM_0)$

där

mål för EU:s hela fordonspark fastställs i enlighet med punkt 6.1.2,

α är a_{2030} om den genomsnittliga provningsvikten för en tillverkares nya lätta nyttofordon är lika med eller mindre än TM_0 , fastställd i enlighet med artikel 14.1 d, och a_{2021} om den genomsnittliga provningsvikten för en tillverkares nya lätta nyttofordon är större än TM_0 , fastställd i enlighet med artikel 14.1 d,

där

$$a_{2030} \text{ är } \frac{a_{2021} \cdot EU \text{ fleet-wide target}_{2030}}{\text{Average emissions}_{2021}}$$

a_{2021} är enligt definitionen i punkt 6.2.1,

$\text{average emissions}_{2021}$ är enligt definitionen i punkt 6.2.1,

TM är enligt definitionen i punkt 6.2.1,

TM_0 är enligt definitionen i punkt 6.2.1.

6.3 Specifika utsläppsmål från och med 2025

6.3.1 Specifika referensutsläppsmål för 2025–2029:

Specifikt utsläppsmål = (specifikt referensutsläppsmål – ($\emptyset_{\text{targets}}$ – mål för EU:s hela fordonspark₂₀₂₅)) · ZLEV-faktor (Zero/Low Emission Vehicle)

där

specifikt referensutsläppsmål är det specifika referensutsläppsmålet för tillverkaren, fastställt i enlighet med punkt 6.2.1,

$\emptyset_{\text{targets}}$ är genomsnittet, viktat på grundval av antalet nya lätta nyttofordon för varje enskild tillverkare, av alla specifika referensutsläppsmål som fastställs i enlighet med punkt 6.2.1,

ZLEV-faktor är $(1+y - x)$, såvida inte denna summa är större än 1,05 eller mindre än 1,0, i vilket fall ZLEV-faktorn ska sättas till 1,05 respektive 1,0,

där

y är andelen utsläppsfria och utsläppssnåla fordon (ZLEV) i tillverkarens fordonspark av nya lätta nyttofordon, beräknat som det sammanlagda antalet nya utsläppsfria och utsläppssnåla fordon, vart och ett av dem räknat som $ZLEV_{specific}$ i enlighet med följande formel, delat med det sammanlagda antalet nya lätta nyttofordon som registrerats under det berörda kalenderåret,

$$ZLEV_{specific} = 1 - \left(\frac{\text{specific emissions of CO}_2}{50} \right)$$

x är 15 %.

6.3.2 Specifika referensutsläppsmål från och med 2030

Specifikt utsläppsmål = (specifikt referensutsläppsmål – ($\emptyset_{targets}$ – mål för EU:s hela fordonspark₂₀₃₀)) · ZLEV-faktor (Zero/Low Emission Vehicle)

där

specifikt referensutsläppsmål är det specifika referensutsläppsmålet för tillverkaren, fastställt i enlighet med punkt 6.2.2,

$\emptyset_{targets}$ är genomsnittet, viktat på grundval av antalet nya lätta nyttofordon för varje enskild tillverkare, av alla specifika referensutsläppsmål som fastställs i enlighet med punkt 6.2.2,

ZLEV-faktor är $(1+y-x)$, såvida inte denna summa är större än 1,05 eller mindre än 1,0, i vilket fall ZLEV-faktorn ska sättas till 1,05 respektive 1,0,

där

y är andelen utsläppsfria och utsläppssnåla fordon (ZLEV) i tillverkarens fordonspark av nya lätta nyttofordon, beräknat som det sammanlagda antalet nya utsläppsfria och utsläppssnåla fordon, vart och ett av dem räknat som $ZLEV_{specific}$ i enlighet med följande formel, delat med det sammanlagda antalet nya lätta nyttofordon som registrerats under det berörda kalenderåret,

$$ZLEV_{specific} = 1 - \left(\frac{\text{specific emissions of CO}_2}{50} \right)$$

x är 30 %.

BILAGA II

ÖVERVAKNING OCH RAPPORTERING AV UTSLÄPP FRÅN NYA PERSONBILAR

DEL A

Insamling av uppgifter om nya personbilar och fastställande av övervakningsinformation om koldioxidutsläpp

1. Medlemsstaterna ska för varje kalenderår registrera följande detaljerade uppgifter för varje ny personbil som registreras som ett M₁-fordon på deras territorium:
 - a) Tillverkare.
 - b) Typgodkännandenummer och dess utvidgning(ar).
 - c) Typ, variant och version (om tillämpligt).
 - d) Fabrikat och handelsnamn.
 - e) Typgodkänd fordonskategori.
 - f) Det sammanlagda antalet nya registreringar.
 - g) Vikt i körklart skick.
 - h) De specifika koldioxidutsläppen (NEDC och WLTP).
 - i) Markyta: Hjulbasen, styraxelns spårvidd och den andra axelns spårvidd.
 - j) Bränsletyp och driftsätt.
 - k) Slagvolym.
 - l) Elenergiförbrukning.
 - m) Kod för innovativ teknik eller grupp av innovativa tekniker och de minskade koldioxidutsläppen på grund av sådan teknik (NEDC och WLTP).
 - n) Högsta nettoeffekt.
 - o) Fordonets identifieringsnummer.
 - p) WLTP-provningsvikt.
 - q) Avvikelse- och kontrollfaktorer enligt punkt 3.2.8 i bilaga I till genomförandeförordning (EU) 2017/1153.
 - r) Registrerad fordonskategori.
 - s) Identifieringsnummer för fordonsfamiljen.
 - t) Elektrisk räckvidd, om tillämpligt.

Medlemsstaterna ska i enlighet med artikel 7 förse kommissionen med uppgifter om all information som anges i den här punkten enligt formatet i del B avsnitt 2.
2. De detaljerade uppgifter som avses i punkt 1 ska hämtas ur intyget om överensstämmelse för den berörda personbilen. När det gäller fordon som körs på två olika bränslen (bensin/gas) och vars intyg om överensstämmelse innehåller de specifika koldioxidutsläppsvärdena för både bensin och gas, ska medlemsstaterna enbart använda det värde som uppmätts för gas.
3. Medlemsstaterna ska för varje kalenderår fastställa följande:
 - a) Det sammanlagda antalet nya registreringar av nya personbilar som omfattas av EG-typgodkännandebe- stämmelser.
 - b) Det sammanlagda antalet nya registreringar av nya personbilar som godkänts enskilt.
 - c) Det sammanlagda antalet nya registreringar av nya personbilar som omfattas av nationellt typgodkännande i små serier.

DEL B

Format för dataöverföring

För varje år ska medlemsstaterna enligt följande format rapportera de uppgifter som anges i del A punkterna 1 och 3:

AVSNITT 1

SAMMANSTÄLLDA ÖVERVAKNINGSUPPGIFTER

Medlemsstat ⁽¹⁾	
År	
Det sammanlagda antalet nya registreringar av nya personbilar som omfattas av EG-typgodkännandebestämmelser	
Det sammanlagda antalet nya registreringar av nya personbilar som godkänts enskilt	
Det sammanlagda antalet nya registreringar av nya personbilar som omfattas av nationellt typgodkännande i små serier.	

⁽¹⁾ ISO 3166 tvåbokstavskoder, med undantag för Grekland och Förenade kungariket som har koderna "EL" respektive "UK".

AVSNITT 2

DETALJERADE ÖVERVAKNINGSUPPGIFTER – UPPGIFTER OM ETT FORDON

Hänvisning till punkt 1 i del A	Detaljerade uppgifter per registrerat fordon
a)	Tillverkarens namn EU-standardbenämning
	Tillverkarens namn – OEM-förklaring
	Tillverkarens namn i medlemsstatens register ⁽¹⁾
b)	Typgodkännandenummer och dess utvidgning(ar)
c)	Typ
	Variant
	Version
d)	Fabrikat och handelsnamn
e)	Typgodkänd fordonskategori
f)	Det sammanlagda antalet nya registreringar
g)	Vikt i körklart skick
h)	Specifika koldioxidutsläpp (blandad körning) NEDC-värde fram till och med den 31 december 2020, med undantag för fordon som omfattas av tillämpningsområdet för artikel 5, i vilket fall NEDC-värdet fram till och med den 31 december 2022 ska fastställas i enlighet med artikel 5 i genomförandeförordning (EU) 2017/1153
	Specifika koldioxidutsläpp (blandad körning) WLTP-värde

Hänvisning till punkt 1 i del A	Detaljerade uppgifter per registrerat fordon
i)	Hjulbas
	Styraxelns spårvidd (första axeln)
	Axelns spårvidd (andra axeln)
j)	Bränsletyp
	Driftsätt
k)	Slagvolym (cm ³)
l)	Elenergiförbrukning (Wh/km)
m)	Miljöinnovationens/miljöinnovationernas kod
	Totala NEDC-koldioxidutsläppsminskningar som följer av miljöinnovationen eller miljöinnovationerna t.o.m. den 31 december 2020
	Totala WLTP-koldioxidutsläppsminskningar som följer av miljöinnovationen eller miljöinnovationerna
n)	Högsta nettoeffekt
o)	Fordonets identifieringsnummer
p)	WLTP-provningsvikt
q)	Avvikelsefaktor De (om sådan finns)
	Kontrollfaktor (om sådan finns)
r)	Registrerad fordonskategori
s)	Identifieringsnummer för fordonsfamiljen
t)	Elektrisk räckvidd, om tillgängligt

Anmärkningar:

(¹) I fråga om nationella typgodkännanden av små serier (NSS) eller enskilda godkännanden (IVA) ska tillverkarens namn anges i kolumnen "Tillverkarens namn i medlemsstatens register", medan i kolumnen "Tillverkarens namn – EU-standardbenämning" ska ett av följande anges: "AA-NSS" eller "AA-IVA".

BILAGA III

ÖVERVAKNING OCH RAPPORTERING AV UTSLÄPP FRÅN NYA LÄTTA NYTTOFORDON

A. Insamling av uppgifter om nya lätta nyttofordon och fastställande av information om övervakning av koldioxidutsläpp

1. Detaljerade uppgifter

1.1 Färdigbyggda fordon registrerade som N_1

När det gäller EG-typgodkända färdigbyggda fordon registrerade som N_1 ska medlemsstaterna, för varje kalenderår, registrera följande detaljerade uppgifter för varje nytt lätt nyttofordon första gången det registreras på deras territorium:

- a) Tillverkare.
- b) Typgodkännandenummer och dess utvidgning(ar).
- c) Typ, variant och version.
- d) Fabrikat.
- e) Typgodkänd fordonskategori.
- f) Registrerad fordonskategori.
- g) De specifika koldioxidutsläppen (NEDC och WLTP).
- h) Vikt i körklart skick.
- i) Högst tekniskt tillåtna vikt inklusive last.
- j) Markyta: Hjulbasen, styraxelns spårvidd och den andra axelns spårvidd.
- k) Bränsletyp och driftsätt.
- l) Slagvolym.
- m) Elenergiförbrukning.
- n) Kod för innovativ teknik eller grupp av innovativa tekniker och de minskade koldioxidutsläppen på grund av sådan teknik (NEDC och WLTP).
- o) Fordonets identifieringsnummer.
- p) WLTP-provningsvikt.
- q) Avvikelse- och kontrollfaktorer enligt punkt 3.2.8 i bilaga I till genomförandeförordning (EU) 2017/1152.
- r) Identifieringsnummer för fordonsfamiljen, fastställt i enlighet med punkt 5.0 i bilaga XXI till förordning (EU) 2017/1151.
- s) Elektrisk räckvidd, om tillämpligt.

Medlemsstaterna ska i enlighet med artikel 7 förse kommissionen med uppgifter om all information som anges i den här punkten enligt formatet i del C avsnitt 2 i denna bilaga.

1.2 Fordon som godkänts etappvis och som registrerats i kategori N₁

När det gäller etappvis färdigbyggda fordon registrerade som N₁ ska medlemsstaterna för varje kalenderår registrera följande detaljerade uppgifter:

- a) I fråga om grundfordon (ej färdigbyggt): de uppgifter som anges i leden a–e, g, h, i, n och o i punkt 1.1, eller, i stället för de uppgifter som anges i leden h och i, den standardtilläggsvikt som ingår i typgodkännandeinformationen som anges i punkt 2.17.2 i bilaga I till direktiv 2007/46/EG.
- b) I fråga om grundfordon (färdigbyggt): de uppgifter som anges i leden a–e, g, h, i, n och o i punkt 1.1.
- c) I fråga om etappvis färdigbyggda fordon: de uppgifter som anges i leden a, f, g, h, j, k, l, m och o i punkt 1.1.

Om någon av de uppgifter som avses i första stycket punkt a och b inte kan tillhandahållas för grundfordonet ska medlemsstaten lämna uppgifter om det etappvis färdigbyggda fordonet i stället.

Det format som anges i avsnitt 2 i del C ska användas för etappvis färdigbyggda N₁-fordon.

Det fordonsidentifieringsnummer som avses i punkt 1.1 o ska inte offentliggöras.

2. Uppgifterna i punkt 1 ska hämtas från intyget om överensstämmelse. När det gäller fordon som körs på två olika bränslen (bensin/gas) och vars intyg om överensstämmelse innehåller de specifika koldioxidutsläppsvärdena för både bensin och gas, ska medlemsstaterna enbart använda det värde som uppmätts för gas.
3. Medlemsstaterna ska för varje kalenderår fastställa följande:
 - a) Det sammanlagda antalet nya registreringar av nya lätta nyttofordon som omfattas av EG-typgodkännandebestämmelser.
 - b) Det sammanlagda antalet nya registreringar av nya lätta nyttofordon som omfattas av typgodkännande för etappvis byggda fordon, om uppgifterna finns.
 - c) Det sammanlagda antalet nya registreringar av nya lätta nyttofordon som omfattas av enskilt godkännande.
 - d) Det sammanlagda antalet nya registreringar av nya lätta nyttofordon som omfattas av nationellt typgodkännande i små serier.

B. Metoder för att fastställa övervakningsinformation för koldioxidutsläppen från nya lätta nyttofordon

Den övervakningsinformation som medlemsstaterna är skyldiga att fastställa i enlighet med del A punkterna 1 och 3 ska fastställas enligt de metoder som anges i denna del.

1. Antal registrerade nya lätta nyttofordon

Medlemsstaterna ska fastställa antalet nya lätta nyttofordon som registrerats på deras territorium under det berörda övervakningsåret uppdelat i fordon som omfattas av EG:s typgodkännande, enskilt godkännande och nationellt typgodkännande av små serier och, om det finns, typgodkännande för etappvis byggda fordon.

2. Etappvis färdigbyggda fordon

När det gäller etappvis färdigbyggda fordon ska koldioxidutsläppen från det etappvis färdigbyggda fordonet tilldelas tillverkaren av grundfordonet.

För att garantera att värdena för koldioxidutsläpp, bränsleeffektivitet och vikt hos de etappvis färdigbyggda fordonen är representativa ska kommissionen, utan att lägga orimliga bördor på tillverkaren av grundfordonet, lägga fram ett förslag om ett särskilt övervakningsförfarande samt, där så är lämpligt, göra de ändringar som behövs av den relevanta lagstiftningen för typgodkännande.

Även om standardtilläggsvikt ska tas från del C i denna bilaga när det gäller beräkning av målet för 2020 i enlighet med del B punkt 2 i bilaga I får, i de fall där denna vikt inte kan fastställas, vikten i körklart skick för det etappvis färdigbyggda fordonet användas för en preliminär beräkning av de specifika utsläppsmål som avses i artikel 7.4.

När grundfordonet är ett färdigbyggt fordon, ska vikten för det fordonet i körklart skick användas vid beräkning av de specifika utsläppsmålen. I de fall vikten inte kan fastställas, får vikten för det etappvis färdigbyggda fordonet i körklart skick användas vid den preliminära beräkningen av de specifika utsläppsmålen.

C. Format för dataöverföring

För varje år ska medlemsstaterna enligt följande format rapportera de uppgifter som anges i del A punkterna 1 och 3:

Avsnitt 1

Sammanställda övervakningsuppgifter

Medlemsstat ⁽¹⁾	
År	
Det sammanlagda antalet nyregistreringar av nya lätta nyttofordon som omfattas av EG-typgodkännande	
Det sammanlagda antalet nyregistreringar av nya lätta nyttofordon som godkänts enskilt	
Det sammanlagda antalet nyregistreringar av nya lätta nyttofordon som omfattas av nationellt godkännande av små serier	
Det sammanlagda antalet nyregistreringar av nya lätta nyttofordon som omfattas av typgodkännande av etappvis färdigbyggda fordon (om uppgifter finns)	

⁽¹⁾ ISO 3166 tvåbokstavskoder, med undantag för Grekland och Förenade kungariket som har koderna "EL" respektive "UK".

Avsnitt 2

Detaljerade övervakningsuppgifter – uppgifter om ett fordon

Hänvisning till punkt 1.1 i del A	Detaljerade uppgifter per registrerat fordon ⁽¹⁾
a)	Tillverkarens namn – EU-standardbenämning ⁽²⁾
	Tillverkarens namn – OEM-förklaring FÄRDIGBYGGT FORDON/GRUNDFORDON ⁽³⁾
	Tillverkarens namn – OEM-förklaring ETAPPVIS FÄRDIGBYGGT FORDON ⁽³⁾
	Tillverkarens namn i medlemsstatens register ⁽²⁾
b)	Typgodkännandenummer och dess utvidgning(ar)
c)	Typ
	Variant
	Version
d)	Fabrikat
e)	Typgodkänd fordonskategori
f)	Registrerad fordonskategori
g)	Specifika koldioxidutsläpp (blandad körning) NEDC-värde fram till och med den 31 december 2020
	Specifika koldioxidutsläpp (blandad körning) WLTP-värde

Hänvisning till punkt 1.1 i del A	Detaljerade uppgifter per registrerat fordon ⁽¹⁾
h)	Vikt i körklart skick GRUNDFORDON
	Vikt i körklart skick ETAPPVIS FÄRDIGBYGGT FORDON/FÄRDIGBYGGT FORDON
i) ⁽⁴⁾	Högsta tekniskt tillåtna vikt inklusive last
j)	Hjulbas
	Styraxelns spårvidd (första axeln)
	Axelns spårvidd (andra axeln)
k)	Bränsletyp
	Driftsätt
l)	Slagvolym (cm ³)
m)	Elenergiförbrukning (Wh/km)
n)	Miljöinnovationens/miljöinnovationernas kod
	Totala NEDC-koldioxidutsläppsminskningar som följer av miljöinnovationen eller miljöinnovationerna fram till och med den 31 december 2020
	Totala WLTP-koldioxidutsläppsminskningar som följer av miljöinnovationen eller miljöinnovationerna
o)	Fordonets identifieringsnummer
p)	WLTP-provningsvikt
q)	Avvikelsefaktor De (om sådan finns)
	Kontrollfaktor (om sådan finns)
r)	Identifieringsnummer för fordonsfamiljen.
s)	Elektrisk räckvidd, om tillämpligt.
Punkt 2.17.2 i bilaga I till direktiv 2007/46/EG ⁽⁵⁾	Standardtilläggs vikt (i förekommande fall när det gäller etappvis färdigbyggda fordon)

Anmärkningar:

⁽¹⁾ Om, när det gäller etappvis färdigbyggda fordon, uppgifter inte kan tillhandahållas för grundfordonet, ska medlemsstaten som ett minimum lämna de uppgifter som specificeras i detta format för det etappvis färdigbyggda fordonet.

⁽²⁾ I fråga om nationella typgodkännanden av små serier (NSS) eller enskilda godkännanden (IVA) ska tillverkarens namn anges i kolumnen "Tillverkarens namn i medlemsstatens register", medan i kolumnen "Tillverkarens namn – EU-standardbenämning" ska ett av följande anges: "AA-NSS" eller "AA-IVA".

⁽³⁾ I fråga om etappvis färdigbyggda fordon ska tillverkaren av grundfordonet anges (ej färdigbyggt/färdigbyggt). Om tillverkaren av grundfordonet inte finns att tillgå, ska endast tillverkaren av det etappvis färdigbyggda fordonet anges.

⁽⁴⁾ I fråga om etappvis färdigbyggda fordon ska grundfordonets största tekniskt tillåtna totalvikt anges.

⁽⁵⁾ I fråga om etappvis färdigbyggda fordon, får grundfordonets vikt i körklart skick och största tekniskt tillåtna totalvikt ersättas av en standardtilläggs vikt som anges i informationen om typgodkännande i enlighet med punkt 2.17.2 i bilaga I till direktiv 2007/46/EG.

BILAGA IV

UPPHÄVDA FÖRORDNINGAR MED FÖRTECKNINGAR ÖVER DERAS EFTERFÖLJANDE ÄNDRINGAR

Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 443/2009	(EUT L 140, 5.6.2009, s. 1)
Kommissionens förordning (EU) nr 397/2013	(EUT L 120, 1.5.2013, s. 4)
Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 333/2014	(EUT L 103, 5.4.2014, s. 15)
Kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/6	(EUT L 3, 7.1.2015, s. 1)
Kommissionens delegerade förordning (EU) 2017/1502	(EUT L 221, 26.8.2017, s. 4)
Kommissionens delegerade förordning (EU) 2018/649	(EUT L 108, 27.4.2018, s. 14)
Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 510/2011	(EUT L 145, 31.5.2011, s. 1)
Kommissionens delegerade förordning (EU) nr 205/2012	(EUT L 72, 10.3.2012, s. 2)
Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 253/2014	(EUT L 84, 20.3.2014, s. 38)
Kommissionens delegerade förordning (EU) nr 404/2014	(EUT L 121, 24.4.2014, s. 1)
Kommissionens delegerade förordning (EU) 2017/748	(EUT L 113, 29.4.2017, s. 9)
Kommissionens delegerade förordning (EU) 2017/1499	(EUT L 219, 25.8.2017, s. 1)

BILAGA V

JÄMFÖRELSETABELL

Förordning (EU) 443/2009	Förordning (EU) 510/2011	Denna förordning
Artikel 1, första stycket	Artikel 1.1	Artikel 1.1
Artikel 1, andra stycket	Artikel 1.2	Artikel 1.2
Artikel 1, tredje stycket	—	Artikel 1.3
—	—	Artikel 1.4
—	—	Artikel 1.5
—	—	Artikel 1.6
—	—	Artikel 1.7
Artikel 2.1	Artikel 2.1	Artikel 2.1
Artikel 2.2	Artikel 2.2	Artikel 2.2
Artikel 2.3	Artikel 2.3	Artikel 2.3
Artikel 2.4	Artikel 2.4	Artikel 2.4
Artikel 3.1, inledningen	Artikel 3.1, inledningen	Artikel 3.1, inledningen
Artikel 3.1, leden a och b	Artikel 3.1, leden a och b	Artikel 3.1, leden a och b
—	Artikel 3.1, leden c, d och e	Artikel 3.1, leden c, d och e
Artikel 3.1, leden c och d	Artikel 3.1, leden f och g	Artikel 3.1, leden f och g
Artikel 3.1, led f	Artikel 3.1, led h	Artikel 3.1, led h
Artikel 3.1, led e	Artikel 3.1, led j	Artikel 3.1, led i
Artikel 3.1, led g	Artikel 3.1, led i	Artikel 3.1, led j
—	—	Artikel 3.1, leden k, l och m
—	Artikel 3.1, led k	Artikel 3.1, led n
Artikel 3.2	Artikel 3.2	Artikel 3.2
Artikel 4, första stycket	Artikel 4, första stycket	Artikel 4.1, inledningen och leden a och b
—	—	Artikel 4.1, led c
—	Artikel 4, andra stycket	Artikel 4.2
Artikel 4, andra stycket	Artikel 4, tredje stycket	Artikel 4.3
Artikel 5	Artikel 5	—
Artikel 5a	—	Artikel 5
Artikel 6	Artikel 6	—
Artikel 7.1	Artikel 7.1	Artikel 6.1
Artikel 7.2, leden a, b och c	Artikel 7.2, leden a, b och c	Artikel 6.2, leden a, b och c
—	—	Artikel 6.2, led d
Artikel 7.3	Artikel 7.3	Artikel 6.3
Artikel 7.4	Artikel 7.4	Artikel 6.4
Artikel 7.5	Artikel 7.5	Artikel 6.5
Artikel 7.6	Artikel 7.6	Artikel 6.6

Förordning (EU) 443/2009	Förordning (EU) 510/2011	Denna förordning
Artikel 7.7	Artikel 7.7	Artikel 6.7
Artikel 8.1	Artikel 8.1	Artikel 7.1
Artikel 8.2	Artikel 8.2	Artikel 7.2
Artikel 8.3	Artikel 8.3	Artikel 7.3
Artikel 8.4, första och andra styckena	Artikel 8.4, första och andra styckena	Artikel 7.4, första och andra styckena
Artikel 8.4, tredje stycket	Artikel 8.4, första stycket	Artikel 7.4, tredje stycket
Artikel 8.5, första stycket	Artikel 8.5	Artikel 7.5, första stycket
Artikel 8.5, andra stycket	Artikel 8.6	Artikel 7.5, andra stycket
Artikel 8.6	Artikel 8.7	—
Artikel 8.7	Artikel 8.8	Artikel 7.6, första stycket
—	—	Artikel 7.6, andra stycket
Artikel 8.8	—	—
Artikel 8.9, första stycket	Artikel 8.9, första stycket	Artikel 7.7
Artikel 8.9	Artikel 8.9, första stycket	Artikel 7.8
—	—	Artikel 7.9
—	—	Artikel 7.10
—	Artikel 8.10	Artikel 7.11
Artikel 9.1	Artikel 9.1	Artikel 8.1
Artikel 9.2, första stycket, inledningen	Artikel 9.2, första stycket, inledningen	Artikel 8.2, första stycket, första delen
Artikel 9.2, första stycket, led a	Artikel 9.2, första stycket, led a	—
Artikel 9.2, första stycket, led b	Artikel 9.2, första stycket, led b	Artikel 8.2, första stycket, andra delen
Artikel 9.2, andra stycket	Artikel 9.2, andra stycket	Artikel 8.2, andra stycket
Artikel 9.3	Artikel 9.3	Artikel 8.3
Artikel 9.4	Artikel 9.4	Artikel 8.4
Artikel 10.1, inledningen	Artikel 10.1, inledningen	Artikel 9.1, inledningen
Artikel 10.1, leden a–e	Artikel 10.1, leden a–e	Artikel 9.1, leden a–e
—	—	Artikel 9.1, led f
Artikel 10.2	Artikel 10.2	Artikel 9.2
—	—	Artikel 9.3
Artikel 11.1	Artikel 11.1	Artikel 10.1
Artikel 11.2	Artikel 11.2	Artikel 10.2
Artikel 11.3	Artikel 11.3	Artikel 10.3, första stycket
—	—	Artikel 10.3, andra stycket
Artikel 11.4, första stycket	—	Artikel 10.4, första stycket

Förordning (EU) 443/2009	Förordning (EU) 510/2011	Denna förordning
Artikel 11.4, andra stycket, inledningen	—	Artikel 10.4, andra stycket, inledningen
Artikel 11.4, andra stycket, led a	—	Artikel 10.4, andra stycket, led a
Artikel 11.4, andra stycket, led b	—	—
Artikel 11.4, andra stycket, led c	—	Artikel 10.4, andra stycket, led b
—	—	Artikel 10.4, andra stycket, led c
Artikel 11.4, tredje och fjärde styckena	—	Artikel 10.4, tredje och fjärde styckena
Artikel 11.5	Artikel 11.4	Artikel 10.5
Artikel 11.6	Artikel 11.5	Artikel 10.6
Artikel 11.7	Artikel 11.6	Artikel 10.7
Artikel 11.8	Artikel 11.7	Artikel 10.8
Artikel 11.9	Artikel 11.8	Artikel 10.9
Artikel 12.1, första stycket	Artikel 12.1, första stycket	Artikel 11.1, första stycket
Artikel 12.1, andra stycket	—	Artikel 11.1, andra stycket
Artikel 12.1, tredje stycket	Artikel 12.1, andra stycket	Artikel 11.1, tredje stycket
—	—	Artikel 11.1, fjärde stycket
Artikel 12.2	Artikel 12.2	Artikel 11.2, inledningen, leden a, b och c och d, första delen
—	—	Artikel 11.2, led d, sista delen
Artikel 12.3	Artikel 12.3	Artikel 11.3
Artikel 12.4	Artikel 12.4	Artikel 11.4
—	—	Artikel 12
—	—	Artikel 13
Artikel 13.1	—	—
—	Artikel 13.1	—
—	—	Artikel 14, rubriken
—	—	Artikel 14.1, första stycket, inledningen
Artikel 13.2, första och andra styckena	—	Artikel 14.1, led a
—	Artikel 13.5	Artikel 14.1, led b
		Artikel 14.1, leden c och d

Förordning (EU) 443/2009	Förordning (EU) 510/2011	Denna förordning
Artikel 13.2, tredje stycket	Artikel 13.5	Artikel 14.2
—	—	Artikel 15.1
—	—	Artikel 15.2
—	—	Artikel 15.3
—	Artikel 13.2	—
—	—	Artikel 15.4, första delen
Artikel 13.3	Artikel 13.6, första stycket	Artikel 15.4, andra delen
—	Artikel 13.4	—
Artikel 13.4	Artikel 13.6, andra stycket	—
Artikel 13.5	—	—
Artikel 13.6	Artikel 13.3	—
—	—	Artikel 15.5
—	—	Artikel 15.6
Artikel 13.7, första stycket	Artikel 13.6, tredje stycket	Artikel 15.7
Artikel 13.7, andra stycket	Artikel 13.6, fjärde stycket	Artikel 15.8
Artikel 14.1	Artikel 14.1	Artikel 16.1
Artikel 14.2	Artikel 14.2	Artikel 16.2
Artikel 14.3	Artikel 14.3	Artikel 16.3
Artikel 14a.1	Artikel 15.3	Artikel 17.1
Artikel 14a.2	Artikel 15.1	Artikel 17.2
Artikel 14a.3	Artikel 16	Artikel 17.3
Artikel 14a.4	Artikel 15.2	Artikel 17.4
Artikel 14a.5	Artikel 17	Artikel 17.5
Artikel 15	—	—
—	—	Artikel 18
Artikel 16	Artikel 18	Artikel 19
Bilaga I	—	Bilaga I, del A, leden 1–5
—	—	Bilaga I, del A, led 6
—	Bilaga I	Bilaga I, del B, leden 1–5
—	—	Bilaga I, del B, led 6
Bilaga II, del A	—	Bilaga II, del A
Bilaga II, del B	—	—
Bilaga II, del C	—	Bilaga II, del B
—	Bilaga II	Bilaga III
—	—	Bilaga IV
—	—	Bilaga V

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2019/632**av den 17 april 2019****om ändring av förordning (EU) nr 952/2013 för att förlänga den övergångsanvändning av andra metoder än elektronisk databehandlingsteknik som föreskrivs i unionens tullkodex**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 33 och artikel 207,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽¹⁾, och

av följande skäl:

- (1) Enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 om fastställande av en tullkodex för unionen ⁽²⁾ (nedan kallad *kodexen*) ska alla utbyten av uppgifter mellan tullmyndigheter och mellan ekonomiska aktörer och tullmyndigheter, samt lagring av sådana uppgifter, ske med hjälp av elektronisk databehandlingsteknik.
- (2) I kodexen medges dock under en övergångsperiod användning av andra metoder för utbyte och lagring av information än elektronisk databehandlingsteknik enligt artikel 6.1 i kodexen, i den mån de elektroniska system som krävs för tillämpningen av kodexens bestämmelser ännu inte är i drift. Den övergångsperioden måste upphöra senast den 31 december 2020.
- (3) I enlighet med kodexen är medlemsstaterna skyldiga att samarbeta med kommissionen för att utveckla, underhålla och använda elektroniska system för utbyte och lagring av uppgifter, och kommissionen ska upprätta ett arbetsprogram för utveckling och införande av de elektroniska systemen.
- (4) Arbetsprogrammet fastställdes genom kommissionens genomförandebeslut (EU) 2016/578 ⁽³⁾. Det innehåller en förteckning över 17 elektroniska system som måste utarbetas för tillämpningen av kodexen, antingen av medlemsstaterna själva (när det rör sig om system som ska förvaltas på nationell nivå – nedan kallade *nationella system*), eller av medlemsstaterna och kommissionen i nära samarbete (i fråga om unionsomfattande system av vilka vissa består både av unionsomfattande komponenter och av nationella komponenter – nedan kallade *transeuropeiska system*).
- (5) I arbetsprogrammet fastställs tidsplanen för genomförandet av dessa nationella och transeuropeiska system.
- (6) Övergången till en fullständig användning av elektroniska system för samverkan dels mellan ekonomiska aktörer och tullmyndigheter, dels mellan olika tullmyndigheter, kommer att göra det möjligt för de förenklingar som föreskrivs i kodexen att få full verkan, vilket kommer att leda till förbättrat informationsutbyte mellan olika aktörer, mer ändamålsenlig registrering av införsel, transitering och utförsel av varor, centraliserad tullklarering och harmoniserade tullkontroller i unionens hela tullområde, vilket minskar de administrativa kostnaderna, byråkratin, felaktigheter och bedrägerier i tulldeklarationerna och förekomsten av avsiktliga val av mest fördelaktiga importplats.
- (7) Införandet av elektroniska system kräver att kommissionen och medlemsstaterna harmoniserar uppgifter på grundval av internationellt godkända datamodeller enligt kodexen, gör investeringar, både i ekonomiska termer

⁽¹⁾ Europaparlamentets ständpunkt av den 13 mars 2019 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 9 april 2019.

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 av den 9 oktober 2013 om fastställande av en tullkodex för unionen (EUT L 269, 10.10.2013, s. 1).

⁽³⁾ Kommissionens genomförandebeslut (EU) 2016/578 av den 11 april 2016 om upprättande av ett arbetsprogram för utveckling och införande av de elektroniska system som föreskrivs i unionens tullkodex (EUT L 99, 15.4.2016, s. 6).

och i form av tid, och i vissa fall fullständigt omprogrammerar befintliga elektroniska system. Medlemsstaterna har olika tidsplaner för utvecklingen av dessa elektroniska system, vilket lett till att tidpunkten för genomförandet av dessa system inom unionen skiljer sig åt. Eftersom de elektroniska systemen är nära sammanlänkade, är det viktigt att införa dem i rätt ordningsföljd. Förseningar i utvecklingen av ett system kommer därför oundvikligen att leda till förseningar i utvecklingen av andra. Kodexen (inklusive slutdatum för övergångsåtgärder som fastställdes till den 31 december 2020) antogs 2013, men de regler som kompletterar och genomför den, dvs. kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/2446 ⁽⁴⁾, kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/2447 ⁽⁵⁾ och kommissionens delegerade förordning (EU) 2016/341 ⁽⁶⁾ offentliggjordes först 2015 respektive 2016. Detta har orsakat en försening av de funktionella och tekniska specifikationer som krävs för att utveckla de elektroniska systemen.

- (8) Även om artikel 278 i kodexen fastställer den 31 december 2020 som enda slutdatum för införande av alla system som avses i den artikeln, och trots de ansträngningar som unionen och vissa medlemsstater gjort på budgetnivå och på driftsnivå för att slutföra arbetet inom den angivna tidsfristen, har det blivit uppenbart att vissa system endast kan vara delvis införda vid detta datum. Detta innebär att vissa befintliga system kommer att behöva fortsätta att användas efter det datumet. I frånvaro av lagstiftningsändringar som förlänger tidsfristen kommer företag och tullmyndigheter inte att kunna utföra sina uppgifter och uppfylla sina rättsliga skyldigheter avseende tullverksamheten.
- (9) Arbetet bör fortsätta efter den 31 december 2020 med tre grupper av system. Den första gruppen består av de nationella elektroniska system som används för anmälningar av ankomst, anmälan av varors ankomst, deklarationer för tillfällig lagring av varor och tulldeklarationer för varor som förs in i unionens tullområde (inbegripet de särskilda förfarandena med undantag för passiv förädling) som måste uppgraderas eller byggas upp för att ta hänsyn till vissa krav i kodexen, såsom harmonisering av kraven på de uppgifter som ska föras in i systemen. Den andra gruppen består av befintliga elektroniska system som måste uppgraderas för att beakta vissa krav i kodexen, såsom harmonisering av kraven på de uppgifter som ska föras in i systemen. Denna grupp består av tre transeuropeiska system (systemet för att hantera summariska införseldeklarationer, systemet för extern och intern transitering och systemet för varor som förs ut ur unionens tullområde) samt det nationella exportsystemet (inklusive exportdelen i det nationella systemet för särskilda förfaranden). Den tredje gruppen består av tre nya transeuropeiska elektroniska system (system som gäller garantier för potentiella eller befintliga tullskulder, varornas tullstatus och centraliserad klarering). Kommissionen har i partnerskap med medlemsstaterna utarbetat en detaljerad tidsplan i syfte att införa dessa system under perioden fram till slutet av 2025.
- (10) I enlighet med den nya planeringen för utvecklingen av elektroniska system bör den period som föreskrivs i kodexen under vilken andra metoder för utbyte och lagring av information än elektronisk databehandlingsteknik enligt artikel 6.1 i kodexen får användas på övergångsbasis förlängas till 2022 för den första gruppen och till 2025 för den andra och den tredje gruppen av elektroniska system.
- (11) När det gäller andra system som ska inrättas för genomförandet av kodexen ska det generella slutdatumet den 31 december 2020, för användningen av andra metoder för utbyte och lagring av information än elektronisk databehandlingsteknik enligt artikel 6.1 i kodexen, fortsätta att tillämpas.
- (12) För att göra det möjligt för Europaparlamentet och rådet att övervaka införandet av alla de elektroniska system som krävs för tillämpning av de bestämmelser i kodexen som avses i artikel 278 i kodexen, bör kommissionen regelbundet rapportera om de framsteg som gjorts och om uppnåendet av delmål inom den planerade tidsplanen. Medlemsstaterna bör två gånger om året lämna lämplig information till kommissionen för detta ändamål. När alla elektroniska system är i drift bör kommissionen bedöma om dessa system fyller sitt syfte, genom att inleda en kontroll av ändamålsenligheten inom ett år från och med det datum då samtliga dessa system är i drift.
- (13) Kodexen bör därför ändras i enlighet med detta.

⁽⁴⁾ Kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/2446 av den 28 juli 2015 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 vad gäller närmare regler avseende vissa bestämmelser i unionens tullkodex (EUT L 343, 29.12.2015, s. 1).

⁽⁵⁾ Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/2447 av den 24 november 2015 om närmare regler för genomförande av vissa bestämmelser i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 om fastställande av en tullkodex för unionen (EUT L 343, 29.12.2015, s. 558).

⁽⁶⁾ Kommissionens delegerade förordning (EU) 2016/341 av den 17 december 2015 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 vad gäller övergångsregler för vissa bestämmelser i unionens tullkodex i de fall de relevanta elektroniska systemen ännu inte är i funktion, och om ändring av kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/2446 (EUT L 69, 15.3.2016, s. 1).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Ändringar av förordning (EU) nr 952/2013

Förordning (EU) nr 952/2013 ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 278 ska ersättas med följande:

”Artikel 278

Övergångsbestämmelser

1. Till och med, som längst, den 31 december 2020 får andra metoder för utbyte och lagring av information än elektronisk databehandlingsteknik enligt artikel 6.1 användas på övergångsbasis i fall då andra elektroniska system som krävs för tillämpningen av kodexens bestämmelser än de som avses i punkterna 2 och 3 i den här artikeln ännu inte är i drift.

2. Till och med, som längst, den 31 december 2022 får andra metoder än elektronisk databehandlingsteknik enligt artikel 6.1 användas på övergångsbasis i fall då de elektroniska system som krävs för tillämpningen av följande bestämmelser i kodexen ännu inte är i drift:

a) Bestämmelserna om anmälan av ankomst, om anmälan av varors ankomst och om deklaration för tillfällig lagring i artiklarna 133, 139, 145 och 146.

b) Bestämmelserna om tulldeklaration för varor som förs in i unionens tullområde i artiklarna 158, 162, 163, 166, 167, 170–174, 201, 240, 250, 254 och 256.

3. Till och med, som längst, den 31 december 2025 får andra metoder än elektronisk databehandlingsteknik enligt artikel 6.1 användas på övergångsbasis, i fall då de elektroniska system som krävs för tillämpningen av följande bestämmelser i kodexen ännu inte är i drift:

a) Bestämmelserna om garantier för potentiella eller befintliga tullskulder i artikel 89.2 b och artikel 89.6.

b) Bestämmelserna om summariska införseldeklarationer och riskanalys i artiklarna 46, 47, 127, 128 och 129.

c) Bestämmelserna om varors tullstatus i artikel 153.2.

d) Bestämmelserna om centraliserad klarering i artikel 179.

e) Bestämmelserna om transitering i artikel 210 a, artikel 215.2 och artiklarna 226, 227, 233 och 234.

f) Bestämmelserna om passiv förädling, deklarationer före avgång, formaliteter vid utförsel av varor, export av unionsvaror, återexport av icke-unionsvaror och summariska utförseldeklarationer för utförsel ur unionens tullområde i artiklarna 258, 259, 263, 267, 269, 270, 271, 272, 274 och 275.”

2. Följande artikel ska införas:

”Artikel 278a

Rapporteringskyldigheter

1. Senast den 31 december 2019, och därefter varje år fram till den dag då de elektroniska system som avses i artikel 278 helt är i drift, ska kommissionen lägga fram en årlig rapport till Europaparlamentet och rådet om framstegen i utvecklingen av dessa elektroniska system.

2. Den årliga rapporten ska innehålla en bedömning av kommissionens och medlemsstaternas framsteg avseende utvecklingen av vart och ett av de elektroniska systemen, med särskilt beaktande av följande delmål:

a) Datum för offentliggörande av de tekniska specifikationerna för det elektroniska systemets externa kommunikation.

b) Perioden för funktionstest med ekonomiska aktörer.

c) Förväntat och faktiskt datum för införande av de elektroniska systemen.

3. Om bedömningen visar att framstegen inte är tillfredsställande ska rapporten även beskriva de åtgärder som ska vidtas för att säkerställa att de elektroniska systemen införs innan de tillämpliga övergångsperioderna löper ut.

4. Medlemsstaterna ska två gånger om året förse kommissionen med en uppdaterad sammanställning över sina egna framsteg vad gäller att utveckla och införa de elektroniska systemen. Kommissionen ska offentliggöra sådan uppdaterad information på sin webbplats.”

3. Artikel 279 ska ersättas med följande:

”Artikel 279

Delegering av befogenhet

Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 284 för att specificera regler om utbyte och lagring av uppgifter i de situationer som avses i artikel 278.”

Artikel 2

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 17 april 2019.

På Europaparlamentets vägnar

A. TAJANI

Ordförande

På rådets vägnar

G. CIAMBA

Ordförande

Gemensamt uttalande från Europaparlamentet och rådet

Europaparlamentet och rådet välkomnar Europeiska revisionsrättens särskilda rapport nr 26/2018 med titeln *En rad förseningar av tullens it-system: vad har gått fel?* och andra aktuella rapporter på tullområdet som har gett medlagstiftarna en bättre överblick över orsakerna till förseningarna i genomförandet av de it-system som krävs för att förbättra tullverksamheten i EU.

Europaparlamentet och rådet anser att varje eventuell framtida granskning som Europeiska revisionsrätten gör av de rapporter som kommissionen utarbetat på grundval av artikel 278a i unionens tullkodex skulle kunna bidra positivt till att undvika ytterligare förseningar.

Europaparlamentet och rådet uppmanar kommissionen och medlemsstaterna att ta full hänsyn till innehållet i sådana granskningar.

DIREKTIV

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV (EU) 2019/633

av den 17 april 2019

om otillbörliga handelsmetoder mellan företag i jordbruks- och livsmedelskedjan

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 43.2,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

- (1) Avsevärda obalanser i förhandlingsstyrkan mellan leverantörer och köpare av jordbruks- och livsmedelsprodukter är vanligt förekommande inom jordbruks- och livsmedelskedjan. Dessa obalanser i förhandlingsstyrkan kan komma att leda till otillbörliga handelsmetoder, när större och starkare handelspartner försöker införa vissa metoder eller kontraktsmässiga arrangemang som är till deras fördel i samband med en försäljningstransaktion. Sådana metoder kan till exempel avvika starkt från god affärssed, strida mot god tro och heder och ensidigt påtvingas en handelspartner av den andra parten, tvinga fram en omotiverad och oproportionell överföring av ekonomisk risk från en handelspartner till den andra parten, eller tvinga fram en avsevärd obalans mellan rättigheter och skyldigheter för en handelspartner. Vissa metoder kan vara uppenbart otillbörliga även när båda parter har kommit överens om dem. En minimiskyddsnivå inom unionen mot otillbörliga handelsmetoder bör införas för att minska förekomsten av sådana metoder som kan komma att få en negativ inverkan på jordbruksbefolkningens levnadsstandard. Den minimiharmonisering som föreskrivs i detta direktiv ger medlemsstaterna möjlighet att anta eller behålla nationella regler som sträcker sig längre än till de otillbörliga handelsmetoder som anges i detta direktiv.
- (2) Sedan 2009 har tre av kommissionens publikationer (kommissionens meddelande av den 28 oktober 2009 om en bättre fungerande livsmedelsförsörjningskedja i Europa, kommissionens meddelande av den 15 juli 2014 om bekämpning av otillbörliga affärsmetoder mellan företag i livsmedelskedjan och kommissionens rapport av den 29 januari 2016 om otillbörliga affärsmetoder mellan företag i livsmedelskedjan) handlat om hur livsmedelskedjan fungerar, inklusive om de otillbörliga handelsmetoder som förekommer. Kommissionen gav förslag på inslag som är önskvärda i system för nationell och frivillig styrning för att hantera otillbörliga handelsmetoder i livsmedelskedjan. Alla dessa inslag ingår ännu inte i medlemsstaternas rättsliga ramar eller system för frivillig styrning, vilket lett till att debatten om förekomsten av otillbörliga handelsmetoder fortsätter inom unionen.
- (3) Det av kommissionen ledda högnivåforumet för en bättre fungerande livsmedelsförsörjningskedja godkände 2011 ett antal principer för god praxis inom vertikala relationer i livsmedelskedjan, vilka organisationer som företräder en majoritet av aktörerna i livsmedelskedjan hade enats om. Dessa principer kom att utgöra grunden för leverantörskedjeinitiativet som inleddes 2013.

⁽¹⁾ EUT C 440, 6.12.2018, s. 165.

⁽²⁾ EUT C 387, 25.10.2018, s. 48.

⁽³⁾ Europaparlamentets ständpunkt av den 12 mars 2019 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 9 april 2019.

- (4) Europaparlamentet uppmanade i sin resolution av den 7 juni 2016 om otillbörliga affärsmetoder i livsmedelskedjan ⁽⁴⁾ kommissionen att lägga fram ett förslag till unionslagstiftning om otillbörliga handelsmetoder. I sina slutsatser av den 12 december 2016 om förstärkning av jordbrukarnas ställning i livsmedelskedjan och bekämpning av otillbörliga affärsmetoder, uppmanade rådet kommissionen att snabbt genomföra en konsekvensbedömning i syfte att föreslå unionslagstiftning eller icke-lagstiftande åtgärder för att motverka otillbörliga handelsmetoder. Kommissionen gjorde en konsekvensbedömning, som föregicks av ett offentligt samråd och ett antal riktade samråd. Under lagstiftningsprocessen har kommissionen dessutom tillhandahållit information som visar att stora aktörer står för en ansenlig andel av det totala produktionsvärdet.
- (5) Inom jordbruks- och livsmedelskedjan är olika aktörer verksamma i olika led, inom produktion, förädling, saluföring, distribution av och detaljhandel med jordbruks- och livsmedelsprodukter. Den kedjan är den i särklass viktigaste kanalen för att föra jordbruks- och livsmedelsprodukterna *från jord till bord*. Aktörerna handlar med jordbruks- och livsmedelsprodukter, dvs. huvudsakligen de jordbruksråvaror, inklusive fiskeri- och vattenbruksprodukter, som förtecknas i bilaga I till fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget), samt produkter som inte förtecknas i den bilagan men som framställs för användning som livsmedel genom bearbetning av produkter som förtecknas i den bilagan.
- (6) Affärsrisker förekommer vid all ekonomisk verksamhet, men osäkerheten är särskilt stor i samband med jordbruksproduktion, eftersom den är beroende av biologiska processer och av väderförhållanden. Den ovissheten förstärks av det faktum att jordbruks- och livsmedelsprodukter i större eller mindre utsträckning är färskvaror och säsongsbetingade. Inom jordbrukspolitiken, som numera är betydligt mer marknadsorienterad än tidigare, har skyddet mot otillbörliga handelsmetoder blivit viktigare för aktörerna i jordbruks- och livsmedelskedjan.
- (7) Framför allt kan sådana otillbörliga handelsmetoder komma att få en negativ inverkan på jordbruksbefolkningens levnadsstandard. Den inverkan anses vara antingen direkt, när den berör jordbruksproducenterna och deras organisationer som leverantörer, eller indirekt, genom en serie dominoliknande följder av otillbörliga handelsmetoder som inträffar inom jordbruks- och livsmedelskedjan på ett sätt som inverkar negativt på primärproducenterna inom den kedjan.
- (8) De flesta medlemsstater, men inte alla, har särskilda nationella bestämmelser som skyddar leverantörerna mot sådana otillbörliga handelsmetoder som förekommer mellan företag i jordbruks- och livsmedelskedjan. Även när det är möjligt att klaga enligt avtalsrättsliga bestämmelser eller självregleringsinitiativ kan den klagandes rädsla för kommersiella repressalier, liksom den ekonomiska risken för att ifrågasätta sådana metoder, begränsa det praktiska värdet av dessa möjligheter. I vissa medlemsstater som har särskilda regler mot otillbörliga handelsmetoder har därför administrativa myndigheter fått ansvar för genomförandet. Medlemsstaternas regler mot otillbörliga handelsmetoder, när det över huvud taget finns några, skiljer sig dock mycket från varandra.
- (9) Aktörerna varierar i antal och storlek i de olika leden i jordbruks- och livsmedelskedjan. De har olika förhandlingspositioner, som motsvarar leverantörens ekonomiska beroende av köparen, och detta kan komma att leda till att större aktörer inför otillbörliga handelsmetoder till nackdel för mindre aktörer. En dynamisk strategi som grundar sig på leverantörens och köparens relativa storlek sett till årsomsättning bör kunna ge ett bättre skydd mot otillbörliga handelsmetoder för de aktörer som bäst behöver det. Otillbörliga handelsmetoder är ett problem särskilt för små och medelstora företag i jordbruks- och livsmedelskedjan. Företag som är större än små och medelstora företag men med en årsomsättning under 350 000 000 EUR bör också skyddas mot otillbörliga handelsmetoder för att undvika att kostnaderna för sådana handelsmetoder inte ska föras vidare till jordbruksproducenter. Kaskadeffekten för jordbruksproducenter tycks vara särskilt signifikant för företag med en årsomsättning på upp till 350 000 000 EUR. När man skyddar leverantörer av jordbruks- och livsmedelsprodukter i mellanledet, inklusive bearbetade produkter, kan man också undvika att handeln omfördelas från jordbruksproducenterna och deras sammanslutningar som producerar bearbetade produkter till leverantörer som inte är skyddade.
- (10) Det skydd som detta direktiv ger bör gynna jordbruksproducenter och fysiska och juridiska personer som levererar jordbruks- och livsmedelsprodukter, inbegripet producentorganisationer, oavsett om de är erkända eller inte, och sammanslutningar av producentorganisationer, oavsett om de är erkända eller inte, beroende på deras relativa förhandlingsposition. Dessa producentorganisationer och sammanslutningar av producentorganisationer

⁽⁴⁾ EUT C 86, 6.3.2018, s. 40.

inkluderar kooperativ. Dessa producenter och personer är särskilt utsatta för otillbörliga handelsmetoder och löper störst risk att deras ekonomiska bärkraft ska påverkas negativt. Vad gäller de kategorier av leverantörer som bör skyddas inom ramen för detta direktiv bör det noteras att en betydande andel av de kooperativ som består av jordbrukare är företag som är större än små och medelstora företag men med en årsomsättning under 350 000 000 EUR.

- (11) Detta direktiv bör omfatta kommersiella transaktioner oavsett om de genomförs mellan företag eller mellan företag och offentliga myndigheter, eftersom samma krav bör gälla för offentliga myndigheter när de köper jordbruks- och livsmedelsprodukter. Detta direktiv bör tillämpas på alla offentliga myndigheter som agerar som köpare.
- (12) Leverantörer inom unionen bör skyddas inte enbart mot otillbörliga handelsmetoder som tillämpas av köpare som är etablerade i samma medlemsstat som leverantören eller i en annan medlemsstat än leverantören utan även mot otillbörliga handelsmetoder som tillämpas av köpare som är etablerade utanför unionen. Genom ett sådant skydd skulle man undvika eventuella oavsiktliga konsekvenser, såsom att välja etableringsort på basis av tillämpliga regler. Leverantörer som är etablerade utanför unionen bör också åtnjuta skydd mot otillbörliga handelsmetoder när de säljer jordbruks- och livsmedelsprodukter inom unionen. Sådana leverantörer kan vara lika sårbara för otillbörliga handelsmetoder, och med ett bredare tillämpningsområde skulle man dessutom kunna undvika oavsiktlig omfördelning av handeln till icke-skyddade leverantörer, vilket skulle kunna underminera skyddet för leverantörer inom unionen.
- (13) Vissa tjänster som är kopplade till försäljningen av jordbruks- och livsmedelsprodukter bör omfattas av tillämpningsområdet för detta direktiv.
- (14) Detta direktiv bör gälla för större aktörers marknadsbeteende gentemot aktörer som har en svagare förhandlingsposition. Ett passande approximativt värde för relativ förhandlingsstyrka är de olika aktörernas årsomsättning. Även om det är ett approximativt värde ger ö ett sådant kriterium aktörerna förutsägbarhet när det gäller deras rättigheter och skyldigheter enligt detta direktiv. En övre gräns bör förhindra att skydd ges till aktörer som inte är sårbara eller som är betydligt mindre sårbara än deras mindre partner eller konkurrenter. Därför fastställs i detta direktiv omsättningsbaserade kategorier av aktörer enligt vilka skydd ska ges.
- (15) Eftersom otillbörliga handelsmetoder kan förekomma vid alla stadier i försäljningen av en jordbruks- eller livsmedelsprodukt, före, under och efter själva försäljningstransaktionen, bör medlemsstaterna se till att detta direktiv gäller sådana otillbörliga handelsmetoder oavsett när de förekommer.
- (16) När man ska avgöra om en särskild handelsmetod kan anses vara otillbörlig är det viktigt att man inte begränsar användningen av sådana avtal mellan handelsparter som är rättvisa och som leder till ökad effektivitet. Det är därför lämpligt att skilja mellan metoder som klart och otvetydigt föreskrivs i leveransavtal eller efterföljande avtal mellan parterna och sådana som tillämpas efter att transaktionen har inletts och som inte har överenskommit i förväg, så att man endast förbjuder ensidiga och retroaktiva ändringar av klara och otvetydiga villkor i leveransavtalet. Vissa handelsmetoder anses dock vara otillbörliga till sin natur och parterna bör inte ha möjlighet att avtala om de ska tillämpas eller inte.
- (17) Sena betalningar för jordbruks- och livsmedelsprodukter som även inbegriper sena betalningar för färskvaror och annulleringar med kort varsel av order av färskvaror påverkar leverantörens ekonomiska bärkraft negativt utan att ge kompenserande fördelar. Sådana metoder bör därför förbjudas. I detta sammanhang är det lämpligt att tillhandahålla en definition av jordbruks- och livsmedelsprodukter som är färskvaror vid tillämpningen av detta direktiv. De definitioner som används i unionsakter med koppling till livsmedelslagstiftning har andra syften, såsom hälsa och livsmedelssäkerhet, och lämpar sig därför inte vid tillämpningen av detta direktiv. En produkt bör anses vara en färskvara om den kan förväntas bli undermålig för försäljning inom 30 dagar från det sista steget av skörd, produktion eller förädling från leverantörens sida, oberoende av huruvida produkten förädlas ytterligare efter försäljningen, och oberoende av huruvida produkten hanteras efter försäljningen i enlighet med andra bestämmelser, i synnerhet sådana om livsmedelssäkerhet. Färskvaror används eller säljs vanligtvis snabbt. Betalning för färskvaror som sker senare än 30 dagar efter leveransen, 30 dagar efter utgången av en överenskommen leveransperiod då produkter levereras regelbundet, eller 30 dagar efter den dag då det belopp som ska betalas fastställs, är inte förenlig med god affärssed. För att jordbrukare och deras likviditet ska skyddas på ett bättre sätt bör leverantörer av jordbruks- och livsmedelsprodukter inte behöva vänta på betalning längre än 60 dagar efter leveransen, 60 dagar efter utgången av en överenskommen leveransperiod då produkter levereras regelbundet, eller 60 dagar efter den dag då det belopp som ska betalas fastställs.

Dessa begränsningar bör endast gälla för betalningar i samband med försäljning av jordbruks- och livsmedelsprodukter och inte för andra betalningar såsom tilläggsbetalningar från ett kooperativ till dess medlemmar. Vid tillämpningen av det här direktivet och i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/7/EU ⁽⁵⁾ bör det även vara möjligt att, för en överenskommen leveransperiod, anse den dag då det belopp som ska betalas vara dagen för utfärdandet av fakturan eller dagen för köparens mottagande av fakturan.

- (18) De bestämmelser om sen betalning som fastställs i detta direktiv utgör särskilda regler för jordbruks- och livsmedelssektorn i förhållande till de bestämmelser om betalningsperioder som anges i direktiv 2011/7/EU. De bestämmelser om sen betalning som fastställs i det här direktivet bör inte påverka överenskommelser om värdefördelningsklausuler i den mening som avses i artikel 172a i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1308/2013 ⁽⁶⁾. För att säkerställa att det skolprogram som avses i artikel 23 i förordning (EU) nr 1308/2013 fungerar väl bör de bestämmelser om sena betalningar som fastställs i detta direktiv inte gälla betalningar som görs av en köpare (som ansöker om stöd) till en leverantör inom ramen för skolprogrammet. Med tanke på den utmaning det innebär för offentliga organ som tillhandahåller hälso- och sjukvård att prioritera hälso- och sjukvården så att jämvikt skapas mellan de enskilda patienternas behov och de ekonomiska resurserna, bör dessa bestämmelser inte heller gälla offentliga organ som tillhandahåller hälso- och sjukvård i den mening som avses i artikel 4.4 b i direktiv 2011/7/EU.
- (19) Druvor och must för vinframställning har särskilda egenskaper eftersom druvor skördas endast under en mycket begränsad period under året, samtidigt som de används för att framställa vin som i vissa fall kommer att säljas först många år senare. För att ta hänsyn till den speciella situationen har producentorganisationer och branschorganisationer traditionellt utarbetade standardavtal för leverans av sådana produkter. Sådana standardavtal anger särskilda förfallodagar med delbetalningar. Eftersom de standardavtalen används av leverantörer och köpare för fleråriga arrangemang ger de inte bara jordbruksproducenterna den säkerhet som långvariga handelsförbindelser medför utan bidrar också till stabiliteten i leveranskedjan. När sådana standardavtal har utarbetats av erkända producentorganisationer, branschorganisationer eller sammanslutningar av producentorganisationer, och har förklarats bindande av medlemsstaterna i enlighet med artikel 164 i förordning (EU) nr 1308/2013 (nedan kallad *utvidgning*) före den 1 januari 2019, eller när utvidgningen av standardavtal förnyas av en medlemsstat utan några betydande förändringar av betalningsvillkoren som är till nackdel för leverantörerna av druvor och must, bör de bestämmelser om sena betalningar som fastställs i detta direktiv inte gälla sådana avtal mellan leverantörer av druvor och must för vinframställning och deras direkta köpare. Medlemsstaterna är skyldiga att underrätta kommissionen om sådana avtal från erkända producentorganisationer, branschorganisationer eller sammanslutningar av producentorganisationer, enligt artikel 164.6 i förordning (EU) nr 1308/2013.
- (20) Annullering för färskvaror med mindre än 30 dagars varsel bör anses vara otillbörligt eftersom leverantören då sannolikt inte kan hitta en alternativ avsättning för dessa produkter. För produkter inom vissa sektorer kan dock ännu kortare annulleringsperioder ge tillräckligt med tid för leverantörer att sälja produkterna på annat håll eller använda dem själva. Medlemsstaterna bör därför ha möjlighet att föreskriva kortare annulleringsperioder för sådana sektorer i vederbörligen motiverade fall.
- (21) Starkare köpare bör inte ändra överenskomna avtalsvillkor ensidigt, t.ex. genom att avlista produkter som omfattas av ett leveransavtal. Detta bör dock inte gälla i situationer då det finns ett avtal mellan en leverantör och en köpare som särskilt anger att köparen kan specificera en särskild del av transaktionen i ett senare skede med avseende på framtida order. Detta kan exempelvis gälla de beställda kvantiteterna. Ett avtal är inte nödvändigtvis ingått vid en viss tidpunkt för alla aspekter av transaktionen mellan leverantör och köpare.
- (22) Leverantörer och köpare av jordbruks- och livsmedelsprodukter bör ha möjlighet att fritt förhandla om en försäljningstransaktion, inklusive priset. Sådana förhandlingar omfattar även betalningar för tjänster som köparen tillhandahåller leverantören, såsom listning, marknadsföring och säljfrämjande åtgärder. När en köpare kräver en leverantör på betalningar som inte hänför sig till en specifik försäljningstransaktion bör detta dock anses vara otillbörligt och bör vara förbjudet enligt detta direktiv.
- (23) Även om det inte bör vara obligatorisk att använda skriftliga avtal kan användningen av skriftliga avtal inom jordbruks- och livsmedelskedjan bidra till att vissa otillbörliga handelsmetoder kan undvikas. I syfte att skydda

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/7/EU av den 16 februari 2011 om bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner (EUT L 48, 23.2.2011, s. 1).

⁽⁶⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1308/2013 av den 17 december 2013 om upprättande av en samlad marknadsordning för jordbruksprodukter och om upphävande av rådets förordningar (EEG) nr 922/72, (EEG) nr 234/79, (EG) nr 1037/2001 och (EG) nr 1234/2007 (EUT L 347, 20.12.2013, s. 671).

leverantörer från sådana otillbörliga metoder bör därför leverantörer eller deras sammanslutningar ha rätt att begära en skriftlig bekräftelse av ett leveransavtals villkor, när de villkoren redan har överenskommits. I sådana fall bör en köparens vägran att skriftligen bekräfta villkoren i leveransavtalet anses vara en otillbörlig handelsmetod och bör vara förbjuden. Dessutom får medlemsstaterna fastställa, utbyta och främja bästa praxis i fråga om ingåendet av långsiktiga avtal som syftar till att stärka producenternas förhandlingsposition inom jordbruks- och livsmedelskedjan.

- (24) Detta direktiv harmoniserar inte de regler om bevisbörda som ska tillämpas i förfarandena vid de nationella tillsynsmyndigheterna, och det fastställer inte heller någon enhetlig definition av leveransavtal. Definitionen av leveransavtal och reglerna om bevisbörda är därför de som fastställs i medlemsstaternas nationella rätt.
- (25) Inom ramen för detta direktiv bör leverantörer kunna lämna in klagomål mot vissa otillbörliga handelsmetoder. Köparens kommersiella repressalier, eller hot om sådana, gentemot leverantörer som utövar sina rättigheter, t.ex. att avlista produkter, dra ned på kvantiteterna av beställda produkter eller upphöra med vissa tjänster som köparen tillhandahåller leverantören såsom marknadsföring eller säljfrämjande åtgärder för leverantörens produkter, bör vara förbjudna och behandlas som otillbörliga handelsmetoder.
- (26) Kostnaderna för att lagra, skylta med eller lista jordbruks- och livsmedelsprodukter, eller för att tillhandahålla sådana produkter på marknaden, bärs normalt av köparen. Därför bör det enligt detta direktiv vara förbjudet att av leverantören kräva betalning, antingen till köparen eller till en tredje part, för sådana tjänster, såvida inte betalningen har överenskommits klart och otvetydigt vid ingåendet av leveransavtalet eller i ett efterföljande avtal mellan köparen och leverantören. När sådan betalning har överenskommits bör den vara grundad på objektiva och rimliga uppskattningar.
- (27) För att bidrag från en leverantör till kostnaderna för säljfrämjande åtgärder, marknadsföring eller reklam för jordbruks- och livsmedelsprodukter, inbegripet reklamskyltning i butiker och försäljningskampanjer, ska anses rättvisa, bör de ha överenskommits klart och otvetydigt vid ingåendet av leveransavtalet eller i ett efterföljande avtal mellan köparen och leverantören. Om så inte är fallet bör de vara förbjudna enligt detta direktiv. När ett sådant bidrag har överenskommits bör det vara grundat på objektiva och rimliga uppskattningar.
- (28) För att säkerställa effektivt genomförande av förbuden i direktivet bör medlemsstaterna utse tillsynsmyndigheter. Dessa myndigheter bör kunna agera antingen på eget initiativ eller på basis av klagomål från de parter som drabbas av otillbörliga handelsmetoder i jordbruks- och livsmedelskedjan, klagomål från visselblåsare eller efter anonyma klagomål. En tillsynsmyndighet kan komma fram till att det inte finns tillräcklig grund för att vidta åtgärder till följd av ett klagomål. Administrativa prioriteringar kan också leda till ett sådant resultat. Om myndigheten kommer fram till att den inte kommer att kunna prioritera ett klagomål bör den underrätta klaganden och motivera detta. Om en klagande begärt att få vara anonym på grund av rädsla för kommersiella repressalier bör medlemsstatens tillsynsmyndighet vidta lämpliga åtgärder.
- (29) Om en medlemsstat har mer än en tillsynsmyndighet bör den utse en gemensam kontaktpunkt för att underlätta effektivt samarbete mellan tillsynsmyndigheterna och samarbete med kommissionen.
- (30) Leverantörer kan, t.ex. av språkliga skäl, anse det vara lättare att lämna in ett klagomål till tillsynsmyndigheten i den egna medlemsstaten. Vad gäller tillsynen av att bestämmelserna genomförs kan det dock vara mer effektivt att lämna in ett klagomål hos tillsynsmyndigheten i den medlemsstat där köparen är etablerad. Leverantörerna bör kunna välja den myndighet till viken de ska lämna in klagomål.
- (31) Klagomål från producentorganisationer, andra leverantörsorganisationer och sammanslutningar av sådana organisationer, inbegripet representativa organisationer, kan användas för att skydda identiteten för enskilda medlemmar i organisationen som anser att de utsätts för otillbörliga handelsmetoder. Andra organisationer med ett legitimt intresse av att företräda leverantörer bör även ha rätt att lämna in klagomål, på begäran av en leverantör och i den leverantörens intresse, förutsatt att dessa organisationer är oberoende juridiska personer utan vinstsyfte. Medlemsstaternas tillsynsmyndigheter bör därför kunna ta emot och agera efter klagomål från sådana enheter samtidigt som de skyddar köparens processuella rättigheter.
- (32) För att säkerställa effektivt genomförande av förbudet mot otillbörliga handelsmetoder bör de utsedda tillsynsmyndigheterna ha de resurser och den expertis som krävs.

- (33) Medlemsstaternas tillsynsmyndigheter bör ha de befogenheter och den expertis som krävs för att genomföra utredningar. Att myndigheterna ges dessa befogenheter betyder inte att de är skyldiga att utnyttja dessa befogenheter i varje utredning som de genomför. Tillsynsmyndigheternas befogenheter bör till exempel ge dem möjlighet att effektivt kunna samla in fakta och tillsynsmyndigheterna bör ha befogenhet att kräva att en förbjuden metod inte längre ska användas, om det skulle behövas.
- (34) Möjligheten att använda avskräckande åtgärder, t.ex. att ålägga, eller inleda ett förfarande, t.ex. domstolsförfarande, för att ålägga, sanktionsavgifter och andra lika effektiva sanktioner, eller att publicera resultaten från utredningar, inklusive att publicera information om den köpare som har begått överträdelsen, kan leda till att beteenden förändras och att parterna hittar administrativa lösningar och bör därför ingå i tillsynsmyndigheternas befogenheter. Sanktionsavgifter kan vara synnerligen effektiva och avskräckande. Tillsynsmyndigheten bör dock i varje enskild utredning ha möjlighet att besluta om vilken av befogenheterna den ska utöva och huruvida den ska ålägga, eller ta initiativ till ett förfarande för att ålägga, sanktionsavgifter eller en annan lika effektiv sanktion.
- (35) Utövandet av de befogenheter som tilldelas tillsynsmyndigheterna enligt detta direktiv bör omfattas av lämpliga skyddsåtgärder som uppfyller normerna för de allmänna principerna i unionsrätten och i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, i enlighet med Europeiska unionens domstols rättspraxis, inbegripet respekten för köparens rätt till försvar.
- (36) Kommissionen och medlemsstaternas tillsynsmyndigheter bör ha ett nära samarbete för att säkerställa att de har ett gemensamt synsätt när det gäller tillämpningen av bestämmelserna i detta direktiv. Framför allt bör tillsynsmyndigheterna bistå varandra, t.ex. genom att utbyta information och bistå varandra vid utredningar som har en gränsöverskridande dimension.
- (37) För att underlätta ett effektivt genomförande bör kommissionen hjälpa till med att anordna regelbundna möten mellan medlemsstaternas tillsynsmyndigheter, vid vilka de kan utbyta relevant information och bästa praxis och ta del av ny utveckling och nya metoder samt rekommendationer för tillsyn med avseende på tillämpningen av de bestämmelser som fastställs i detta direktiv.
- (38) För att underlätta sådana utbyten bör kommissionen inrätta en offentlig webbplats som innehåller hänvisningar till de nationella tillsynsmyndigheterna och information om de nationella bestämmelser som införlivar detta direktiv.
- (39) Eftersom de flesta medlemsstaterna redan har nationella bestämmelser om otillbörliga handelsmetoder, även om de bestämmelserna skiljer sig åt, är det lämpligt att använda ett direktiv för att införa en minimistandard för skydd i unionsrätten. Detta bör göra det möjligt för medlemsstaterna att införliva de relevanta bestämmelserna med sina nationella rättssystem för att möjliggöra inrättandet av sammanhållna system. Medlemsstaterna bör inte hindras från att på sitt territorium behålla eller införa strängare nationella bestämmelser som tillhandahåller ett bättre skydd mot sådana otillbörliga handelsmetoder mellan företag i jordbruks- och livsmedelskedjan, inom ramarna för unionsrätten som är tillämplig på den inre marknadens funktion och under förutsättning att sådana bestämmelser är proportionella.
- (40) Medlemsstaterna bör också kunna behålla eller införa nationella bestämmelser utformade för att bekämpa otillbörliga handelsmetoder som inte omfattas av tillämpningsområdet för detta direktiv, inom ramarna för unionsrätten som är tillämplig på den inre marknadens funktion och under förutsättning att sådana bestämmelser är proportionella. Sådana nationella bestämmelser kan sträcka sig längre än detta direktiv, till exempel vad gäller köparnas och leverantörernas storlek, skyddet för köpare, omfattningen av produkter och omfattningen av tjänster. Sådana nationella bestämmelser kan också sträcka sig längre än till det antal och de typer av förbjudna otillbörliga handelsmetoder som anges i detta direktiv.
- (41) Sådana nationella bestämmelser kan gälla parallellt med frivilliga styrningsåtgärder, såsom nationella uppförandekoder eller leverantörskedjeinitiativet. Användningen av frivillig alternativ tvistlösning mellan leverantörer och köpare bör uttryckligen uppmuntras, utan att detta påverkar leverantörens rätt att lämna in klagomål eller vända sig till allmän domstol.
- (42) Kommissionen bör ha överblick över medlemsstaternas genomförande av direktivet. Dessutom bör kommissionen kunna bedöma direktivets effektivitet. I detta syfte bör medlemsstaternas tillsynsmyndigheter lämna in årliga rapporter till kommissionen. Dessa rapporter bör, i tillämpliga fall, innehålla kvantitativ och kvalitativ information om klagomål, utredningar och fattade beslut. För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet

av rapporteringsskyldigheten bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 ⁽⁷⁾.

- (43) För att strategin mot otillbörliga handelsmetoder mellan företag i jordbruks- och livsmedelskedjan ska kunna genomföras effektivt bör kommissionen se över tillämpningen av detta direktiv och lägga fram en rapport för Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén. Vid översynen bör man särskilt bedöma effektiviteten i nationella åtgärder som syftar till att bekämpa otillbörliga handelsmetoder inom jordbruks- och livsmedelskedjan, liksom effektiviteten i samarbetet mellan tillsynsmyndigheter. Vid översynen bör man också särskilt se om det vore berättigat att i framtiden även ge skydd åt köpare av jordbruks- och livsmedelsprodukter i försörjningskedjan, utöver skyddet för leverantörer. Rapporten bör vid behov åtföljas av lagstiftningsförslag.
- (44) Eftersom målet för detta direktiv, nämligen fastställandet av en minimiskyddsnivå inom unionen genom harmonisering av medlemsstaternas olika åtgärder rörande otillbörliga handelsmetoder, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av dess omfattning och verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att nå detta mål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

1. I syfte att bekämpa metoder som kraftigt avviker från god affärssed, som strider mot god tro och heder och som ensidigt påtvingas en handelspartner av den andra parten inrättas genom detta direktiv en minimiförteckning över förbjudna otillbörliga handelsmetoder i relationerna mellan köpare och leverantörer i jordbruks- och livsmedelskedjan och minimiregler fastställs för genomförandet av dessa förbud och för samordningen mellan tillsynsmyndigheterna.
2. Direktivet är tillämpligt på vissa otillbörliga handelsmetoder som förekommer vid försäljning av jordbruks- och livsmedelsprodukter av
 - a) leverantörer som har en årsomsättning på högst 2 000 000 EUR till köpare som har en årsomsättning på mer än 2 000 000 EUR,
 - b) leverantörer som har en årsomsättning på mer än 2 000 000 EUR men högst 10 000 000 EUR till köpare som har en årsomsättning på mer än 10 000 000 EUR,
 - c) leverantörer som har en årsomsättning på mer än 10 000 000 EUR men högst 50 000 000 EUR till köpare som har en årsomsättning på mer än 50 000 000 EUR,
 - d) leverantörer som har en årsomsättning på mer än 50 000 000 EUR men högst 150 000 000 EUR till köpare som har en årsomsättning på mer än 150 000 000 EUR,
 - e) leverantörer som har en årsomsättning på mer än 150 000 000 EUR men högst 350 000 000 EUR till köpare som har en årsomsättning på mer än 350 000 000 EUR.

Den årsomsättning för säljare och köpare som det hänvisas till i första stycket leden a–e ska förstås i enlighet med relevanta delar i bilagan till kommissionens rekommendation 2003/361/EG ⁽⁸⁾ och särskilt artiklarna 3, 4 och 6 däri, inklusive definitionerna av *fristående företag*, *partnerföretag* och *anknutna företag*, samt andra frågor som rör årsomsättningen.

⁽⁷⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

⁽⁸⁾ Kommissionens rekommendation 2003/361/EG av den 6 maj 2003 om definitionen av mikroföretag samt små och medelstora företag (EUT L 124, 20.5.2003, s. 36).

Genom undantag från första stycket är detta direktiv tillämpligt på försäljning av jordbruks- och livsmedelsprodukter av leverantörer som har en årsomsättning på högst 350 000 000 EUR till alla köpare som är offentliga myndigheter.

Detta direktiv är tillämpligt på försäljning där leverantören och/eller köparen är etablerad i unionen.

Direktivet är också tillämpligt på sådana tjänster som uttryckligen omnämns i artikel 3, som köparen tillhandahåller leverantören med.

Direktivet är inte tillämpligt på avtal mellan leverantörer och konsumenter.

3. Detta direktiv är tillämpligt på leveransavtal som ingås efter det datum då de bestämmelser som införlivar detta direktiv i enlighet med artikel 13.1 andra stycket börjar tillämpas.

4. Leveransavtal som ingåtts före datumet för offentliggörande av de bestämmelser som införlivar detta direktiv i enlighet med artikel 13.1 första stycket ska anpassas till detta direktiv inom en övergångsperiod på tolv månader efter det datumet för offentliggörande.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv avses med

1. *jordbruks- och livsmedelsprodukter*: produkter som förtecknas i bilaga I till EUF-fördraget samt produkter som inte förtecknas i den bilagan men som framställs för användning som livsmedel genom användning av produkter som förtecknas i den bilagan,
2. *köpare*: varje fysisk eller juridisk person, oberoende av den personens etableringsort, och varje offentlig myndighet i unionen som köper jordbruks- och livsmedelsprodukter; termen *köpare* kan även omfatta en grupp av sådana fysiska eller juridiska personer,
3. *offentlig myndighet*: nationella, regionala eller lokala myndigheter, offentligrättsliga organ eller sammanslutningar av en eller flera sådana myndigheter eller ett eller flera sådana offentligrättsliga organ,
4. *leverantör*: varje jordbruksproducent eller fysisk eller juridisk person, oberoende av etableringsort, som säljer jordbruks- och livsmedelsprodukter; termen *leverantör* kan även omfatta en grupp av sådana jordbruksproducenter eller en grupp av sådana fysiska och juridiska personer, såsom producentorganisationer, leverantörsorganisationer och sammanslutningar av sådana organisationer,
5. *jordbruks- och livsmedelsprodukter som är färskvaror*: jordbruks- och livsmedelsprodukter som på grund av sin beskaffenhet eller i förädlingsledet kan komma att bli undermåliga för försäljning inom 30 dagar efter skörd, produktion eller förädling.

Artikel 3

Förbud mot otillbörliga handelsmetoder

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att åtminstone samtliga följande otillbörliga handelsmetoder förbjuds:
 - a) Köparen betalar leverantören,
 - i) om leveransavtalet föreskriver att produkterna levereras regelbundet:
 - för jordbruks- och livsmedelsprodukter som är färskvaror, senare än 30 dagar efter utgången av en överenskommen leveransperiod under vilken leveranser har gjorts, eller senare än 30 dagar efter dagen då det belopp som ska betalas för den leveransperioden fastställs, beroende på vilken dag som infaller sist,
 - för andra jordbruks- och livsmedelsprodukter, senare än 60 dagar efter utgången av en överenskommen leveransperiod under vilken leveranser har gjorts, eller senare än 60 dagar efter dagen då det belopp som ska betalas för den leveransperioden fastställs, beroende på vilken dag som infaller sist,

vid tillämpningen av de betalningsperioder som anges i detta led ska de överenskomna leveransperioderna anses omfatta högst en månad,

ii) om leveransavtalet inte förskriver att produkterna levereras regelbundet:

- för jordbruks- och livsmedelsprodukter som är färskvaror, senare än 30 dagar efter leveransdagen, eller senare än 30 dagar efter dagen då det belopp som ska betalas fastställs, beroende på vilken dag som infaller sist,
- för andra jordbruks- och livsmedelsprodukter, senare än 60 dagar efter leveransdagen, eller senare än 60 dagar efter dagen då det belopp som ska betalas fastställs, beroende på vilken dag som infaller sist;

utan hinder av vad som sägs i led a i och ii, om köparen fastställer det belopp som ska betalas,

- ska de betalningsperioder som avses i led i löpa från och med slutet av en överenskommen leveransperiod under vilken leveranser har gjorts, och
 - ska de betalningsperioder som avses i led ii löpa från och med leveransdagen.
- b) En köpare annullerar sina order av jordbruks- och livsmedelsprodukter som är färskvaror med så kort varsel att leverantören inte rimligen kan förväntas hitta något annat sätt att få avsättning på marknaden eller användning av dessa varor; ett varsel på mindre än 30 dagar ska alltid anses vara ett sådant kort varsel. Medlemsstaterna får fastställa perioder kortare än 30 dagar för särskilda sektorer i vederbörligen motiverade fall.
- c) Köparen ändrar ensidigt villkoren i ett leveransavtal för jordbruks- och livsmedelsprodukter i fråga om intervall, metod, plats, tid eller volym för leveransen av jordbruks- och livsmedelsprodukter, kvalitetskrav, betalningsvillkor eller priser, eller vad gäller tillhandahållandet av tjänster i den mån de uttryckligen anges i punkt 2.
- d) Köparen kräver betalningar av leverantören som inte är kopplade till leverantörens försäljning av jordbruks- och livsmedelsprodukter.
- e) Köparen kräver att leverantören ska betala för den försämring eller förlust, eller båda, av jordbruks- och livsmedelsprodukter som sker i köparens lokaler eller efter det att äganderätten har övergått till köparen, när sådan försämring eller förlust inte beror på leverantörens försumlighet eller fel.
- f) Köparen vägrar att skriftligen bekräfta villkoren i ett leveransavtal mellan köparen och leverantören för vilka leverantören har begärt att få skriftligen bekräftade; detta ska inte gälla om leveransavtalet avser produkter som levereras från en medlem av en producentorganisation, inklusive ett kooperativ, till den producentorganisation som leverantören tillhör, om producentorganisationens stadgar eller de regler och beslut som fastställs i eller följer av dessa stadgar innehåller bestämmelser med liknande effekt på villkoren i leveransavtalet.
- g) Köparen anskaffar, använder eller röjer olagligen leverantörens företagshemligheter i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/943 ⁽⁹⁾.
- h) Köparen hotar att vidta eller vidtar kommersiella repressalier mot leverantören om leverantören utövar sina avtalsenliga eller juridiska rättigheter, t.ex. genom att lämna in ett klagomål till tillsynsmyndigheter eller genom att samarbeta med tillsynsmyndigheter under en utredning.
- i) Köparen kräver ersättning av leverantören för kostnaden för att behandla klagomål från kunder i samband med försäljningen av leverantörens produkter, även om det inte förekommer försumlighet eller fel från leverantörens sida.

Det förbud som avses i första stycket led a ska inte påverka

- följderna av sena betalningar och de påföljder som fastställs i direktiv 2011/7/EU, som med avvikelse från de betalningsperioder som anges i det direktivet ska gälla på grundval av de betalningsperioder som anges i det här direktivet,
- möjligheten för en köpare och en leverantör att komma överens om en värdefördelningsklausul i den mening som avses i artikel 172a i förordning (EU) nr 1308/2013.

⁽⁹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/943 av den 8 juni 2016 om skydd mot att icke röjd know-how och företagsinformation (företagshemligheter) olagligen anskaffas, utnyttjas och röjs (EUT L 157, 15.6.2016, s. 1).

Det förbud som avses i första stycket led a ska inte tillämpas på betalningar

- som gjorts av en köpare till en leverantör om dessa betalningar gjordes inom ramen för skolprogrammet i enlighet med artikel 23 i förordning (EU) nr 1308/2013,
- som gjorts av offentliga organ som tillhandahåller hälso- och sjukvård i den mening som avses i artikel 4.4 b i direktiv 2011/7/EU,
- enligt leveransavtal mellan leverantörer av druvor eller must för vinframställning och deras direkta köpare, förutsatt
 - i) att de specifika betalningsvillkoren för försäljningstransaktioner ingår i standardavtal som har förklarats bindande av medlemsstaten i enlighet med artikel 164 i förordning (EU) nr 1308/2013 före den 1 januari 2019 och att denna utvidgning av standardavtalen förnyas av medlemsstaten från och med den dagen utan några betydande förändringar av betalningsvillkoren som är till nackdel för leverantörer av druvor eller must, och
 - ii) att leveransavtalen mellan leverantörer av druvor eller must för vinframställning och deras direkta köpare är eller blir fleråriga.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att åtminstone samtliga följande handelsmetoder förbjuds, om inte parterna tidigare klart och tydligt har kommit överens om dem i leveransavtalet eller i ett efterföljande avtal mellan leverantören och köparen:

- a) Köparen returnerar osålda jordbruks- och livsmedelsprodukter till leverantören utan att betala för dessa osålda produkter och/eller utan att betala för bortskaffandet av dessa produkter.
- b) Leverantören krävs på betalning som ett villkor för att dennes jordbruks- och livsmedelsprodukter lagras, skyltas med eller listas, eller för att tillhandahålla sådana produkter på marknaden.
- c) Köparen begär att leverantören ska bära hela eller en del av kostnaden för rabatter på jordbruks- och livsmedelsprodukter som köparen säljer som del av en marknadsföringskampanj.
- d) Köparen kräver att leverantören ska betala för köparens reklam för jordbruks- och livsmedelsprodukter.
- e) Köparen kräver att leverantören ska betala för köparens marknadsföring av jordbruks- och livsmedelsprodukter.
- f) Köparen kräver att leverantören ska betala kostnaden för personal till inredningen av lokaler som används vid försäljning av leverantörens produkter.

Medlemsstaterna ska säkerställa att de handelsmetoder som avses i första stycket led c är förbjudna såvida inte köparen innan köparen tar initiativ till de säljfrämjande åtgärderna anger under vilken tidsperiod åtgärderna ska genomföras och den förväntade mängd jordbruks- och livsmedelsprodukter som kommer att beställas till rabatterat pris.

3. Om köparen kräver betalning för de situationer som avses i punkt 2 första stycket b, c, d, e eller f ska köparen, på leverantörens begäran, förse leverantören med en skriftlig beräkning av betalningen per enhet eller av den sammanlagda betalningen, beroende på vad som är lämpligt, och när det gäller situationer som avses i punkt 2 första stycket b, d, e eller f, även med en skriftlig kostnadsberäkning till leverantören och underlaget för denna beräkning.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att de förbud som fastställs i punkterna 1 och 2 utgör överordnade tvingande bestämmelser som ska tillämpas i alla situationer som faller inom tillämpningsområdet för dessa förbud, oberoende av den rätt som annars skulle tillämpas på leveransavtalet mellan parterna.

Artikel 4

Utsedda tillsynsmyndigheter

- 1. Varje medlemsstat ska utse en eller flera myndigheter som på nationell nivå ska verkställa de förbud som fastställs i artikel 3 (nedan kallad *tillsynsmyndighet*), och informera kommissionen om den utnämningen.
- 2. Om en medlemsstat utser fler än en tillsynsmyndighet på sitt territorium ska den utse en gemensam kontaktpunkt för både samarbete tillsynsmyndigheterna emellan och samarbete med kommissionen.

Artikel 5

Klagomål och konfidentialitet

1. Leverantörer får lämna in sina klagomål antingen till tillsynsmyndigheten i den medlemsstat där leverantören är etablerad eller till tillsynsmyndigheten i den medlemsstat där den köpare som misstänks för att ha tillämpat förbjudna handelsmetoder är etablerad. Den tillsynsmyndighet som klagomålet lämnades in till ska vara behörig att verkställa de förbud som fastställs i artikel 3.
2. Producentorganisationer, andra leverantörsorganisationer och sammanslutningar av sådana organisationer ska ha rätt att lämna in klagomål på begäran av en eller flera av sina medlemmar eller, i tillämpliga fall, på begäran av en eller flera av sina medlemsorganisationers medlemmar, när dessa medlemmar anser att de utsatts för förbjudna handelsmetoder. Andra organisationer som har ett legitimt intresse av att företräda leverantörer ska ha rätt att lämna in klagomål, på begäran av en leverantör, och i den leverantörens intresse, förutsatt att dessa organisationer är oberoende juridiska personer utan vinstsyfte.
3. Medlemsstaterna ska säkerställa att tillsynsmyndigheten, om den klagande så begär, vidtar nödvändiga åtgärder för lämpligt skydd av identiteten för den klagande eller för de medlemmar eller leverantörer som avses i punkt 2 och för lämpligt skydd av alla andra uppgifter för vilka den klagande anser att röjande av sådana uppgifter skulle kunna skada den klagandes eller dessa medlemmars eller leverantörers intressen. Den klagande ska ange alla uppgifter för vilka begäran om konfidentialitet görs.
4. Medlemsstaterna ska säkerställa att den tillsynsmyndighet som mottar klagomålet underrättar den klagande inom en rimlig tidsperiod efter det att klagomålet har mottagits om hur den avser att följa upp klagomålet s.
5. Medlemsstaterna ska säkerställa att tillsynsmyndigheten, om den anser att det inte finns tillräckliga grunder för att vidta åtgärder med anledning av ett klagomål, informerar den klagande om skälen till detta inom en rimlig tidsperiod efter det att klagomålet har mottagits.
6. Medlemsstaterna ska säkerställa att tillsynsmyndigheten, om den anser att det finns tillräcklig grund för att vidta åtgärder med anledning av ett klagomål, inleder, genomför och slutför en utredning av klagomålet inom en rimlig tidsperiod.
7. Medlemsstaterna ska säkerställa att tillsynsmyndigheten, om den kommer fram till att en köpare har överträtt de förbud som avses i artikel 3, kräver att köparen upphör med den förbjudna handelsmetoden.

Artikel 6

Tillsynsmyndigheternas befogenheter

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att var och en av deras tillsynsmyndigheter har de resurser och den expertis som krävs för att utföra alla uppgifter och de ska tilldela dem följande befogenheter:
 - a) Befogenhet att inleda och genomföra utredningar på eget initiativ eller på grundval av ett klagomål.
 - b) Befogenhet att kräva att köpare och leverantörer lämnar alla de uppgifter som krävs för att genomföra utredningar av förbjudna handelsmetoder.
 - c) Befogenhet att genomföra oanmälda inspektioner på plats inom ramen för myndighetens utredningar, i enlighet med nationella regler och förfaranden.
 - d) Befogenhet att fatta beslut i vilka en överträdelse av förbuden i artikel 3 konstateras och det krävs att köparen upphör med den förbjudna handelsmetoden. Myndigheten får avstå från att fatta ett sådant beslut om det beslutet skulle kunna riskera att avslöja den klagandes identitet eller avslöja andra uppgifter beträffande vilka den klagande anser att ett sådant röjande skulle kunna skada dennes intressen, och under förutsättning att den klagande har angett vilka uppgifter det gäller i enlighet med artikel 5.3.
 - e) Befogenhet att ålägga, eller inleda förfaranden för att ålägga, sanktionsavgifter och andra lika effektiva sanktioner och interimistiska åtgärder för den som begått överträdelsen, i enlighet med nationella regler och förfaranden.
 - f) Befogenhet att regelbundet offentliggöra sina beslut avseende leden d och e.

De sanktioner som avses i första stycket led e ska vara effektiva, proportionella och avskräckande med beaktande av överträdelsens art, varaktighet, upprepning och omfattning.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att utövandet av de befogenheter som avses i punkt 1 är föremål för lämpliga skyddsåtgärder vad gäller rätten till försvar, i enlighet med de allmänna principerna i unionsrätten och i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, inbegripet i de fall när den klagande begär konfidentiell behandling av uppgifterna i enlighet med artikel 5.3.

Artikel 7

Alternativ tvistlösning

Utan att det påverkar leverantörens rätt att lämna in klagomål i enlighet med artikel 5 eller tillsynsmyndigheternas befogenheter i enlighet med artikel 6, får medlemsstaterna främja en frivillig användning av effektiva och oberoende mekanismer för alternativ tvistlösning, såsom medling, i syfte att lösa tvister mellan leverantörer och köpare som avser köparens användning av otillbörliga handelsmetoder.

Artikel 8

Samarbete mellan tillsynsmyndigheter

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att tillsynsmyndigheterna samarbetar effektivt med varandra och med kommissionen och att de bistår varandra i utredningar som har en gränsöverskridande dimension.

2. Tillsynsmyndigheterna ska träffas minst en gång om året för att diskutera tillämpningen av direktivet på grundval av de årliga rapporter som avses i artikel 10.2. Tillsynsmyndigheterna ska diskutera bästa praxis, nya fall och ny utveckling på området för otillbörliga handelsmetoder inom jordbruks- och livsmedelskedjan och ska utbyta information, särskilt om de genomförandeåtgärder de har antagit i enlighet med detta direktiv och om sina tillsynsmetoder. Tillsynsmyndigheterna får anta rekommendationer i syfte att främja en konsekvent tillämpning av detta direktiv och förbättra genomförandeåtgärder. Kommissionen ska organisera dessa möten.

3. Kommissionen ska inrätta och underhålla en webbplats som möjliggör utbyte av information mellan tillsynsmyndigheterna och kommissionen, särskilt i samband med de årliga mötena. Kommissionen ska inrätta en offentlig webbplats som anger de utnämnda tillsynsmyndigheternas kontaktuppgifter och länkar till webbplatser hos de nationella tillsynsmyndigheterna eller andra myndigheter i medlemsstaterna, som anger information om de nationella bestämmelserna för att införliva detta direktiv som avses i artikel 13.1.

Artikel 9

Nationella regler

1. Medlemsstaterna får, i syfte att säkerställa en högre skyddsnivå, upprätthålla eller införa regler avsedda att bekämpa otillbörliga handelsmetoder som är strängare än de som fastställs i detta direktiv, under förutsättning att sådana nationella regler är förenliga med reglerna för den inre marknadens funktion.

2. Detta direktiv ska inte påverka tillämpningen av nationella regler som syftar till att bekämpa otillbörliga handelsmetoder som inte omfattas av detta direktivs tillämpningsområde, under förutsättning att sådana regler är förenliga med reglerna för den inre marknadens funktion.

Artikel 10

Rapportering

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att tillsynsmyndigheterna offentliggör en årlig rapport om sin verksamhet som omfattas av detta direktivs tillämpningsområde, där de bland annat ska ange antalet klagomål och antalet utredningar som inletts och avslutats under det föregående året. Rapporten ska innehålla en kort sammanfattning av föremålet för varje avslutad utredning, resultatet av den och i tillämpliga fall det beslut som fattats, med förbehåll för de konfidentialitetskrav som fastställs i artikel 5.3.

2. Senast den 15 mars varje år ska medlemsstaterna sända en rapport till kommissionen om otillbörliga handelsmetoder mellan företag i jordbruks- och livsmedelskedjan. Rapporten ska särskilt innehålla alla relevanta uppgifter om hur bestämmelserna enligt detta direktiv tillämpats och genomförts i medlemsstaten under föregående år.

3. Kommissionen får anta genomförandeakter i vilka det fastställs
 - a) regler om de uppgifter som krävs för tillämpningen av punkt 2,
 - b) bestämmelser om hanteringen av de uppgifter som ska lämnas av medlemsstaterna till kommissionen och regler om sådana uppgifters innehåll och form,
 - c) bestämmelser om hur uppgifter och handlingar ska överföras till eller göras tillgängliga för medlemsstater, internationella organisationer, behöriga myndigheter i tredjeländer eller allmänheten, med förbehåll för skydd av personuppgifter och för jordbruksproducenternas och företagens berättigade intresse av att skydda sina affärshemligheter.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 11.2.

Artikel 11

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av kommittén för den samlade marknadsordningen inom jordbruket, som inrättades genom artikel 229 i förordning (EU) nr 1308/2013. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 12

Utvärdering

1. Senast den 1 november 2025 ska kommissionen göra den första utvärderingen av direktivet och lägga fram en rapport om de viktigaste resultaten av utvärderingen inför Europaparlamentet och rådet samt även Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén. En sådan rapport ska, när så är lämpligt, åtföljas av lagstiftningsförslag.
2. Utvärderingen ska åtminstone bedöma
 - a) effektiviteten i de åtgärder som genomförts på nationell nivå i syfte att bekämpa otillbörliga handelsmetoder inom jordbruks- och livsmedelskedjan,
 - b) effektiviteten i samarbetet mellan behöriga tillsynsmyndigheter och ska, i tillämpliga fall, identifiera metoder för att förbättra det samarbetet.
3. Kommissionen ska i synnerhet basera den rapport som avses i punkt 1 på de årliga rapporter som avses i artikel 10.2. Kommissionen får, om det är nödvändigt, begära ytterligare uppgifter från medlemsstaterna, till exempel information om effektiviteten i de åtgärder som har genomförts på nationell nivå och effektiviteten i samarbete och ömsesidigt bistånd.
4. Senast den 1 november 2021 ska kommissionen lägga fram en interimistisk rapport om läget i införlivandet och genomförandet av detta direktiv inför Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén.

Artikel 13

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast den 1 maj 2021 anta och offentliggöra de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.

De ska tillämpa bestämmelserna senast den 1 november 2021.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

*Artikel 14***Ikraftträdande**

Detta direktiv träder i kraft den femte dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

*Artikel 15***Adressater**

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Strasbourg den 17 april 2019.

På Europaparlamentets vägnar

A. TAJANI

Ordförande

På rådets vägnar

G. CIAMBA

Ordförande

II

(Icke-lagstiftningsakter)

ARBETSORDNINGAR OCH RÄTTEGÅNGSREGLER

ÄNDRINGAR I DOMSTOLENS RÄTTEGÅNGSREGLER

DOMSTOLEN HAR BESLUTAT OM FÖLJANDE ÄNDRING I SINA RÄTTEGÅNGSREGLER

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 253 sjätte stycket,

med beaktande av fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen, särskilt artikel 106a.1,

med beaktande av protokollet om stadgan för Europeiska unionens domstol, särskilt artikel 63, och

av följande skäl:

Det bör i rättegångsreglerna preciseras hur den mekanism med prövningstillstånd för överklaganden som avses i artikel 58a i protokollet om stadgan för Europeiska unionens domstol ska tillämpas, varvid det ska fastställas dels hur ansökan om prövningstillstånd för ett överklagande ska framställas och vara utformad och hur prövningen av en sådan ansökan ska ske, dels hur målet konkret ska handläggas efter det att en sådan prövning skett.

Med rådets godkännande den 9 april 2019.

Artikel 1

Följande kapitel ska föras in i avdelning V i domstolens rättegångsregler av den 25 september 2012 ⁽¹⁾:

”Kapitel 1a

PRÖVNINGSTILLSTÅND FÖR ÖVERKLAGANDEN SOM AVSES I ARTIKEL 58a I STADGAN

Artikel 170a

Ansökan om prövningstillstånd för överklagandet

1. Klaganden ska, i de fall som avses i artikel 58a första och andra stycket i stadgan, till överklagandet bifoga en ansökan om prövningstillstånd, i vilken klaganden ska ange den fråga som aktualiseras genom överklagandet och som är av vikt för enhetligheten eller konsekvensen i, eller utvecklingen av, unionsrätten. Ansökan ska innehålla samtliga uppgifter som domstolen behöver för att kunna ta ställning till den. Om någon sådan ansökan inte ges in, ska domstolens vice ordförande fastställa att överklagandet inte kan tas upp till prövning.

2. Ansökan om prövningstillstånd får inte vara längre än sju sidor, och ska utformas med iakttagande av samtliga formföreskrifter i de praktiska anvisningarna till parterna i mål vid domstolen, vilka antagits med stöd av dessa rättegångsregler.

3. Om ansökan om prövningstillstånd inte uppfyller de krav som anges i föregående punkt, ska justitiesekreteraren fastställa en kort frist för klaganden inom vilken denne ska avhjälpa bristen. Löper fristen ut utan att klaganden har avhjälpt bristen, ska domstolens vice ordförande, på förslag av referenten och efter att ha hört generaladvokaten, besluta huruvida underlåtelsen att iakttäta detta formkrav utgör ett formellt hinder mot att ta upp överklagandet till prövning.

⁽¹⁾ EUT L 265, 29.9.2012, s. 1, ändrade den 18 juni 2013 (EUT L 173, 26.6.2013, s. 65) och den 19 juli 2016 (EUT L 217, 12.8.2016, s. 69).

*Artikel 170b***Prövning av ansökan om prövningstillstånd för överklagandet**

1. Domstolen ska avgöra ansökan om prövningstillstånd så snart som möjligt.
2. Beslut rörande en ansökan om prövningstillstånd ska, på förslag av referenten och efter att generaladvokaten har hörts, fattas av en för ändamålet särskilt inrättad avdelning, på vilken domstolens vice ordförande ska vara ordförande och som därutöver ska bestå av referenten i målet och ordföranden på den avdelning med tre domare på vilken referenten tjänstgjorde den dag då ansökan lämnades in.
3. Ansökan om prövningstillstånd ska avgöras genom ett särskilt uppsatt beslut som är motiverat.
4. Om prövningstillstånd meddelas för hela eller viss del av överklagandet utifrån de kriterier som anges i artikel 58a tredje stycket i stadgan, ska handläggningen av målet fortsätta i enlighet med artiklarna 171–190a i dessa rättegångsregler. Det beslut som avses i föregående punkt ska, tillsammans med överklagandet, delges parterna i det berörda målet vid tribunalen. Om prövningstillstånd meddelas för viss del av överklagandet, ska i beslutet anges vilka grunder eller delar av grunder för överklagandet som ska behandlas i svarsskrivelsen.
5. Justitiesekreteraren ska omedelbart underrätta tribunalen och – om de inte var parter i målet vid tribunalen – medlemsstaterna, Europaparlamentet, rådet och Europeiska kommissionen om domstolens beslut att meddela prövningstillstånd.”

Artikel 2

Dessa ändringar i rättegångsreglerna är giltiga på de i artikel 36 i rättegångsreglerna angivna språken och ska offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*. Ändringarna ska träda i kraft den första dagen i den första månaden efter offentliggörandet.

Utfärdat i Luxemburg den 9 april 2019.

ISSN 1977-0820 (elektronisk utgåva)
ISSN 1725-2628 (pappersutgåva)

Europeiska unionens publikationsbyrå
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

SV